

Giới thiệu Tiên Linh Song Nguyệt

Thể loại: Huyền huyền, ngôn tình, sắc hiệp

Mỹ nhân trong thiên hạ không thiếu người.

Nhưng tri âm liệu có bao nhiêu người?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Xuyên Không Đến Dị Giới

Tí tách.....

Mưa..... thật nặng hạt.

Một đôi chân nặng nề lê bước.

Một tâm hồn đau đớn thê lương.

Và.....

Một trái tim vỡ nát.

Khung cảnh hoang vắng, cô quạnh. Mới đây thôi, người con gái hắn yêu thương nhất đã đi lấy chồng. Để lại cho hắn một vết thương lòng sâu nặng, hắn không trách gì cô, hắn chỉ hận bản thân mình không có lo cho cô được một mái ấm hạnh phúc, chỉ có tình yêu thôi thì chưa đủ. Chết lặng nhìn người yêu lên xe hoa, giọt lệ khẽ dâng lên khóe mắt, chua xót và không cam lòng. Đôi khi yêu một người..... đau.....rất đau. Hạnh phúc có đôi lúc thật xa vời.

Ngẩn ngơ ngồi trên đỉnh núi, từng hạt mưa nặng nề rơi, mưa và nước mắt.Đàn ông không dễ khóc, chỉ nỗi đau quá lớn nên nước mắt không thể nuốt ngược vào tim thôi. Từng giọt mưa như những mũi dao vô tình đâm vào trái tim, tiếng sấm sét như tiếng gào thê lương, tuyệt vọng, ai oán xa xăm. Đắm chìm trong ký ức ngọt ngào lúc bên nhau,tiếng nói, nụ cười.....nước mắt vẫn rơi trong đôi mắt vô hồn nhìn về hướng xa xôi. Chỉ còn là ký ức.....

Một vết sẹo đã khắc sâu trong tim.

Xoẹt.....

Oành.....

Tia sét xé rách trời cao,lóe lên đánh xuống trước mặt Thiên Kiệt. Hắn thấy trước mắt nhòe đi, tia sét tạo ra một vết rách không gian đen ngòm hút lấy hắn vào trong. Chưa kịp hoàn hồn rồi mị mắt nặng trĩu,cảnh vật mờ ảo dần.

Không biết trải qua bao nhiêu lâu Thiên Kiệt dần dần tỉnh lại.Đập vào mắt hắn là khung cảnh hoành tráng mỹ lệ như phim 3D.Những thân cây khổng lồ cao hơn trăm mét,những núi đá khổng lồ cao chọc mây xanh. Càng khiêngười ta hết hồn là còn có cả rừng núi lơ lửng trên không có những dòng thác chảy xuống dưới, ánh sáng xuyên qua tạo thành cầu vồng rất là kỳ ảo lung linh.

_Không phải đang mơ đấy chứ? Sao giống vùng núi lơ lửng huyền thoại trong phim 3D vậy trời. Không giống trailer game 3D tiên hiệp hơn.

Thiên Kiệt si ngốc nhìn khung cảnh như tiên cảnh,hắn run lên.

_Xuyên không Trời ơi ta đang ở đâu thế này?

Thiên Kiệt vẫn hay mơ mộng được xuyên việt như những nhân vật trong những tác phẩm hắn thường đọc trên internet lúc rảnh rỗi. Đột nhiên bây giờ chính mình xuyên qua dị giới,vui mừng,bối rối,lo lắng.

Cảm xúc ngổn ngang đang xen. Vui vì ước mơ vu vơ lại thành sự thật, lo lắng vì bản thân không biết tí gì về thế này.Nguy hiểm có thể luôn rình rập.Mãi mê chìm đắm trong suy nghĩ bất giác trời chuyển dần sang buổi tối,ánh trăng dần nhô lên cao phía chân trời.Ánh sáng màu bạc,tiếng côn trùng quá dị khiến lòng hắn cảm thấy bất an.Nhanh chóng tìm được một thân cây có dây leo quấn quanh để trèo lên.Giờ hắn mới nhận ra mình như người tí hon vậy.Tìm một chỗ rộng rãi có dây leo quấn quanh,hắn bệ ỉt cảnh lá bên lại nhìn như cái tổ chim rồi ngã lưng. Lại mãi mê lạc vào suy nghĩ,bỗng nhiên hắn cảm giác hình như nhiệt độ tăng lên. Hắn ngược lên nhìn ánh trăng khuyết màu bạc cảm thán.

_Thật gần,thật lớn.Hình như.....

Ách.....

Có gì đó không đúng,ánh sáng xung quanh đang dần dần trở thành màu phấn hồng,không.....phải nói là chuyển sang màu đỏ. Hắn theo bản năng quay đầu lại nhìn về phía sau. Hoảng hốt hắn lắp bắp.

_Trời ơi. Hai.....hai.....mặt trắng

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Bạch Nguyệt-Huyết Nguyệt

Một mặt trăng đỏ rực, to lớn dị thường lặng lẽ nhô lên khỏi làn mây.Một màu đỏ yêu dị như máu.

_Huyết Nguyệt..... hai mặt trăng???

Hai mặt trăng, một trắng một đỏ,một khuyết một tròn chiếu sáng lẫn nhau. Khung cảnh mờ ảo yêu dị,tỏa ra những vòng ánh sáng huyền bí. Hắn làm bầm

_Oắt đờ hội.Dị giới có khác.Bạch Nguyệt-Huyết Nguyệt. Khéo nó va vào nhau thì bỏ bú luôn.

_Oài.....

Cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng lớn.

Như có điều gì đó xấp sảy ra.

Hồi hộp.....

Lo sợ.....

Một cảm giác lạnh sống lưng, dựng tóc gáy.

Tiếng côn trùng xen lẫn những tiếng vọng của sinh vật đêm cứ như đang xem phim kinh dị.

Bỗng..... có tiếng gầm trầm từ xa vọng lại, một bóng ảnh to lớn vút qua trên nền trời mang theo những vệt sáng màu đỏ xẹt qua.Kịp nhìn thấy thân ảnh đó,mồ hôi lạnh túa ra trên trán, hắn sợ ngây người.

_Vãi linh hồn.....má ơi,đừng đùa. Rỗng....thứ đó là rỗng.

Sinh vật lớn như quả núi nhỏ,nhìn như khủng long,đôi cánh to lớn như cánh dơi che khuất cả bầu trời. Cặp sừng xoắn ốc cong vút dài ngoằng, tứ chi như đập trên lửa cháy hừng hực. Đuôi dài chỉ chít gai nhọn lửa tủa như kiếm,lớp vảy óng ánh những viên pha lê đỏ rực.

Đúng là rỗng.

Chưa hết hoảng sợ lại một tiếng gầm không kém uy mãnh cũng vọng lại kéo theo một thân ảnh màu vàng cũng lao lên cao.

_Củ lạc giòn tan?Lại.....là rỗng, không thể nào.!?

Hắn lại ngây người.Một con rỗng vàng khổng lồ dài cả ngàn mét.Nhưng lại là rỗng trong quan niệm người phương Đông. Xung quanh con rỗng tỏa ánh sáng vàng chói mắt. Hai con rỗng vẽ lên không trung những ánh sáng đỏ vàng có quỹ tích kỳ dị. Hai luồng sáng quấn lấy nhau làm cho bầu trời mây vẩn vù như một con lốc khổng lồ.Cuồng phong gào thét, cây cối xao động, tiếng côn trùng im bặt.

Hai thân ảnh gầm vang quấn lấy nhau tạo ra những tiếng nổ đình tai nhức óc. Những làn sóng xung kích quét ra khiến cây cối ngã rạp đất đá bay mù mịt.

Hai màu vàng-đỏ mỗi lúc va chạm vào nhau lại gây ra tiếng nổ kèm ánh sáng xung kích khiến mặt đất rung chuyển dữ dội. Con cuồng phong ngày càng mở rộng,khu vực nó quét qua ngay cả những cây cổ thụ cao hơn trăm mét cả vài chục người ôm không hết gãy như bẻ củi bật cả gốc bị hút lên theo.Hắn hoảng sợ đến nổi tay chân nhũn ra vì con lốc khổng lồ sắp quét ngang qua khu vực hắn đang núp. Đang sợ hãi thì con lốc khổng lồ quét qua chỗ cái cây mà hắn đang ở trên đấy.

_Áá.....

Hắn hét lên sợ hãi, con lốc hất tung hắn lên theo vòng xoáy gió lửa gào thét. Ông trời thật bất công, đã cho hắn đến đây. Chưa biết gì về thế giới này chẳng lẽ lại phải bỏ mạng như thế này thật không cam lòng. Bao nhiêu khát vọng, suy nghĩ về nơi tiền cảnh này, những dự định bỗng chốc tan vỡ. Tuyệt vọng hắn gào lên phẫn uất.

_ Định mệnh.....ông trời. Ta không cam lòng, ông vốn không có mắt. Khốn kiếp.....

Niềm tin tan vỡ..

Nhắm mắt lại chờ đợi.....thời khắc tử vong.

Bỗng một tiếng nói thánh thót, mềm mại ôn nhu truyền vào tai hắn.

_ Nhị vị dừng tay, có hay không các vị đã quên giao ước giữa chúng ta rồi?

Một tia sáng màu trắng lóe lên, cảnh vật mờ dần, Thiên Kiệt ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bạch Nguyệt Tiên Tử- Lãng Như Vân

Tĩnh tang.....

Một tiếng đàn êm dịu vang lên.

Thiên Kiệt bị tiếng đàn đánh thức chậm rãi mở mắt.

_ Ta.....đang ở đâu? có phải địa.....ngục?

Lấy tay day day lên trán, đầu óc mơ hồ choáng váng. Thấy đắp lên người mình là một chiếc chăn trắng tinh tỏa ra mùi thơm dịu nhẹ phảng phất như mùi hoa lan. Liếc nhìn bài trí thanh nhã của căn phòng, lại thấy chiếc bàn trang điểm, hắn đoán được đây là phòng ngủ của một cô gái. Hắn chỉ nhớ trước khi hắn ngất đi đã nghe được tiếng một cô gái.

_ Chắc cô ấy đã cứu mạng của ta. Ta.....ta còn sống.

Tĩnh.....tang.....

Hắn đang mãi mê suy nghĩ thì tiếng đàn lại réo rắt vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của hắn. Vô thức hắn đứng dậy đi theo nơi phát ra tiếng đàn ấy, giờ hắn mới để ý nơi này giống hệt như những căn khuê phòng của nữ nhân phim cổ trang trung quốc trên truyền hình. Đây nhẹ cánh cửa đi ra ngoài, bất giác hắn giật mình hô lên.

_ Con lợn gọi tình?? Móa nó....ta... ta đang ở trên trời thật à?

Xung quanh mây trắng vờn quanh, có nhìn thấy xa xa những hòn đảo lơ lửng trên không. Liều mạng dụi mắt, hắn muốn khẳng định lại có phải là mơ hay không. Hắn ổn định lại tâm tình, tò mò liếc mắt nhìn xung quanh đánh giá nơi này. Chỗ này không rộng lắm nhưng rất đẹp có vườn hoa đủ màu sắc tươi đẹp. Rất nhiều loại hoa hắn chưa từng thấy bao giờ, đều tỏa ra hương thơm ngát dịu dàng. Sau lưng ngôi nhà nhỏ có rừng cây, có ngọn núi nhỏ, trước mặt là hồ sen trắng tinh, hơi nước mờ ảo lan khắp mặt hồ. Xa nơi dòng thác nhỏ chảy xuống mặt hồ có một mái đình nhỏ nhắn giữa lưng chừng vách đá cạnh thác. Tiên cảnh a, thật là đẹp.

Hắn thấy tâm hồn nhẹ nhàng, rào bước chân về nơi có tiếng đàn. Xuyên qua rừng trúc nhỏ hắn thấy một khoảng sân rộng rãi, có bức tượng hình một cô gái ngồi trên nửa vầng trăng khuyết như Tiên nữ Hằng Nga. Xa xa dưới cây Tường Vi cổ thụ, hoa trắng xóa như tuyết có 1 cô gái toàn thân bạch y (lấy tên tàu nghe cho nó hay). Cô gái ngồi trên tảng đá, nàng quay lưng lại với hắn, tay đang ôm cây đàn hình mặt trăng khuyết cũng màu trắng. Mái tóc dài màu bạch kim óng ánh được búi lên cao, một cây trâm cài hình mặt trăng khuyết đồ rực khéo léo xuyên qua mái tóc. (oái phải tả tí màu khác, trắng hoải)

Thiên Kiệt si ngốc nhìn bóng lưng cô gái, tiếng đàn vẫn nhẹ nhàng vang lên. Nhưng tiếng đàn tựa thê lương, ai oán vọng về nỗi cô đơn, như hòn gạch, như trách móc. Không biết trải qua bao nhiêu lâu khi chìm đắm vào trong tiếng đàn, bất chợt kết thúc thì ánh mắt hắn đã đổ ừng lún sưng mờ trong mắt

Ài.....

Cô gái nhẹ nhàng thờ dài một tiếng rồi xoay người lại. Đập vào mắt hắn là một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần. Một vẻ đẹp không thể tồn tại trên thế giới phàm nhân. Hoa nhường Nguyệt thẹn, nghiêng nước nghiêng thành. Không gian xung quanh như dừng lại.

Àm.... đầu óc hắn ngốc trệ. Tuyệt sắc tiên nữ, khí chất phi phàm, xinh đẹp tuyệt luân

Thấy biểu hiện trong mắt hắn, cô gái khẽ run nhẹ, thoáng nét bối rối trong ánh mắt. Gương mặt xinh đẹp thoáng ửng hồng. Rất nhanh cô định thần lại, mỉm cười nhẹ giọng hỏi:

_ Công tử đã tỉnh rồi ư? Đã khỏe chưa mà đã đi tới nơi đây?

Oành.....

Hắn lại càng ngốc trẻ, tiếng nói thanh thoát, nhẹ nhàng ôn nhu như nước. Nụ cười như trăm hoa đua nở. Tiên Nữ..... nhất định là Tiên Nữ.

_ Công tử.....

Thấy hắn ngơ ngác nhìn mình, cô gái đôi má hồng khẽ đỏ, e lệ hơi cúi đầu tránh ánh mắt của hắn. Hắn lấp bắp không nên lời.

Hít một hơi sâu, hắn cố gắng để cho cảm xúc ổn định lại.

_ Tiên..... Từ..... Chẳng hay đây là nơi đâu? Có phải Tiên Từ đã cứu mạng ta không?.

_ Đây là Bạch Nguyệt Linh Phong, công tử đã hôn mê năm ngày đêm rồi.

Ngập ngừng cô gái lại hỏi:

_ Công tử là ai? Tại sao có thể đến Nguyệt Mộng Áo Cảnh này?

Giật mình, ta ngất đã năm ngày đêm. Hắn gượng gạo gãi đầu.

_ Ta...tên là Vương Thiên Kiệt..... ta cũng không biết tại sao đến được nơi này. Lúc tỉnh dậy thì đã thấy mình ở đây rồi.

Cô gái nghi hoặc nhìn hắn, một con người không có khí tức nào dao động, hay là hắn biết giấu khí tức của mình. Không...không có khả năng, với tu vi của mình ai có bản lĩnh giấu được hơi thở khí tức. Nhưng thế nào một con người không có khí tức lại có thể tiến vào Linh Vực này.

_ À... Thiên Kiệt công tử, sao công tử đến được đây?.

Nàng thật sự rất là nghi hoặc hỏi lại hắn. Chằm chú nhìn ánh mắt hắn.

_ Thật ra là ta nghe được tiếng đàn của Tiên Từ nên tới được đây.

Hắn ngây thơ trả lời.

Tuy hắn trả lời sai ý của cô muốn hỏi nhưng bờ vai nhỏ cô gái khẽ run lên bần bật, ánh mắt kích động nhìn hắn.

_ Công tử..... nghe thấy được tiếng đàn của ta thật.... thật sao?

_ Ahii hii..... Cuối cùng cũng tìm được người có thể nghe thấy âm thanh Tiên Nguyệt Cầm của Bạch Nguyệt Tiên Từ- Lãng Như Vân muội muội...

Một thân ảnh đỏ rực rỡ xuất hiện với tiếng cười giòn tan.

_ Sư..... Sư tỷ.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Huyết Nguyệt Ảnh Vũ- Hoa Linh Phiêu

Ách.....

Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần nữa xuất hiện. Toàn thân mặc cung trang đỏ rực. Cô có vẻ đẹp rực rỡ nóng bỏng, dáng người yếu điệu thướt tha. Hai người đều mang vẻ đẹp bất phàm khuynh đảo nhân thế. Khác nhau chỉ là khí chất toát ra từ hai người. Một thanh thuần ôn nhu như nước, một kiêu diễm rực rỡ như lửa. Hai tuyệt thế Tiên Nữ cao quý thanh khiết, hắn si ngốc ngẩn nhìn so sánh hai người.

_ Ủa..... Chưa thấy mỹ nhân bao giờ hả??

Nàng khúc khích cười khi nhìn hắn ngây ngô say mê nhìn tỷ muội nàng. Nàng khá thú vị nhìn hắn, cũng khá tuần tú, trang phục khá là kì quái, nàng khẽ

nhều mày liễu.

_Khoan.....ngươi..... ngươi là phạm nhân.Sao...sao có thể đến được đây?

Cô gái kinh ngạc tỏa ra linh thức kiểm tra hắn. Ánh mắt ngạc nhiên.

_Linh Phiêu tử.....hắn...hắn là Vương Thiên Kiệt công tử.Hắn nói,hắn không biết làm sao đến được đây.

Thấy sư tử ngạc nhiên, Bạch Nguyệt Tiên Tử ngập ngừng nói.

_Thế tại sao hắn lại ở chỗ của muội???

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lại càng nghi hoặc.Sư muội của nàng vốn xưa nay không có cho ai khác giới đến nơi này bao giờ.

_Là...là mấy ngày trước,Hoàng Kim Long Đế-Long Ảnh Thiên với Hòa Phong Cuồng Đế-Cuồng Chiến phân tranh cao thấp khiến hắn bị cuốn vô trận đấu. Muội...muội chỉ tiện tay.....

Bạch Nguyệt Tiên Tử má đỏ ửng, giọng nói đến câu cuối thì lí nhí như muỗi kêu.

_ahii..hihi. hiểu hiểu, Đừng nói với tỷ là muội nhất kiến chung tình đấy nhá?(vừa gặp đã yêu).

Nhìn biểu hiện e lệ của sư muội, má đỏ bừng đến tận cổ,ánh mắt bối rối. Huyết Nguyệt Ảnh Vũ che miệng cười tươi như hoa.

_Tỷ..... Tỷ xấu.Muội không có, không thèm để ý đến tỷ nữa.

Bạch Nguyệt Tiên Tử mặt đỏ bừng, xấu hổ quay mặt đi tránh ánh mắt tò mò của sư tỷ.

_Rời rồi, không đùa muội nữa. Thế ngươi từ nơi nào đến đây?

Nàng nhều mày nhìn hắn hỏi.

Giật mình, hắn lúng túng trả lời.

_Ta.... ta thật sự không nhớ gì hết, chỉ nhớ được việc từ lúc đến đây thôi.

Nàng nhều đôi mày liễu lăm lăm

_Kỳ lạ..... mất trí nhớ sao?mất cả tu vi cũng có thể được sao?.

Một phạm nhân lại có thể tiến vào Linh Vực Ảo Cảnh, phải biết đến Tiên Đế cũng không thể nào ra vào Linh Vực này. Có thể là ý trời,mấy ngàn năm rồi ở đây ngoài tỷ muội nàng với năm vị Tiên Đế ra, chưa có ai ra vào được nơi này

Gặp mặt coi như là có duyên, nàng lấy ra một viên ngọc trong suốt như pha lê to bằng nắm tay đưa cho hắn

_Ngươi hãy nắm lấy viên ngọc này, thả lỏng cổ găng để cho linh thức trống rỗng

Nhìn cô gái lấy viên ngọc ra như ảo thuật, hắn khẽ giật mình. Nhưng hắn rất nhanh nghĩ tới một vật."Nhân Không Gian" trong tiểu thuyết tiên hiệp. Vì trên tay cô gái đeo một chiếc nhẫn đỏ rực.Ngap ngừng hắn nhận lấy viên ngọc

_Sư tỷ..... đây là?.....chẳng lẽ tỷ định.....?

Bạch Nguyệt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi

_Uhm.

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ mỉm cười gật đầu.Trong mắt lóe lên vẻ trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Thiên Mệnh Hiện - Tuyệt Thế Thiên Tài

Dưới ánh mắt mong chờ,Nghi ngờ của hai vị tuyệt sắc Tiên Tử, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Vô thức.....

Viên ngọc chọt dao động nhẹ nhàng tỏa ra ánh sáng nhẹ nhàng màu trắng giống như vàng hào quang. Một vệt sáng màu vàng xuất hiện, nhanh chóng tụ lại giống mặt trời nhỏ màu vàng.

- "Kim.....là kim thuộc tính". Bạch Nguyệt Tiên Từ nhẹ nhàng hô lên.

- "Khoan....."

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của hai nàng, một vệt sáng màu xanh lục dần dần hình thành, lần này ánh sáng màu xanh lục là hình ảnh của một chiếc lá.

_ "Mộc..... là mộc thuộc tính".

Lần này thì đến lượt Huyết Ảnh Nguyệt Vũ kinh ngạc thốt lên. Tư chất Cao, xem ra cũng có chút bản sự, song thuộc tính, xem ra con đường tu luyện sau này khá rộng mở.

Nhưng chưa hết câu nói. Một vệt sáng lại chậm rãi hình thành.

_ "Lam.....Là thủy thuộc tính". Hai nàng kinh hô.

Tư chất Tuyệt, một thiên tài, thật không thể nào, một con người không có khí tức dao động lại kích hoạt được đến ba loại thuộc tính. Một viên ngọc thô chưa được mài dũa, tương lai ắt sẽ là một viên Minh Châu. Nhìn ánh sáng màu lam tụ lại hình giọt nước long lanh, không khỏi hiện lên ánh mắt hài lòng. Nhưng cũng không thiếu vẻ nghi ngờ ánh lên trong mắt hai người.

_ "Sur..... sự tỷ....không... phải muội hoa mắt... đấy chứ?".

Bạch Nguyệt Tiên Từ ánh mắt kích động, che miệng, ngón tay ngọc của nàng run rẩy chỉ.....

Lần này đến Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mắt đẹp tròn xoe, kinh ngạc nhìn thấy việc khiến sư muội nàng lú lờ.

_ "Hóa..."

_ "Thỏ.."

Là Toàn chúc.....thật sự Hai người nhìn 5 thuộc tính nhẹ nhàng xoay tròn trong viên ngọc, đầu óc trống rỗng. Tư chất Chí Tôn. Thiên tài... không phải gọi là yêu nghiệt, tuyệt thế, thiên tài trong những thiên tài.

Ngũ hành tương sinh tương khắc. Người sở hữu trên ba thuộc tính đã mấy vạn năm chưa thấy xuất hiện, chứ đừng nghĩ là có cả năm thuộc tính. Điều này nói lên chuyện gì???

_ "Thiên Mệnh Hiện" Thiên Bằng Địa Liệt

_ "Nghịch Thiên Chuyển" Ngạo Thương Khung

Hai nàng cùng thốt lên khi nhìn thấu suy nghĩ trong ánh mắt của nhau. Bờ vai hai nàng run rẩy, ngàn năm.... hơn ngàn năm. Hy vọng chọt lóc lên.... Nét nghi ngờ trong mắt đã bị kích động phai mờ, không cần biết hẳn là ai, từ đâu đến, cũng như mục đích đến nơi này, có hay không cũng giống như cách mà mọi người đến đây. Tương truyền từ cổ xưa đã thành sự thật.

Ngọn gió khẽ lướt qua mái tóc của hai nàng. Một đỏ rực, một trắng xóa tung bay trong làn gió.

Nỗi cô đơn.....

Sự mong mỏi.....

Chứa chứa trong lòng hơn ngàn năm.

Ánh mắt giao nhau.

Hai bàn tay nhẹ nhàng nắm lấy nhau, ngược mắt cùng nhìn về một nơi nào đó xa xăm. Hi vọng, khát khao lại một lần nữa dâng lên.

Tách.....

Lệ châu..... nhẹ tung bay theo làn gió. Là nước mắt của hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thần Cấp - Vô Song

Tách.....

Một giọt nước mắt theo gió rơi lên má khiến Thiên Kiệt từ vô thức tỉnh lại. Một mùi thơm dễ chịu lan tỏa theo làn gió.

Trước mắt hắn là năm vệt sáng hình dáng và màu sắc khác nhau đang chậm rãi xoay tròn trong viên ngọc. Hắn không biết điều đó có nghĩa là như thế nào, mục đích của Tiên Từ là sao?.

E..hèm..... hắn háng giọng.

-"Hai...vị Tiên Từ, chuyện này.... có ý nghĩa như thế nào?". Trong đầu hắn mơ màng, theo kiến thức Tu Tiên của hắn (kinh nghiệm đọc Tiên Hiệp trên mạng) lẽ nào tao vừa làm khảo nghiệm trắc thí?.

Hai nàng cùng quay lại nhìn hắn như là vật ngoài hành tinh.

Ngất.....

Thật sự là một kẻ tư chất vạn người không có một đây sao. Việc mà trẻ con cũng biết trong miệng hắn hỏi ra khiến hai người cười khở không thôi

_"Ngươi..... thật sự không hiểu?" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ tròn mắt

_"Thật..... thật mà." hắn gãi đầu ngô nghê trả lời

Chóng mặt, nhìn hắn ngô nghê như đứa trẻ, không chút dối trá, hai người nhìn hắn cười khở.

Thôi thì để ta khai sáng cho hắn vậy, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ tặc lưỡi.

_"Ta vừa làm kiểm tra tư chất cho ngươi, ngươi mang trên mình năm loại Kim Mộc Thủy Hoả Thổ, ngũ hành thuộc tính." lời nói tuy nhẹ nhàng, nhưng không che giấu nổi vẻ kích động.

Ngũ hành thuộc tính, móa sao giống hết game cày cuốc kiếm hiệp. (Hắn nghĩ thầm)

Vậy có nghĩa là ta sẽ tu luyện được một trong năm hệ giống như tạo nhân vật mới trong game không nhĩ?(Hắn Lâng lâng tự kỷ).

_"Nói cách khác là ngươi có thể tu luyện được nhiều nguyên tố thuộc ngũ hành. Bảng của hệ Thủy, Lôi của Thổ.....vv." Trên Song Nguyệt Đại Lục này có tất cả 10 cấp độ tu luyện.

Cửa ải đầu tiên từ Phạm Nhân chính thức bước vào tu luyện là.

Nhân Chuyển

Linh Nhân

Linh Võ

Linh Sĩ

Linh Tướng

Tiên Vương

Tiên Hoàng

Tiên Đế

Chí Tôn

(Thần cấp Vô Song)

Mỗi cấp bậc sẽ chia chín cấp nhỏ.

Thanh Đồng (nhất tinh, nhị tinh).

Bạch Ngân. (Tam tinh,tứ tinh).

Hoàng kim (Ngũ tinh,lục tinh).

Tử kim. (thất tinh,bát tinh).

Đỉnh phong. (Cửu tinh).

Nhìn hần nhúu mày trầm tư,nàng lại hỏi.

_"Ngươi hiểu chưa?"

Hần lẩm nhẩm.

_"Mới có chín cảnh giới mà".

Oành.....

Ta ngất.Tên này còn tưởng nghĩ gì, hóa ra hần tò mò cảnh giới tối cao.

Thần Cấp - Vô song.

Ehem.....

_"Cảnh giới cuối cùng Thần Cấp-Vô song.Đã không có ai có thể đột phá mấy vạn năm nay rồi."

_"Vì sao?.." hần tò mò.

_" Ta cũng không biết."(Biết thì ta đã đầu chịu ở nơi đây hơn ngàn năm).

Bí mật thành Thần đã thất truyền,từ lâu đã là niềm mơ ước xa vời vợi của rất nhiều cường giả trên đại lục này.Những lão bất tử tiềm tu ngàn năm cũng chưa vượt qua Đệ cấp,chứ đừng nói Chí Tôn.Nếu có duyên kỳ ngộ đạt đến Chí Tôn đã được xưng tụng như Thánh-Bán Thần rồi.

Cả ba người lâm vào trầm tư với những suy nghĩ khác nhau.

Gió vẫn cứ thổi.....

Mây vẫn lững lờ trôi.....

Và.....Biết đâu.....?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Vạn Sự khởi Đầu Nan - Tu Luyện

Chắc.....

Hần tắc lưỡi,Vô Song, nghe hấp dẫn nhỉ.Khẽ đưa mắt ngó hai người con gái.

_"Có thể ngăn cản hai Tiên Đế, vậy chẳng phải là Chí Tôn sao?" Mắt hần sáng rực, đỉnh phong của thế giới này đóá,vớ được bảo bối rồi... nếu như được hai người chỉ dạy thì ngon bơ rồi. liệu hai người có nhận đệ tử không nhỉ?.

Khoan.....liếc mắt nhìn dung nhan của hai nàng hần xấu xa nghĩ.

_"Nếu ta báỉ sư, thì phải gọi hai nàng là sư tôn,không ổn, Ah.....sao ta không gọi là Cô Cô như tiểu thuyết Thần Điều Đại Hiệp nhỉ...kaka.

Bất chợt tim hần lại nhói đau, có lẽ vết thương lòng vẫn còn quá sâu nặng. Một người con gái bình thường hần còn lo không được, lấy gì dám vu vơ với hai nàng Tiên Từ đây.Thôi thì cứ chấp nhận sự thực phũ phàng vậy.Trèo cao thì té đau.... Hần cũng hiểu, Cường giả vì tôn nếu đã có cơ duyên đến đây, thôi thì cứ thuận theo tự nhiên vậy.

_" Chẳng hay.....chẳng hay.. hai vị Tiên Từ có...có nhận đệ tử không?"hần ngượng ngùng.

_"Đệ tử?".

Hai nàng ngạc nhiên nhìn hần.

Hai nàng chợt ngẩn người. Đây là lần đầu tiên có người dám đánh chủ ý làm đệ tử với các nàng. Nên biết năm lão bắt tử Tiên Đế tiềm tu ngàn năm tại nơi đây còn chưa dám nghĩ đến, chứ đừng nói là thẳng toẹt ra như tên này. Thú vị ah.....

_"Có lẽ.....uhm nhưng phải xem ngươi có tư chất ra sao" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mỉm cười. Có nhận tên đệ tử trong tương truyền cổ xưa, có cơ duyên tấn cấp cảnh giới tối cao cũng không lỗi a.

_" Sư Tỷ..... liệu có... có ổn không vậy?" Bạch Nguyệt Tiên Tử ngạc nhiên.

_"Uhm...mọi yên tâm, ta tự có chừng mực."

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nhàn nhạt đáp. Trong mắt lóe lên vẻ giảo hoạt khó nhìn thấy.

_"Vậy....ta...ta có thể sao?" hần kích động.

Không đáp lại hần, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ nhũu đôi mày liễu, dùng ngón trỏ gõ nhẹ lên má như suy nghĩ điều gì đó. Bất chợt mắt nàng lóe sáng, khẽ mỉm cười nàng lấy ra một miếng ngọc bích xanh lam đưa cho hần.

_"Đặt lên trước mi tâm, đưa linh lực dùng linh thức cảm nhận."

_"Sư tỷ..... chẳng phải đó là.....?" Bạch Nguyệt Tiên Tử ngạc nhiên.

_"Uhm...tỷ không dùng được, giữ lại có ích gì đâu."

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mỉm cười gật đầu.

_"Ta..ta không biết, linh lực là....là như thế nào." hần gượng gạo gãi đầu, cúi mặt xuống lí nhí như trẻ con làm sai điều gì đó.

Ách.....ta ngất.

Quên mất tên này không có linh lực, nàng vỗ trán cười khỏ.

Oài....xem ra ta phải phá lệ mất rồi.. Nàng nhẹ nhàng như con gió lướt đến trước mặt hần, khẽ giơ ngón tay xinh xắn trắng ngần điểm lên mi tâm của hần.

Một luồng khí nóng bỏng truyền khắp người hần, cảm giác như ngàn con kiến nhột nhột cắn hết các mạch máu trong cơ thể. Đầu óc hơi nhức nhối, kèm theo những thông tin về cách thức vận hành linh lực.

Phù.....

Thở dài một tiếng, nàng thu ngón tay lại mỉm cười khúc khích.

_"Ta vừa mới giúp ngươi giải khai toàn bộ kinh mạch để ngươi có thể tu luyện linh lực. Có hay không nên gọi ta một tiếng Sư Tôn nhỉ?"

_"Cám ơn Sư..... Sư Tôn" hần nghẹn giọng.

Cuối cùng cũng biết cách tu luyện, coi như ông trời cũng mỉm cười với hần. Giờ hần nói hiểu, hèn gì hần có thể nghe hiểu tiếng của thế giới này....

Rồi đây....

Biết đâu hần sẽ bước trên con đường cường giả của dị giới Song Nguyệt Đại Lục này.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Thiên Cấp Bí Kỹ - Băng Phong Thôn Thiên

Nén lại sự kích động, hần đưa mảnh ngọc lên trước trán, vận hành linh lực đưa linh thức vào trong.

Mảnh ngọc chợt lóe sáng, trong đầu hần dần dần hiện ra những ký tự, hình ảnh xa lạ. Hần ngạc nhiên phát hiện ra rằng hần có thể hiểu được ngôn ngữ của

thế giới này. Thật kỳ diệu, hèn chi hần lại có thể giao tiếp được với người của thế giới xa lạ mới trải nghiệm như vậy. (Thông qua linh lực nhé, lúc đầu hần vốn "không biết" chứ không phải không có linh lực nhé).

Từng thông tin dần hiện ra trong đầu.

Băng Phong Thôn Thiên, Thiên cấp bí kỹ.

Chia làm năm tầng.

Băng Tâm Quyết.

Băng Phong Trảm.

Băng Đồng Tạo Cực.

Băng Phong Vô Ảnh.

Băng Phong Thôn Thiên.

Mỗi tầng chia ra bốn giai đoạn. Sơ cấp, trung cấp, cao cấp và đỉnh phong.

Oa.....

Vớ phải bảo bối rồi, Thiên giai công pháp, là Thiên giai đó nha.....

Bí kíp Song Nguyệt Đại Lục này chia làm năm cấp. Địa cấp- Huyền cấp - Hoàng cấp - Thiên cấp - Thần cấp.

Móa.....trúng độc đắc rồi. Sur Tôn a, đúng là sáng khoái, vung tay cái là Thiên cấp a.

Nhìn vẻ mặt tí tớn của hần nàng bĩu môi.

_"Tiện nghi cho tên tiểu tử nhà ngươi, ta tu luyện kim- hỏa thuộc tính nên không thể dung nạp được hệ thủy. Nhưng chó vội mừng, công pháp tốt mà thực lực yếu ớt cũng như không, ngươi cần cố gắng nhiều hơn.".

_"Vâng, ta sẽ không làm cô.....ách...Sur Tôn thất vọng." hần nói như chém đinh chặt sắt.

_"Phi.....tự tin là tốt, nhưng tự tin thì phải có thực lực, thôi..ngươi nhập định vận công đi.Sur muội, theo ta " nói xong Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lắc mình tiêu thất.

Bạch Nguyệt Tiên Từ khẽ mỉm cười liếc hần rồi cũng lóe lên tiêu thất.

Móa.....

Không phải là dịch chuyển tức thời đấy chứ, quên gọi là thuật di mới đúng.

Oài.... không biết đến bao giờ ta mới có bản lãnh như vậy..?

Thôi để sau vậy.

Ngồi xếp bằng, Thiên Kiệt vận hành linh lực hấp thụ Linh khí thiên địa.

Một luồng gió xoáy lạnh lẽo màu lam hình thành từ từ tiến vào người hần. Lặng lẽ, chậm rãi. Băng Tâm Quyết, tiến vào nhập định, nhưng hần đâu biết có những dòng linh khí vàng, đỏ, xanh lục, nâu mỏng manh như sợi tơ cũng chậm rãi tiến nhập cơ thể mình.

Cảm giác cơ thể mát lạnh tràn đầy sức sống, hần cảm giác như thiên địa trống rỗng chỉ còn một mình hần tồn tại giữa hư không.

Tàng một Băng Tâm Quyết có tác dụng ổn định tâm tình, rất nhanh chóng hần tiến vào cảnh giới vô ngã..

Không biết đã qua bao nhiêu lâu thời gian, Thiên Kiệt chậm rãi thu công từ từ mở mắt. Đáp vào mắt hần là đôi mắt đẹp đầy quyền rũ mị hoặc, nàng mặc một bộ y phục đỏ rực hết sức nóng bỏng gợi cảm. Da thịt trắng như tuyết, đôi chân dài miên man. Trong tư thế nửa nằm nửa ngồi chăm chú nhìn mình.

Ta ngất.....suýt nữa sịt máu mũi.

_"Ách....Sur Tôn..người đến khi nào vậy." Đè nén cảm giác muốn phạm tội lại, cố gắng hít một hơi thật sâu, giọng gào gải đầu hỏi.

_"uhm..cũng chưa lâu lắm,xem ra ngươi cũng không tệ lắm,mới tu luyện đã có thể tự lại linh khí thiên địa, tạo ra linh lực rồi." Nàng nhìn hần với ánh mắt tán thưởng.

Tĩnh.....tĩnh.....

Tiếng đàn quen thuộc lại vang lên,vẫn như thế... u buồn, thể lương nhưng không còn cô đơn ai oán nữa.

Quay đầu nhìn lại theo tiếng đàn, vẫn dáng người ấy, gương mặt ấy...

Thịch.... thịch....

Một cảm xúc hiện lên trong tim

Trái tim vốn tan vỡ dường như đã chết, hình như.....

Chợt!! Đập sai nhịp.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thiên Duyên Tiên Định - Hữu Ý và Vô Tình

Chắc.....

Vận hành linh thức kiểm tra cơ thể, Nhân Chuyển - Thanh Đồng nhất tinh ah, xem ra tu luyện cũng khó ghê.

-"Sur Tôn a, có cách nào nhanh chóng tăng tu vi lên không? Như đánh quái nhận Exp chẳng hạn?" hấn tò mò hỏi.

-"Đánh quái??? Exp..... là cái thứ gì?" nhú đôi mày liễu, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ ngạc nhiên.

Ách....

_" Là chẳng hạn như đánh quái thú, rồi hấp thu linh lực của chúng ấy." hấn lấp liếm.

_" Phi.....thì ra thế, đó là cách rèn luyện, linh thú thì không có linh lực cho người hấp thu đâu. Nhưng tinh hạch linh thú thì có tác dụng đấy." nàng phi cười giải thích.

_"Một số linh thú cũng biết hấp thu linh khí thiên địa kết thành tinh hạch, lấy tinh hạch có thể luyện chế bảo vật, bảo đan.Những linh hạch cao cấp thậm chí có thể mang cả linh lực nguyên tố có thể hấp thu.".

_" Ách....thế có bảo vật hay đan dược nào tăng tu vi không?" hấn nhìn nàng, ánh mắt lộ vẻ tham lam.

_" Hừ... tên tiểu tử nhà ngươi,chỉ lo đi tắt.Không phải là ta không có,nhưng tu vi của ngươi chưa thể dùng được."nàng buồn bực.

Oa.....có thật luôn, hay là học luyện đan luôn nhĩ.

_" Vậy....Sur tôn xinh đẹp, dạy ta học luyện đan đi." hấn trở công phu nịnh hót.

_"Hừ....dẻo miệng, ta không giỏi về Luyện Đan ngươi đi hỏi sư muội ấy."

Oa.....Thì ra Lăng Như Vân Tiên Tử còn biết luyện đan, ngon rồi.

Tiếng đàn ngừng lại, Bạch Nguyệt Tiên Tử lướt nhẹ đến cạnh Huyết Nguyệt Ảnh Vũ. Liếc nhìn hấn, nàng nhẹ nhàng hỏi.

_"Công tử muốn học luyện đan ư? Luyện đan đòi hỏi phải có linh hồn thật cường đại thôi chưa đủ, phải có thiên phú cực kỳ cao.Công tử muốn học thật ư.?"

_" Muốn.... ta đương nhiên là muốn học, Sur Tôn dạy cho ta đi."hấn khẳng định ngay tắp lự.

_"A....không, không cần phải gọi ta là Sur Tôn đâu." nàng bối rối, má hồng đỏ rực.

Hấn si ngốc, thật đẹp ah,nếu có một ngày cưới được nàng làm vợ, dù có chết cũng không uổng kiếp này.

_"Không.. Một chữ cũng là thầy, nửa chữ cũng là thầy,Sur Tôn."

Ài.....

_"Vậy tùy công tử.." Ánh mắt nàng chợt lóe lên sự mất mát, cô đơn.

Hừ..... đồ ngốc nghếch, hoa roi hữu ý, nước chảy vô tình. Huyết Nguyệt Ảnh Vũ bấu môi lắm nhảm.

Bạch Nguyệt Tiên Từ khẽ đặt ngón tay lên mi tâm hắn. Trái với cảm giác nhói nhói nóng rực khi Hoa Linh Phiêu Sur Tôn truyền thụ cho hắn. Một dòng suối linh lực mát dịu ôn hòa như nước tràn vào linh thức, từng thông tin dần dần hiện ra.

Phù....nhẹ thờ hất ra một hơi, những giọt mồ hôi li ti óng ánh xuất hiện trên trán nàng, theo bản năng hắn khẽ gờ tay, định lau giúp nàng. Nhưng ngập ngừng nửa chừng lại thôi.

Nhìn ra ý định của hắn, nàng khẽ e lệ đỏ mặt.

Thích.....

Trái tim nàng chợt đập mạnh.

Nhưng thấy hắn ngập ngừng rồi lại thôi.

Chờ đợi rồi thất vọng.

Cảm giác chua xót chợt dâng lên trong lòng.....

Người có thể nghe được âm thanh của Tiên Nguyệt Cầm.....

Truyện thuyết về cây đàn cổ này vốn là một Tiên Duyên Tinh Kiếp. Người con gái nào tu luyện Tiên Cầm sẽ mang theo trên mình lời Nguyên Ước, nếu có người nam nhân nào có thể nghe được âm thanh của nó, sẽ là người kết tóc se duyên với nàng. Ngàn năm sống trong Linh Vực Ảo Mộng này, nỗi cô đơn khiến nàng dường như quên mất sự tồn tại của lời Nguyên Ước. Nhưng hắn đã xuất hiện, nhưng lại không hiểu.

Oài.....

Khẽ thờ dài.....

Đưa ánh mắt u oán nhìn xa xăm

Từ xa xưa, Tình yêu luôn như thế....

Có đôi khi

Trời cao thì hữu ý

Con người lại vô tình.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tuyệt Cáp Công Pháp - Khống Hỏa

_"Nhận lấy..." Huyết Ảnh Nguyệt Vũ ngập ngừng đắn đo rồi ném cho hắn một chiếc nhẫn đỏ gắn viên đá hình mặt trăng khuyết cũng đỏ rực.

Liếc mắt thấy đây là chiếc nhẫn nàng vẫn đeo trên tay, vẫn còn hơi ấm mà mùi hương quyến rũ của nàng. Thiên Kiệt lắp bắp.

_"Này..... cái này. Sur Tôn.....ta nào dám nhận."

_"Nhiều chuyện.... ta bảo cầm lấy thì cứ cầm." Mặt nàng khẽ ửng đỏ, bấu môi liếc hắn một cái đầy quyến rũ.

_"Vậy...ta..ta nghe theo Sur Tôn." Miệng thì từ chối nhưng tay lại nhanh chóng đeo vào.

Kỳ lạ là hắn chưa kịp đeo trước ánh mắt ngạc nhiên của ba người. Chiếc nhẫn như có linh tính chợt lóe lên tự động đeo vào ngón áp út tay trái của hắn.

Hai nàng bất giác quay sang nhìn nhau không giấu nổi sự ngạc nhiên trong mắt nhau.

_"Thiên...ý" là thiên ý hai nàng cùng thốt lên.

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mặt đẹp đỏ như gấc, vội vàng quay đầu tránh né ánh mắt ngạc nhiên của sư muội.

_"Hihi....sư tỷ... thì ra là tỷ cũng....."

_"Hừ...lại tiện nghi cho tên tiểu tử này."

Huyết Nguyệt Tiên Chi nhận chủ khiến tim nàng bất giác đập nhanh. Tiên Nguyệt Cẩm, Huyết Nguyệt Tiên Chi cũng vậy, đều chứa một bí mật về Lôi Nguyên, không hiểu mà xui quỷ khiến thế nào mà nàng lại ném cho hắn chiếc nhẫn vốn làm bạn ngàn năm với nàng.

Trái với cảm xúc của hai nàng, hắn đưa linh thức vào xem không gian bên trong chiếc nhẫn.

Oa.....Trời ơi, vớ được cục bảo rồi.

Trong không gian bao la của chiếc nhẫn chứa hàng đồng linh thạch lấp lánh đủ màu sắc, linh hạch, linh đan, bảo vật, bí kíp vô số.

Thường đọc truyện thấy không gian giới chỉ đa số chỉ có vài mét vuông không gian, chứa được ít vật phẩm vì trọng lượng. Ngược lại chiếc nhẫn này rộng vài trăm mét vuông là ít, lại rất nhẹ.

Hắn đâu có biết, chiếc nhẫn mà hắn sở hữu chính là Thiên cấp giới chỉ - Huyết Nguyệt Tiên Chi mà trên Song Nguyệt Đại Lục không quá trăm chiếc.

Oa....Đây rồi.... Sư Tôn xấu, giấu hàng ta nhá.

Tuyệt cấp bí kỹ - Không Hòa

Nhưng không chia ra tầng nào cả.

Oạch, thế mà dám xưng là Tuyệt Cấp bí kỹ.

Oạch.....

Khoan....Tu luyện công pháp có thể không chế, dung hợp được nhiều loại Hỏa thuộc tính, càng cao còn có thể dung hợp Dị Hỏa.

Àm.....

Củ lạc giòn tan.....công pháp có khả năng tự tiến giai...oạch.... cái này Thần cấp công pháp chứ không phải chơi nha.

Dị hỏa, còn có loại này nữa hả, vậy còn các hệ khác thì sao, toát mồ hôi. Nếu áp dụng cho các hệ được thì như thế nào đây?

Bá con mợ nhà nó đạo rồi. Kaka

Chà chà nhị vị Sư Tôn buff quá tay nha.

_"Hừ....xem bộ dạng tí tởn ngoác cả miệng của ngươi kìa, không phải là thứ gì ngươi cũng dùng được đâu. Nên nhớ, không đến lúc bắt đắc dĩ thì một số vật phẩm vượt cấp đối với ngươi, tuyệt đối không được sử dụng rõ chưa?" Huyết Ảnh Nguyệt Vũ mỉm cười dặn dò.

_"Vâng Sư Tôn...ta biết tự có chừng mực."hắn ngậm cười đáp lại.

Ọc....ọc bống bụng hắn réo lên.

Đói....

Giờ mới nhớ từ lúc đến dị giới này hắn chưa có từng ăn qua thứ gì.

_" Công tử chắc đói rồi, đợi ta một lúc...." Bạch Nguyệt Tiên Tử e lệ lắc mình tiêu thất.

_"ahiii.hii tên tiểu tử ngươi có phước thật đấy,sư muội ta chưa bao giờ nấu cho nam nhân nào ăn đâu." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khúc cười

Uhm...Thật hoài niệm

Qua chừng nửa tiếng, Bạch Nguyệt Tiên Tử vận linh lực truyền âm đến

_" Xong rồi, mọi người vào nhà đi."

_" ahii...đi nào tiểu tử, lâu lắm rồi ta chưa được thưởng thức tay nghề của sư muội."

Nói xong nàng xoay người lóc lên tiêu thất mất tăm

_"Ách....Sur Tôn đợi ta với,tạ đâu biết nhà ăn ở đâu."

Bạch Nguyệt Tiên Từ đang ngồi trước bàn đầy thức ăn tỏa hương vị ngào ngạt trong mái đình nhỏ cạnh hồ sen trắng

_"Hiiii..sur muội, vẫn thơm ngon như ngày nào." Ánh sáng đỏ chợt lóe lên Huyết Nguyệt Ảnh Vũ liền xuất hiện

_"Sur tỷ xấu.... công tử đâu?"Bạch Nguyệt Tiên Từ khẽ nhú mày liễu.

Ách.....

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ vỗ trán cười khỏ. Quên mất tên tiểu tử này không biết đường đến đây.

_"ahii..hiii ta quên mất, chờ ta lòi hủ đến đây."

Nhìn theo bóng lưng của sư tỷ, Bạch Nguyệt Tiên Từ lắc đầu cười khỏ. Sư tỷ lại đăng trí rồi, lúc thì quên mất mình biết bay a.

Ký ức chợt ùa về....

Một bữa cơm gia đình nho nhỏ u...

Lâu rồi....

Mà cũng có lẽ sẽ bắt đầu từ đây.....

Ánh mắt nhìn xa xăm

Khóe môi nở nụ cười hạnh phúc hiếm thấy ngàn năm qua

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tường Vi Trắng - Dòng Ký Ức Nhật Nhòa

_" Sáng nay mùa thu, đã quay về đây.

Lá vàng rơi xác xơ... nơi anh ngồi

Nhớ hoa Tường Vi, những khi trời mưa

Những khi buồn ngẩn ngơ.. anh chờ em

Cánh hoa nhẹ rơi, phím dương cầm đêm

Lặng thầm anh hát lên... khúc ca buồn.

Có đôi lần anh,nhớ đến em ngày xưa

Tìm về nơi trú mưa...từng lời hứa....

Thời gian hồi.. có khi nào..quay trở về đây

Ngày mà ta ước mong..không xa rồi.

Người yêu hồi, đã bao lần... nước mắt này rơi.

Và..từng ngày nhớ em....không thể quên.

Tường Vi trắng mỏng manh tàn

Nỗi đau lòng anh.....

Mà sao trong giấc mơ... anh vẫn chờ...

Dòng nhật ký, đã phai nhòa...những kỷ niệm xưa.

Những con đường có mưa...anh và em

Oài... Ngâm nga ca khúc hân vắn thường nghe. Tường Vi trắng.....

Khẽ thở dài dõi ánh mắt về nơi xa xôi ấy.

Nơi có người con gái hân đã từng rất yêu thương, dòng ký ức.....khó có thể quên.

Liệu cô ấy có hạnh phúc không? Có còn nhớ đến một người vẫn yêu cô hơn chính bản thân mình này không?

Mùa thu....

Thật lạnh lẽo,thời gian thật vô tình, lặng lẽ trôi qua không đợi chờ ai..có chăng chỉ còn là hoài niệm

Sáu tháng....đến nơi đây đã nửa năm rồi.

Gốc Tường Vi trắng cổ thụ ngày nào gặp gỡ Bạch Nguyệt Tiên Từ - Lăng Như Vân.

Bây giờ đã không còn màu hoa trắng nữa mà lá đã héo úa nhẹ rồi cánh theo làn gió.

Trải qua cuộc sống mới với hai Sư Tôn xinh đẹp kiều diễm, những tưởng đâu sẽ dần quên đi dòng ký ức đau thương.

Nhưng đời trớ trêu, càng cố gắng quên lại càng nhớ.

Dẫu biết rằng.... có quên...là sẽ nhớ.

Nên dặn lòng.... có nhớ để mà quên.

Nhớ.... Nhớ....

Quên...quên....

Đau khổ đôi khi không phải là Nhớ. Mà đau khổ chính là tìm cách phải Quên.Nên thời gian qua hân chỉ cắm đầu cắm cổ vào tu luyện.

_"Tiểu tử, có tâm sự hả? uhm...ngươi vừa rồi hát ca khúc gì mà ca từ ai oán thương thế?"Một bóng dáng yếu điệu, quỳn rũ đỏ rục xuất hiện ngay cạnh hân.

Chẳng cần nhìn cũng biết là ai rồi, nửa năm

nay hân đã quá quen thuộc với cách xuất hiện muốn dọa chết người ta của nàng rồi.

_"Haizzz..Đại Sư Tôn ah.chỉ là ta mơ hồ nghĩ về ký ức của ta thôi."hân lấp liếm

_"Hừ....ngươi cho rằng ngươi thông minh,hay ngươi cho rằng ta ngốc?"Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ bĩu môi đẹp nhỏ nhắn,tò vè không hài lòng với câu trả lời của hân.

Thời gian nàng trải qua cùng hân, nói dài thì không dài, nói ngắn cũng không phải ngắn. Nàng vẫn mơ hồ nhận ra trong tim hân khắc sâu một vết thương lòng là nữ nhân sao.

-"ách.... Sư Tôn ah...chỉ là thuận miệng thôi mà." hân bối rối.

_"Thôi ngươi không nói, ta cũng không ép.Có những thứ miễn cưỡng không tránh được thì hãy tập đối diện với nó đi."

Hân lại cười khổ, không phải hân không muốn,mà là không thể a.

Nhìn ánh mắt cô đơn nhìn về xa xôi của hân nàng lăm lăm.

_"Đồ ngốc, bên cạnh có hai hồng nhan thì không thèm đếm xỉa gì tới. Hừ...đồ đầu gỗ."

_"Sư Tôn ah...tu vì mấy ngày nay của ta đã ở đình phong rồi,nhưng không thể đột phá lên Linh Tướng được."

Nếu có kẻ biết rằng, hân chỉ dùng thời gian nửa năm để từ một phạm nhân tiến đến Linh Sĩ _Đình phong sẽ khiến nhiều người được xưng Thiên Tài tu luyện đập đầu vào tường mà chết. Cái này gọi là gì, yêu nghiệt, dù có Sư phụ tốt, Linh Đan mỗi ngày như ăn kẹo,tông môn tốt, linh khí dồi dào cũng phải mất vài chục năm a. Cũng may là hân không biết, chứ biết chắc cũng giạt mình thôi. Thật ra Linh Vực Ảo Mộng này, thời gian chậm bằng một nửa bên ngoài, và linh khí đậm đặc gấp vài chục lần bên ngoài,bởi bản thân nó vốn là...nơi phong ấn một vật...

_"Đó là người thiếu kinh nghiệm lịch duyệt.Đi..ta dẫn người tới nơi này."

Không đợi hấn trả lời, nàng túm vai hấn khẽ lắc mình tiêu thất.Chớp mắt sau xuất hiện tại một khu rừng rộng lớn âm u,tien tay ném luôn hấn xuống dưới.

_"Oác.....má ơi. Sur Tôn.... ta không biết bay a..Bớ.....cứu mạng." hấn hoảng loạn hét lên.

_"Sur tỷ ah, có cần làm vậy không? Lỡ như....." Một bóng trắng chợt lóe lên, lảng không cạnh Huyết Nguyệt Ảnh Vũ.

_"ahii.hi. Sao, muội đau lòng ah?" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ che miệng cười khúc khích.

_"Tỷ..... không thêm đề ý tỷ nữa." Bạch Nguyệt Tiên Từ lí nhí.

_"Hừ...xem muội kìa, lâu nay do muội nuông chiều tiểu tử này lắm, nên hấn mới dậm chân tại chỗ đấy."

Nói thì thế nhưng trước đó nàng đã vận linh lực tạo lớp phòng hộ cho hấn rồi.

Bịch.....

_"Má ơi cái mông của con,Sur Tôn ác độc...." hấn xoa mông suýt xoa,ứa nước mắt.

Đang nhăn nhó xuyt xoa, chợt....

Tôm.....tôm.....

Tùng đồng dịch lỏng rớt xuống trước mắt hấn, mùi tanh tươi xông vào mũi.

Theo bản năng hấn ngược mắt lên nhìn.

_"Định mệnh..... củ lạc giòn tan? Má ơi.....cứu mạng ah."

Quay đầu chạy như bay hấn rú lên như heo bị chọc tiết.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ngũ Tiên Đế - Thiên Kiệt Mất Tích

Oaoa..

_"Sur tôn ah...xót quá, không có loại đan dược khác sao?" hấn méo miệng vì thuốc xức lên vết thương trên mặt.

_"hừ....im lặng nào,chỉ là vết thương ngoài da mà la ó gì, muốn mặt không để lại sẹo thì nằm im cho ta bôi thuốc."Huyết Nguyệt Ảnh Vũ buồn bực.

Chỉ là vết thương ngoài da ư,liếc nhìn cơ thể băng bó khắp người, lại còn gãy mất một cánh tay phải của mình. Hiccc...mém tí nữa là đi toi cái mạng nhỏ của con luôn đó má.

_"Công tử.... đừng lo,vết thương ngoài da thì thuốc bôi là hiệu quả hơn"Bạch Nguyệt Tiên Từ xót xa nhìn hấn.

Haizzz.....sur tỷ cũng thật là,có cần thiết phải huấn luyện nghiêm khắc như vậy không?

Nhớ lại lúc hấn la như điên cầm đầu chạy, vậy mà chợt can đảm đứng lại chiến đấu với yêu thú,chính hấn nghĩ lại cũng rùng mình. Hấn chỉ nghĩ rằng mình không thể chạy thoát được nên liều mạng đánh trả thôi.Ai ngờ đầu bọn yêu thú nhìn thì to xác mà yếu đuối đến thế. Cảm giác như mình là cường giả của rừng xanh vậy. Sau cơn hoảng sợ ban đầu, giờ hấn lại phấn khích tu luyện hơn.

Mạnh.....ta phải mạnh hơn nữa,ai ngờ đại Sur tôn đã đạt sẵn mục tiêu cho hấn,yêu đan của yêu thú cấp 5.

Rong ruổi trong rừng hơn hai tháng lượng yêu thú cấp 5 hấn giết chóc cũng không ít. Ngặt một nỗi không con nào có yêu hạch.

Đang ngồi trên một ngọn cây quan sát,bỗng hấn thấy một sinh vật nhìn như hươu. Nhưng đặc biệt là cặp sừng trong suốt như pha lê dạng xoắn ốc cong vút,toàn thân phủ lớp vảy óng ánh màu nâu nhạt và có đuôi và bờm xanh lè như sư tử.

Hấn nghĩ, hay bắt làm thú cưỡi nhỉ.

Nghĩ là làm nên bây giờ hấn mới nằm đây. Lúc đó không phải hấn nuốt Cuồng Lực đan kích phát hết tiềm năng của Băng Phong Thôn Thiên đóng băng con linh thú trong chớp mắt kịp tránh sát chiêu cuối thì mạng nhỏ đi tong rồi. Lúc hấn tỉnh dậy đã là hai ngày sau rồi.

_"Hừ...ngươi cũng to gan lắm, dám đánh chủ ý lên ấu thể Hòa Cuồng Long, nó tuy đáng yêu nhưng là hậu duệ của lão bất tử Cuồng Chiến đấy. Nhưng tuy là ấu thể nhưng nó có tu vi Tiên Vương-Thanh Đồng nhất tinh đấy. May mà ta đến kịp." giọng nói thì trách móc, nhưng ánh mắt Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lại hiện lên vẻ tán thưởng.

Ách.....hèn chi thấy cặp sừng quen quen.

Nhưng trong cái rủi có cái may nhờ vậy mà trong lúc sinh tử hấn đã đột phá Linh Tướng-Thanh Đồng nhất tinh.

Con đường cường giả ngày càng gần. Chỉ cần đột phá lên Tiên Vương là có linh lực hóa hình, có thể bay ah nha. Bay lượn trên bầu trời bao la bát ngát là mơ ước của hấn lúc này. Khát khao.....

Cuộc sống êm đềm cứ thế trôi qua.

Thoáng chốc lại qua một năm, không biết đã đi qua bao lần sống chết của những lần lịch duyệt.

Và hôm nay, lần tiến giai quan trọng nhất của mỗi cường giả. Tiên Vương, nếu đột phá thành công, sẽ có cơ hội chinh phục bầu trời bao la này.

Ngày hôm nay là một ngày đặc biệt, trên ngọn núi lơ lửng bằng phẳng rộng lớn lát đá quý như ngọc, nhìn như nơi tỳ vũ vậy.

Giữa sân là hai bức tượng to lớn tạc hai cô gái xinh đẹp, thánh khiết ngồi dựa lưng vào nhau trên hai nửa vầng trăng khuyết, một đỏ, một trắng. Xung quanh là tượng của bốn linh thú. Hoàng Kim Long, Huyết Ảnh Long, Băng Phụng Hoàng, Lục Tước Nhạn, và tượng một nữ hoàng Tinh Linh.

Đêm nay là một ngày đặc biệt, khi hai vầng Huyết Nguyệt và Bạch Nguyệt cùng tròn xoe. Ánh trăng đan xen màu phớt hồng rất đẹp mắt, khung cảnh lung linh huyền ảo.

_"Sur tôn ah..đây là đâu? Những bức tượng này là ai?". Liếc nhìn xung quanh hấn tò mò hỏi.

_"Là năm lão bất tử trong Linh Vực Ảo Cảnh này." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nhàn nhạt nói.

_"Là Băng Tâm Phụng Hoàng- Băng Phụng Nghi

Lục Tước Nhạn Vũ - Lục Linh Doanh

Huyền Thiên Nữ - Mộng Huyền Nhi

Hỏa Phong Cuồng Đế- Cuồng Chiến

Hoàng Kim Long Đế - Long Ảnh Thiên."

Bạch Nguyệt Tiên Tử nhỏ giọng giải thích.

_"Ah...thế còn hai cô gái kia?" hấn tò mò.

Ách....

Hai cô gái..... cái tên đầu đất này..Hai nàng cười khổ không thôi, sống với nhau hơn cả năm trời, đến hình ảnh của hai người hấn còn không nhận ra.

_"Đồ chết dẫm, đồ....đầu gỗ này.....đi chết đi..." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ tức giận lướt đến đá hấn một cước văng ra xa.

_"Ách....Đại Sur tôn ah sao lại đánh ta....chẳng lẽ....đó là hai vị sur tôn sao?"

nhìn vẻ mặt tức giận và ai oán của hai người hấn gãi đầu cười khổ. Ài ta vô ý quá...

_"Hừ.... xem ra mắt ngươi vẫn còn dùng được." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ hờn trách.

_"Thôi, nhập định vận công đi, đến lúc quan trọng bọn ta sẽ giúp ngươi đột phá""

Thiên Kiệt lấy đồng tinh thạch cực phẩm ra xếp thành hình tròn rồi ngồi xếp bằng vận công, từng luồng linh khí lưu chuyển chậm rãi tiến nhập cơ thể. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, cảm thấy kinh mạch toàn thân bành trướng như muốn nổ tung. Toàn thân đau nhức không thôi, chợt có hai dòng linh khí, một nóng rực, một mát lạnh truyền vào trong cơ thể điều hòa dòng linh lực cuồng bạo. Biết hai vị Sur tôn đang giúp mình, hấn vội vàng hấp thu linh lực đột phá.

Một ánh sáng ngũ sắc vây quanh người, Thiên Kiệt cảm giác cơ thể bỗng nhẹ nhàng như con gió, cảm giác tràn trề sinh lực.

Đột phá..... rốt cuộc cũng thành công, hấn vui mừng muốn hét lên thật to thì chợt cảm thấy trước mắt tối sầm lại, ngất xỉu...

Hai nàng mặt nhọc mở mắt ra, trán ướt đầm mồ hôi nhưng khóe môi lại mỉm cười vui mừng.

Chợt....

Cơ thể hắn bị hai luồng sáng trắng- đỏ vây lấy. Chưa hết ngạc nhiên thì luồng ánh sáng mang theo Thiên Kiệt nhanh chóng tiêu thất trong hư không.

_"Không...."

_"Công tử...."

_"Tiểu tử..."

Hai nàng hét lên sợ hãi vội quơ tay chụp vào hắn, nhưng..... chỉ có hư không.

Nước mắt..... lại nhẹ rơi.....

Song Nguyệt cũng mờ ảo dần...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bí Mật Ảo Cảnh - Nhu Tình Ngàn Năm

Một mùi hương phảng phất, dịu nhẹ chợt đánh thức Thiên Kiệt tỉnh lại.

Bạch Nguyệt Tiên Từ gối đầu lên thành giường ngủ say bên cạnh hắn. Khuôn mặt nàng gầy mòn tiêu tụy đi nhiều.

Một cảm giác ấm áp dâng lên trong tim.

Đến bây giờ hắn mới hiểu được tại sao nơi đây được gọi là Linh Vực Ảo Mộng, hiểu được nỗi cô đơn của mọi người sống trong Linh Vực này.

Không biết đã trải qua bao nhiêu lâu rồi, ngàn năm rồi chăng....

Ngàn năm cô đơn.... trong Ảo Mộng. Đã từng đứng trên đỉnh phong của thế giới này. Giờ đây mới nhận ra những gì mất rồi mới biết trân trọng nó.

Nhìn khuôn mặt đã ngàn năm qua hắn vẫn luôn nhớ mong, tuy tiêu tụy nhưng vẫn không thể phai mờ đi nét xinh đẹp của nàng, môi mỉm cười, nhưng khóe mắt lạnh lẽo.... lệ tuôn rơi....

Uhm.

Vô tình giọt nước mắt hắn rơi xuống khuôn mặt xinh xắn tiêu tụy của nàng, khẽ gạt mình dụi mắt ngẩng đầu lên. Chưa kịp nói câu gì, một cánh mạnh mẽ kéo nàng ngã nhào vào lòng hắn. Nàng kinh hoàng định đẩy hắn ra, lấp bắp.

_"Công tử....." _ "Suyt.....Như Vân...." đặt một ngón tay lên đôi môi mềm mại nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, ánh mắt hắn nhìn nhu tình ngấm nàng.....

Bất chợt....

Không gian như ngừng lại....

Hai đôi môi....dần xích lại gần nhau Và.....

Cứ như thế...hai trái tim chợt chung nhịp đập.....

Nỗi niềm nhớ mong bấy lâu nay.....bỗng hóa thành niềm hạnh phúc.

Môi..đán chặt môi..

Hai chiếc lưỡi.....tham lam quấn lấy nhau. Tuy vụng về nhưng quyền luyện không muốn xa rời. Chìm đắm trong nhu tình ngàn năm, đôi vòng tay siết chặt. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, đến khi cả hai như muốn ngạt thở mới quyền luyện rời ra.

Tách.....

Giọt nước mắt hạnh phúc tuôn rơi, nàng e thẹn giấu mặt vào lòng hắc nức nở.

_"Xin lỗi.....Như Vân...từ nay ta sẽ không làm nàng đau buồn nữa, hãy tin ta.....ta sẽ chăm sóc nàng từ nay...đến suốt đời này.Không là ngàn vạn kiếp sau, đến khi nào ta không còn tồn tại nữa." _"uhm....ta.....thiếp... thiếp tin."Bạch Nguyệt Tiên Từ lí nhí,siết chặt vòng tay. Sợ rằng khi nàng lỏng tay,hắn sẽ lại biến mất như lần đó. Không quan tâm hắn đã trải qua điều gì, những nàng sẽ không cho nó xảy ra lần nữa.

Kết....

Cánh cửa khẽ mở ra,Huyết Nguyệt Ảnh Vũ chột tiến vào.

_" Sư muội... tiểu tử kia tỉnh lại chưa? Hai người..... hai người...." Choang....chén thuốc trên tay chột rơi xuống, nàng tròn mắt ngạc nhiên nhìn cảnh hai người ôm nhau tỉnh tử..Đôi má Bạch Nguyệt Tiên Từ đỏ ửng, hai người vội vàng tách nhau ra.

_"Đại.... Sư tôn.....ta...." _" Sư tỷ.... Công tử....tỉnh rồi.... muội.... muội đi nấu gì đó cho mọi người...."Che giấu sự xấu hổ khi bị sư tỷ bắt gặp cảnh thân mật của mình, Bạch Nguyệt Tiên Từ lắc mình rời đi.

Chưa kịp để hắn giải thích, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lướt tới tát một cái trời giáng vào mặt hắn khiến hắn bay đung vô vách tường.

Ầm.....Phụt..

Hắn phun ra một ngụm máu, đầu óc quay cuồng choáng váng.

Oành... một tiếng sét như đánh thẳng vô trái tim nàng, trong lúc kích động nàng quên mất là hắn đã mất hết linh lực.

Nước mắt tuôn rơi như mưa, nàng vội vàng lướt đến đỡ lấy Thiên Kiệt,truyền linh lực ổn định lại máu huyết cho hắn.Nhẹ lau đi vết máu trên khóe môi hắn,nàng nghẹn ngào.

_"Tiểu tử..... ta...ta không có ý." _"Khụ.....Sư Tôn..... ta không sao."khuôn mặt tái nhợt vì đau nhưng hắn cố gắng nặn ra nụ cười cho nàng yên tâm.

Bất chợt nàng vòng tay lên ôm lấy cổ hắn,đặt một nụ hôn lên môi.....Ánh mắt nàng e thẹn....

_" Sư Tôn.....ngươi..... người." Hắn lấp bắp kinh ngạc, đây là người có trái tim sắt vẫn thường ném hắn vô những khu rừng đầy yêu thú mỗi khi đi lịch duyệt hay sao?Cũng có lúc bộc phát nữ tính như vậy.

Không cho hắn nói hết câu,một lần nữa nàng áp đôi môi đỏ rực quyến rũ của mình lên môi hắn....

Lại một lần nữa.....

Không gian như ngừng trôi..

Đẹp bỏ hết những vương mắc trong lòng... Lười lại tìm đến nhau..

Cái ôm ấm áp, hạnh phúc.....

Có đôi lúc.....tình yêu chưa chắc đã phải dùng lời nói...

Căn phòng lại tràn ngập hạnh phúc.....

Đến khi không thở nổi nữa hai đôi môi mới tách nhau ra trong sự không nỡ của hai con người vừa trải qua ngọt ngào đầu tiên của tình yêu. Nhẹ tựa đầu vào vai hắn,mắt lim dim hạnh phúc.

Chợt nhớ ra điều gì đó nàng chợt dùng đôi tay trắng muốt xinh đẹp đánh như mưa vào ngực hắn chất vấn....

_"Đồ chết bầm xấu xa nhà ngươi, ta.....đánh chết ngươi. Ngươi....ngươi.... đã đi đâu? Có biết trong mấy tháng qua ta và sư muội tìm khắp Linh Vực Ảo Mộng này rồi không. Lúc tìm được ngươi trên tế điện Song Nguyệt ngươi đã hôn mê ba tháng nay rồi có biết không hả?Trong lúc ngươi mất tích rồi hôn mê có biết lấy mắt bao nhiêu nước mắt của chúng ta rồi không?" _" Sư tôn...ta..ta xin lỗi." Cất.....

_"Còn dám gọi sư tôn....ta...Thiếp đánh chết ...chàng có đời nhà ai mà đệ tử dám thân mật với sư tôn như chàng không?" Ách.....

_"Linh Phiêu.....ta.. ta xin lỗi đã khiến hai nàng thương tâm." Hắn lắc đầu cười khổ không thôi, rõ ràng là nàng chủ động hắn mới dám,giờ lại trách hắn.Nếu không cho hắn ngàn lá gan cũng không dám chạm vào bà chủ lửa này. Không giống như Bạch Nguyệt Tiên Từ ôn nhu, hiền dịu. Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nóng bỏng quyến rũ nhưng nguy hiểm chết người, nghịch lửa có ngày dẫn lửa thiêu thân a.

_"Đó là một bí mật.... đợi lát nữa Như Vân đến,dùng bữa xong ta sẽ kể cho hai nàng nghe bí mật của Linh Vực Ảo Mộng này."

Nhìn gương mặt non nớt,nhưng trong ánh mắt lại hiện lên nét từng trải tang thương như đã qua biết bao thăng trầm ngàn năm mới có được.

Nước mắt rơi....

Nhưng môi lại mỉm cười hạnh phúc...

Nàng mơ hồ đoán ra, hẳn sẽ đưa hai nàng thoát khỏi cảnh bị vây khốn ngàn năm nay. Sẽ dẫn hai nàng đi du ngoạn khắp đại lục này, sẽ cho các nàng tình yêu và niềm vui, hạnh phúc.....

Hai mắt nhìn nhau.....

Môi lại...từ từ xich lại.

_" Sư tỷ..... Thức ăn xong rồi, hai người ra.....Aaaa..." Bấy giờ đến lượt Bạch Nguyệt Tiên Tử hét lên ngạc nhiên.....

Nhưng trái lại với vẻ ngại ngùng của hai nàng, hẳn nhẹ nhàng kéo tay Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đến bên cạnh Bạch Nguyệt Tiên Tử. Nắm chặt tay hai nàng, hẳn mỉm cười đắc ý.

" Như Vân, Linh Phiêu...đi thôi...""uhm..." Khẽ liếc nhìn nhau, hai nàng đỏ mặt e thẹn đáp, rồi mặc kệ cho hẳn nắm tay hai nàng bước đi....

Chợt.... hẳn dừng lại, quay đầu nhìn hai nàng, ánh mắt lóe lên tia giao hoạt.

" Ách... ta quên mất nhà ăn....đi hướng nào ấy nhỉ..."" Chàng...?" Hai nàng nghi hoặc đồng thời hét lên.

_"Ha ha....ta đùa đấy..." nói xong hẳn ha hả chạy vụt đi.

_" Đáng ghét....xem ta chinh chàng đến chết luôn..." Hai nàng khúc khích cười đuổi theo hẳn.

Đã lâu...

Đây là lần đầu tiên hai nàng vui như thế Hạnh phúc.....

Có đôi khi phức tạp....

Nhưng ít ai nhận ra.....nó bắt đầu đơn giản như vậy đấy...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nghịch Thiên Chuyển- Nghịch Thiên Chi Khí

Sau khi kể trải nghiệm của bản thân mình trải qua trong Áo Cảnh cho hai nàng nghe, hẳn cảm thán _ " Thật ủy khuất cho hai nàng." Nổi cô đơn ngàn năm thật sự quá sức chịu đựng của hai nàng.

_" Nhưng....tại sao chàng lại mất hết tu vi như vậy?" Như Vân ngán nước mắt nghẹn ngào _"Đúng vậy...còn tại sao chàng trở ra được?" Linh Phiêu cũng nắc lên _"Ái..vi ta đã biết bí mật của Áo Cảnh...Bản chất của Linh Vực này chính là Áo Mộng trong Áo Cảnh, muốn thoát ra được thì phải có năng lực cường đại.Nhưng phải trả giá bằng tu vi bản thân, may mắn là trong cái rủi có cái may.Ta cuối cùng cũng đã biết bí mật của Thần Cấp - Vô Song." hẳn mỉm cười liếc mắt nhìn hai nàng.

_" Thần Cấp - Vô Song..." hai nàng ánh mắt kích động. Vạn năm.... đó là niềm khao khát của tất cả cường giả trên đại lục này.

_"Đúng vậy.... thật ra muốn đạt đến Thần Cấp - Vô Song phải trải qua một bước ngoặt mà bất cứ cường giả nào cũng không muốn..

Phế bỏ tu vi _ " Không thể nào, tu vi ngàn năm ai dám nói phế là phế được.." hai nàng hô lớn.

_"Ha ha..Thế mà ta đã làm việc ngu ngốc đó rồi đấy.." _" Chàng.... chàng đồ ngốc..." hai nàng chưa xốt.

_"Đừng vội, ta chưa nói xong mà. Thế tại sao ngàn năm qua các nàng không đột phá Tiên Đế lên Chí Tôn? Rất đơn giản, muốn đột phá Chí Tôn thì phải Vô Tình, ngày đó trong Áo Mộng, vì Dị Biến Cuồng bạo nên Hòa Long Cuồng Đế - Cuồng Chiến tẩu hỏa nhập ma, hẳn tập hợp yêu thú, linh thú trùng tà thuật truy sát tất cả mọi người. Hẳn đã cướp mất hai người Sư tôn ta yêu thương nhất.Tuyệt vọng và căm thù, ta ra tay tàn sát tất cả sinh linh trong Linh Vực này." nói đến đây mắt hẳn đỏ rực sát khí đằng đằng.

Nhìn ánh mắt đỏ ngầu tràn ngập sát khí của hẳn, hai nàng khẽ run nhẹ, không phải bởi vì sợ, mà là hạnh phúc. Ít ra các nàng cũng biết các nàng chiếm một vị trí quan trọng trong tim hẳn.

Điều chỉnh lại cảm xúc. Ánh mắt hẳn si ngốc nhìn hai nàng.

_" Sau đó ta đột phá Chí Tôn, những tưởng rằng đã là cực hạn,nhưng không.....mỗi ngày đứng trên trời cao ngắm đôi vàng Song Nguyệt, nhớ về hai nàng.Cảm giác cô đơn của cường giả đứng trên đỉnh,trống vắng, đau đớn..ta lại hận bản thân mình yếu đuối không bảo vệ được người mình yêu thương. Chìm trong nỗi thống khổ ấy khiến trái tim ta như đã chết, và ta quyết định vận linh lực định tự bạo,mong rằng có thể gặp lại hai nàng nơi thế giới xa xôi nào đấy." Nhìn vào hai đôi mắt nhòe lệ của hai nàng,cảm giác yêu thương dâng lên, khẽ đưa hai cánh tay lên lau nước mắt trên khóe mi cho hai nàng.

_" Đừng khóc.... không phải là ta đã trở về với hai nàng rồi đây sao.? Hữu Tinh chính là bí mật đột phá Chí Tôn....tiến tới Nghịch Thiên Chuyển cảnh giới, cái giá phải trả chính là toàn bộ tu vi của bản thân,nhưng nó chính là một lần Trùng Sinh, khi tu luyện lại sẽ nhận được lợi ích rất lớn, đó chính là Nghịch Thiên Chi Khí sẽ được sinh ra. Và nó chính là thứ còn thiếu của bí mật đột phá tới Thần Cấp-Vô Song,nói đúng hơn thì Nghịch Thiên Chuyển chính là Nhân Chuyển cảnh giới, khác nhau là có mang theo Nghịch Thiên Chi Khí mà thôi.

Và càng bất ngờ hơn là Nghịch Thiên Chi Khí có thể phá vỡ Ảo Mộng, sau khi ta vận hết linh lực phá không rồi khỏi thì ngất đi.

Và....

Ta đã trở về với các nàng đây...hhaa ha.." Nhìn hần cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra,hai nàng không ai bảo ai lao đến vùng quyền đánh như mưa lên ngực hần. Nhìn thì hung hăng nhưng chẳng hề có tí lực nào, chỉ là hôn dỗi đánh yêu.

_" Chàng... sao chàng không chết luôn trong đó đi,trở về làm gì nữa?"Huyết Nguyệt Ảnh Vũ bấu môi hôn trách.

_"Ách.... nếu hai vị Sư tôn không hoan nghênh ta trở về thì ta đành chui vào Ảo Mộng sống vậy. Ài..." nói xong hần làm khuôn mặt ủ rũ định xoay người rời đi.

_" Ai nói..." _"Chàng dám..." Hai nàng hốt hoảng giơ tay vội níu lấy tay hần. Nhưng hai nàng đâu thấy tia gian xảo trong ánh mắt hần,bị hần lôi nhào vào lòng hôn nhẹ lên má hai nàng.Bị tập kích bất ngờ, nhưng hai nàng vẫn để hần trái ôm phải áp.

_" Ha ha..ta biết hai nàng không nở mà." _"Luu mạnh.....vô si.." hai nàng mắng yêu rồi khẽ rúc vô lòng hần, thật ấm áp, hạnh phúc....

_" Ài...người ta nói, nam nhân tốt thì nữ nhân không yêu."" hần mặt dày đáp tình bơ.

_" Chàng... còn dám nói..." Nhìn hai nàng như những chú chim nhỏ nép vào lòng mình, cảm giác muốn yêu thương che chở.

_" Thôi nói việc chính nào... hai nàng có muốn rời khỏi đây,cùng ta du ngoạn khắp nơi, khám phá thế giới rộng lớn ngoài kia không?" _" Muốn.." Hai nàng kích động, hào hứng đồng thanh.

_" Vậy...đưa ta đến tế đàn Song Nguyệt nào,Ảo Mộng Cảnh ở đó., " Hai nàng nhìn nhau gật đầu, lóe lên rồi xuất hiện trong tế điện.

_"Bây giờ ta sẽ vận Nghịch Thiên Chi Khí phá không mở lối vào Ảo Mộng. Cố gắng lên...ta sẽ chờ các nàng.Ta tin rằng các nàng sẽ làm được." Thiên Kiệt vận linh khí vào lòng bàn tay, xé rách hư không tạo ra một vết nứt không gian đen ngòm, hần quát _" Nhanh..ta không giữ được lâu." Hai nàng không ai bảo ai, cả hai cùng hôn lên má hần rồi kiên định lướt đến vết nứt không gian.

Hai nàng vừa kịp xuyên qua thì vết nứt không gian cũng lóe lên biến mất.

Trên tế điện chỉ còn mình hần đứng ngẩn ngơ nhìn theo nơi hai nàng vừa biến mất.

Gió.....

Vẫn lướt qua, một bóng dáng cô độc....

_"Sớm trở lại nhé người.... thương." Nhìn bức tượng của hai nàng hần thì thảo.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Lãng Như Vân Trùng Sinh - Tình Yêu Thăng Hoa

_" Nàng tỉnh lại rồi, "

_"Thiên Kiệt.... hu...hu"Như Vân khóc như mưa rào đầu xuân rúc vào lòng hần nức nở.

_"uhm...nín đi!có ta ở đây rồi."

Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trắng xóa của nàng, hần vỗ về an ủi.Thật bất ngờ khi người đầu tiên thoát khỏi Ảo Mộng không phải là Huyết Nguyệt Ảnh Vũ

mà lại chính là người hay e thẹn, ôn nhu Bạch Nguyệt Tiên Tử - Lăng Như Vân. Cứ ngỡ là với tính cách ôn nhu nàng sẽ khó vượt qua cửa ải Tiên Đế-Vô Tình. Đủ để chứng minh nàng đã chịu đựng đau khổ nhiều như thế nào.

_"Thiếp.... thiếp đã trải qua bao lâu trong Ảo Mộng rồi? Thiếp sợ lắm.... sợ rằng mình sẽ không thể vượt qua, sợ rằng..... sẽ không được gặp lại chàng nữa." Bạch Nguyệt Tiên Tử siết chặt vòng tay ôm chặt lấy hân nghẹn ngào.

_"Ôn rồi.... không phải Như Vân của ta đã làm được rồi sao? mới qua nửa năm thôi mà!" Hân nhẹ nâng cằm nàng lên, mỉm cười nhu tình nhìn vào mắt nàng.

Rồi.... đặt một nụ hôn lên đôi môi mỏng manh xinh xắn của nàng. Bạch Nguyệt Tiên Tử nhiệt tình đáp lại nụ hôn nồng cháy của hân.

Vẫn ngọt ngào,thơm ngát

Vẫn ôn nhu, dịu dàng như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Sự đam mê trong hân rục rịch, bất giác đôi bàn tay khẽ di chuyển xuống dưới cặp mông tròn trịa mượt mà, tay còn lại bắt chọt tò mò leo lên đôi ngực cao vút.

Đam mê và hạnh phúc.

Hai thân thể dần dần ngã xuống giường, vài trên cơ thể ít dần đi.

Sau một tiếng rên nhẹ đau đớn,chính thức tạm biệt rào cản cuối cùng giữa hai người. Từ nay về sau hai người đã chính thức....

hòa làm một thể.

Căn phòng ngập tràn xuân sắc, những tiếng rên rỉ tiêu hồn xen lẫn tiếng thở dốc không đều của cả hai..

Ngoài sân....Nụ hoa Tường Vi trắng xóa đầu tiên chớm nở như báo hiệu cuộc sống của một người con gái đã nở hoa.

Cánh hoa.... nhẹ lay theo gió,e thẹn nhưng không giấu nổi vẻ rục rờ kiêu sa.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, Thiên Kiệt dần tỉnh dậy, cúi xuống thấy Như Vân giống chú mèo con cuộn mình rúc vào ngực hân say sưa ngủ vui,nhìn thân thể trắng nõn xinh đẹp, má đẹp ửng đỏ và khoe môi vẫn lưu lại nụ cười hạnh phúc, khẽ cúi xuống hôn lên trán nàng.

Uhm..

Nàng dụi mắt đẹp tỉnh dậy, ngược đôi mắt to tròn đen láy mơ màng nhìn khuôn mặt mỉm cười nhu tình nhìn nàng.

Bắt chọt nhớ tới giây phút điên cuồng tiêu hồn trước đó, đôi má đẹp đỏ rục thẹn thùng vội vàng kéo chăn lên che mặt.

Nhưng hân nhanh tay hơn đã kéo vai nàng lại,hôn lên chiếc môi anh đào thơm ngát ấy.

Uhm

Rồi.... lại tham lam quấn lấy nhau...đến khi không thở được nữa mới tách nhau ra.

_"Ha ha....dậy đi.....con mèo lười, mặt trời đứng bóng rồi đây."

_"Còn... không phải tại chàng hại người ta ah,còn nói...." nàng che mặt lại lí nhí.

Khẽ véo nhẹ lên má nàng một cái,hân đắc ý cười.

_"Vậy để ta..giúp lão bà đại nhân rời giường nha.."

_"uhm.." nàng e lệ gật đầu giờ cánh tay xinh đẹp trắng nõn ra.

Ui..

_"Vẫn còn đau sao? Để ta giúp nàng."

Hân nhanh chóng mặc lại y phục cho hai người rồi nắm tay nàng vận linh lực giúp nàng đánh tan đau đớn mệt nhọc.

_"Đi thôi...ra ngoài hít thở không khí trong lành nào..."hân nhẹ nhàng ôm lấy eo thon dịu dàng bước đi,

Hai người tình tứ dạo bước cùng nhau,vô tình đã đến dưới gốc Tường Vi cổ thụ.

Bắt chọt dựa đầu lên vai hân thoải mái.

_ "Lão..... lão công,còn hay chẳng nhớ nơi này?"

_ "Nhớ.... nhớ cái gì....?"hắn ngô nghê hỏi.

_ "Chàng....., hức..."

Nhìn đôi mắt ánh lên nét mắt mát,xót xa,lệ châu óng ánh trên mắt đẹp, hắn nhẹ vuốt mái tóc trắng mềm mại như mây.Khẽ véo lên má đẹp,day day vài cái hắn mỉm cười.

_ "Ngốc..... cho dù ta có thể vô tình quên tất cả,nhưng làm sao có thể quên được nơi này. Nơi ta đã gặp được hai vị Tiên Nữ lão bà chứ, khi không có hai nàng ở bên, cho dù là trong Áo Mộng, ta vẫn ngày ngày đến đây thì làm sao mà quên được đây? Nàng..nói xem..."

Híc.....

Nước mắt..... lại rời khỏi mắt

Nhưng là vì hạnh phúc quá thôi.Lần đầu khi biết hắn có thể nghe thấu tiếng đàn của mình nàng đã ước mơ, mong chờ giây phút này lâu lắm rồi.

Một gia đình nho nhỏ tràn tiếng cười.

Chợt nhớ ra điều gì đó....

_ " Sư tỷ... chưa ra Áo Cảnh sao?"

_ "Uhm..ta cũng rất bất ngờ, ta nghĩ nàng ấy sẽ thoát ra trước chứ... với tính cách của nàng ấy đột phá Tiên Đế -Vô Tình đâu có khó."

_ " Chàng lại sai rồi.... sư tỷ bên ngoài thì mạnh mẽ vậy thôi,chứ thật sự tỷ ấy nội tâm cũng yếu mềm, cần che chở lắm."

Mạnh mẽ bên ngoài để che dấu nội tâm của mình sao? Sao mình lại không nhận ra nhỉ...?

Oài....

Thở dài nhìn lên xa xăm,hắn nhớ...

Nhớ đến người con gái luôn khúc khích cười quyến rũ...

Luôn lạnh lùng,nghiêm khắc với hắn...

Chợt có cảm giác dâng lên trong lòng..

_ "Linh Phiêu....."

Hắn vận linh lực phóng vút đi....trước ánh mắt ngạc nhiên của Bạch Nguyệt Tiên Tử.

_ "Tiên Vương... không..không phải... là Linh Tướng.... nhưng Linh Tướng có thể bay sao?"

Trước ánh mắt chưa hết ngạc nhiên của nàng hắn ôm một thân ảnh đỏ rực lướt nhanh qua nàng

_ "Sư tỷ....."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Hoa Linh Phiêu Trùng Sinh - Mùa Đông Không Lạnh

Đang ngẩn ngơ ngồi suy tư, chợt mặt mũi tối sầm lại, một đôi tay bịt mắt Thiên Kiệt.

_ " Ài....Như Vân ah,từ khi nào mà nàng có tính trẻ con thế.?"

Hừ.....

_ "Trong lòng chàng không nghĩ đến ai ngoài sư muội sao?ai là hài tử?"

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ hừ dài giận dữ.

Ách.....

_"Sư Tôn....nàng tỉnh lại rồi. Thật ra ta nghĩ nàng còn phải một thời gian nữa mới tỉnh lại nên....."

_"Hừ.....có phải là ngươi mong ta đừng tỉnh lại để ngươi với sư muội Uyên Ương thân mật với nhau chứ gì?"

Ách....

Lẽ nào Linh Phiêu biết chuyện đó.... chẳng lẽ Như Vân kể cho nàng sao?không phải chứ?....

_"Sư Tôn ah....ta....nào dám nghĩ vậy"

_"Hừ.....còn chối.. ngươi cho rằng ta không biết,nhìn thần sắc của sư muội....các ngươi.... ngươi thật.....nhân lúc ta vắng mặt vậy mà....."

Nhìn bộ dạng của nàng hẩn ngẩn ngơ, đây....đây là vị sư tôn mà hẩn biết không vậy?

Từ lúc nào nàng trở nên như vậy? trong Ảo Mộng đã xảy ra chuyện gì?Nhưng... có gì đó không đúng... cảm giác này... giẫm.....

Sắc.....nàng đang ghen..

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đỏ ửng, bặm môi, dậm chân của nàng. Hẩn mỉm cười. Thật đáng yêu, con hổ giờ như con mèo ah.

_"Linh Phiêu....nàng ghen?"

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ chợt khựng lại một lúc, khóe mắt uрон ướt,nàng nắc lên

_"Đồ vô tâm... tưởng chàng quên người ta luôn rồi?"

Nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng, hẩn khẽ ngân nga

Anh.....gặp em,gỡ trời Đông buốt giá

Mất ta nhìn.... tựa đã quen từ lâu.

Em.cười tươi.... như mặt trời cuối Đông

Nụ cười đó.....làm sao anh quên...?

Ta...cách xa muôn trùng mây

Từng dòng thư...gửi kèm nỗi nhớ thương.

Anh..nhớ em...đêm từng đêm

Lòng thầm mong..thấy em trong phút giây

Ngày gặp em...đi bên em không nói được câu gì.

Ngồi kề em... sao mùa đông thấy không giá lạnh

Ngày gặp em..sương đêm rơi gió rét từng cơn...lạnh lòng.

Sao lòng anh..thấy ấm nồng cuộc tình đầu tiên.

Giờ chia ly....em quay đi che giấu bờ mi..lệ rơi

Ta xa nhau... mong đến một ngày gặp lại

Giờ chia ly...anh xa em nhưng sẽ nhớ em...người ơi.

Trái tim anh, trái tim em..

KHÔNG....RỒI.....XA.

Nghe hẩn ngân nga ca khúc lạ lẫm nhưng tràn ngập yêu thương nhưng nhớ. Huyết Nguyệt Ảnh Vũ ngược mắt nhẹ nhìn ngắm hẩn, lòng nàng ngọt ngào.

Chợt....

Một đôi môi, đặt lên môi nàng..

Uhm...

Nàng nhiệt tình đáp trả,nỗi nhớ mong,ủy khuất dần tan.

Thời gian như ngừng lại.

Cả thiên địa dường như chỉ còn có hai người đang say đắm.

Lãng mạn.....

Uhm.....đến lúc dường như ngạt thở, đôi môi tham lam áy mới quyến luyến rời khỏi nhau.

Ánh mắt nhìn nhau....

Say đắm..

Yêu thương..

Mang theo niềm hạnh phúc khó nói thành lời.

_"Hừ...chàng thật to gan....dám làm như thế với sư muội."

Sặc.....bình giấm chua này...

_"Linh Phiêu.....ah.ta....."hắn gãi đầu cười khổ không thôi

_"Cất.... không phải diễn. Chàng có biết... như thế sẽ ảnh hưởng đến tu vi sau này của sư muội không?"

_"Thì đã sao?không phải còn có ta sao? Ta sẽ bảo vệ, chăm sóc cho hai nàng. Có ta ở đây, ai dám tổn thương các nàng?"

_"Chàng...."

_"Hãy tin ở ta,dù trời có sập thì ta sẽ chống đỡ được..."'

Đây mới chính là nam nhân các nàng muốn gửi gắm cuộc đời mình.

_"Không phải..... không phải ""ta"".....mà là ""chúng ta"" cùng nhau." Bạch Nguyệt Tiên Từ kẻo lên,nhẹ ôm đằng sau hắn.

Cứ như thế....

Ba người ôm chặt lấy nhau

Không ồn ào...không tình chàng ý thiếp

Chỉ im lặng.....

Cảm nhận tình yêu....của nhau

Qua.....

Nhịp đập trái tim.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Hương Diễm Kịch Tình- Bị Bắt Gian

Thời gian thấm thoắt thoi đưa.

Yên tĩnh..... tịch mịch Vì để chắc chắn cho chuyến đi xa, thế giới bên ngoài đầy mới mẻ, nguy hiểm không thể đoán trước được, nên hắn bắt buộc hai nàng bế quan tu luyện Tu luyện không quản thời gian.

Thấm thoát đã hai năm. Cảm giác được linh lực dao động mãnh liệt. Một luồng linh khí trắng-đỏ khổng lồ xoay chuyển trên bầu trời. Ánh sáng chói lòa không ngừng xoay chuyển đan xen vào nhau, rồi chợt lóe lên biến mất để dần dần hiện ra hai bóng hình kiều diễm xinh đẹp. Hai thân ảnh chớp cái đã đến trước mặt hắn.

Nhìn hai khuôn mặt xinh đẹp tựa thiên tiên của hai nàng, hắn mỉm cười.

_"Chúc mừng hai nàng.... ài.." hắn dang vòng tay muốn ôm hai nàng vào lòng

Đáp trả lại hắn là hai khuôn mặt lạnh băng.

_"Ách....các nàng làm sao thế?" Hắn ngỡ ngác, dừng nói là các nàng quên mất mình là ai đấy nhá.

Bất ngờ một tia sáng màu đỏ lóe lên, một thân ảnh giờ chường hướng lòng ngực hắn nện xuống.

Biến cố bất ngờ làm Thiên Kiệt giựt mình bối rối, nhưng rất nhanh hắn nhận thấy nét khác thường trong ánh mắt của nàng. Hắn khẽ mỉm cười, tán đi vòng bảo vệ linh lực quanh thân.

Àm....

Một chương đánh bay hắn, xuyên thủng ngọn Linh Phong xuống dưới, nơi hắn va chạm, cây cối hai bên gãy rạp ngã nghiêng. Tả thì lâu nhưng chỉ xảy ra trong chớp mắt.

_"Đồ...vô.." Chưa kịp trách móc hết câu, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ vội che miệng hét lên _"Thiên Kiệt....." hai nàng hét lên, lao nhanh xuống dưới.

Xung quanh cây cối, đất đá văng tung tóe, một cái hố rộng cả vài trăm mét bị đá bụi che kín.

Hai nàng nước mắt long lanh, chẳng quản gì hết lao đến, ra sức bới tung đồng đồ nát.

Một thân ảnh y phục rách bươm, máu me đầm đìa hiện ra. Bạch Nguyệt Tiên Từ vội vàng lướt đến ôm chặt hắn vào lòng, nước mắt tuôn rơi ướt đầm khuôn mặt hắn.

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cũng lao đến muốn ôm lấy hắn chợt khựng lại, nước mắt lã chã rơi.

_"Thiên Kiệt.... sư muội... ta...ta không có ý...híc....ô..ô" Một giọng nói yếu ớt vang lên _"khụ....ta không sao" Như vỡ òa, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nhào vào lòng hắn nức nở _"Chàng..... tại sao? tại sao không vận linh lực?" Khắc..phun ra một ngụm máu, hắn khó nhọc _"Khụ....ta không sao...vết thương nhỏ này sao so sánh được với vết thương hai nàng trải qua trong hai năm nay?" _"Ngốc.... nếu chàng xảy ra chuyện gì, chàng nói.... chúng ta phải làm sao đây?" Nhẹ nhàng ôm chặt lấy hai nàng, vuốt ve mái tóc mượt mà thơm ngát của cả hai _"Ta..xin lỗi... đã khiến hai nàng lo lắng, nhưng nếu như ta không làm như thế, khiến ta có cảm giác tội lỗi với các nàng." _"Hức...đồ ngốc, chúng ta đâu trách gì chàng, chỉ muốn chinh chàng một chút vì để cho chúng ta cô đơn thời gian qua nên mới vậy." Bạch Nguyệt Tiên Từ nghẹn ngào Ngồi vận công một lúc, vết thương trên người cũng đã khỏi phục ít nhiều.

_"Cũng đến lúc rồi.... các nàng quay về chuẩn bị đi, ta đi tắm rửa đã." _"Nhưng vết thương của chàng....." Thấy hai nàng chần chờ không muốn rời khỏi, ánh mắt hắn lóe lên tia giao hoạt.

_"Uhm...ta không sao,nhưng nếu có hai vị thê tử cùng tắm Uyên ương thì vết thương sẽ nhanh chóng khỏi hẳn đấy." _"lưu manh..vô si.." Hai nàng đồng thời hô lên,mặt đẹp đỏ bừng, quay lưng phóng vút đi.

Ài.....

Xem ra giấc mơ được chung một chỗ với cả hai nàng còn xa vời lắm. Hắn lẩm nhẩm rồi lắc mình biến mất.

Dưới chân ngọn thác nhỏ trong vắt, hắn đang vu vơ tẩy rửa. Chợt cảm giác được có linh lực dao động, nhếch môi cười xấu xa. Hắn lắc mình biến mất.

Đang rón rén thu liễm khí tức di chuyển đến cạnh dòng thác Bạch Nguyệt Tiên Từ chợt giật mình, chưa kịp hiểu được chuyện gì thì đã bị ôm chặt lấy eo.

Ừm..

_"Ha ha xem ta trị tội nhìn lên của nàng như thế nào?" Hiểu được câu "trị tội" của hắn là như thế nào Bạch Nguyệt Tiên Từ mặt ửng đỏ lí nhí.

_"Ai..ai thêm nhìn lên...là là thiếp đang muốn tìm chỗ tắm rửa chứ bộ" _"Ha ha...thế Nguyệt Linh Phong không có nước thì phải?" _"Đáng ghét..... Sư tỷ chiếm mất rồi.." Hắn sao không hiểu, là nàng cố ý đến đây là vì hắn chứ Vả....

Một trận xuân sắc hương diễm lại diễn ra.Những tiếng động nguyên thủy vang vọng khắp không gian.

Khi hai người đang âu yếm nhau đâu biết rằng có người đang đấu tranh tư tưởng dữ dội.

Đi...hay không đi. Ngại chết đi được. Nếu hấn nghĩ ta là thứ nữ nhân lẳng lơ thì sao?

Nghe đến đây mặt Huyết Nguyệt Ánh Vũ đỏ bừng, vội vàng lặn sâu xuống đáy hồ. Nhẹ nhàng vuốt ve, ngắm nghía cơ thể mình.

Đang thay y phục để chuẩn bị trở về, kết giới chợt rung chuyển rồi tan vỡ, thân ảnh màu đỏ chợt lóe lên.Đập vào mắt nàng là cảnh thân mật,cả hai đang ngồi trên tảng đá ven thác nước, Say sưa.....

Triền miên.....

Môi....quần chặt lấy nhau

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Song Nguyệt Ái Tình Chi Tâm

Song Nguyệt Linh Giới

Trung tâm đại lục là Song Nguyệt Thánh thành nằm giữa Huyền Hải đại dương bao la bát ngát, thật ra nó là hòn đảo nổi cực kỳ lớn, một siêu cấp thành thị. Xung quanh là hàng ngàn đảo lớn nhỏ. Nó là thành thị duy nhất tự trị.Là Thánh địa.

__"Ta chợt cảm giác giác có không gian dao động lớn,đôi vàng Song Nguyệt sáng chói, xem ra có thứ gì đó xuất thế, xem ra lời Sấm có lẽ đã bắt đầu." Trên đỉnh núi cao nhất Song Nguyệt Thánh thành có năm thân ảnh. Vây quanh một quang cầu thủy tinh cực kỳ lớn,trung tâm quả cầu thủy tinh nhiều đốm sáng li ti như mô hình vũ trụ thu nhỏ.

__"Nếu họa thì không phải phúc,xem ra ngày tháng yên bình của Song Nguyệt đại lục sắp kết thúc rồi..." Ài.....

Năm người nhìn nhau thờ dài.

Phía Đông lục địa chính là Bạch Nguyệt đại lục, là mảng đại lục lớn nhất,phồn hoa nhất Song Nguyệt đại lục.

Phía tây là Huyết Nguyệt lục địa ,một đại lục tuy nhỏ nhất nhưng phồn hoa không kém, thậm chí dân số có vượt trội hơn cả Bạch Nguyệt đại lục.

Phía bắc là Băng Lam Tuyết lục địa,đất đai bị băng tuyết phủ kín gần như quanh năm,nhưng cũng phồn hoa nhộn nhịp.

Phía nam một lục địa, nghèo nàn,lạc hậu. Một diện tích khổng lồ chỉ thua phía đông,nhưng một nửa là hoang mạc hoang dã, một nửa là băng với rừng rậm phủ kín, diện tích để nhân loại sinh sống rất ít.vì thế chỉ có hơn mười tiểu vương quốc và Băng Hòa đế quốc.

Miền cường gọi là đế quốc chứ thật ra so với siêu cấp thành thị của các lục địa khác cũng ngang hàng thôi.

Còn so với siêu cấp Thánh thành chỉ như một góc của nó.Một siêu cấp thành thị có vài trăm triệu dân chỉ bằng một góc Thánh thành, dù biết nói lên điều gì. Ngoài ra còn có sơ cấp, trung cấp, cao cấp thành thị. Siêu cấp thành thị được coi như một tiểu vương quốc, còn siêu cấp Thánh thành là thánh địa.Là mảnh đất tập trung quyền lực tối cao của Song Nguyệt Linh Giới.

Nam vực không có tên,một nơi chim không thềm ỉa,nhưng người ta gọi nó là Thiên Diệt đại lục,y nói lên trời không dung.

Trên Song Nguyệt Linh Giới,có các truyền tông trận vượt Linh Vực nối các đại lục với nhau.

Nếu một Linh Vương muốn phi hành giữa hai đại lục với nhau thì không mất vài trăm năm là không thể.

Nên vậy, phí truyền tông vượt Linh Vực cao đến mức đáng sợ. Cho nên việc thông thương với các đại lục khác của Nam Vực rất khó khăn dẫn đến tình trạng nghèo nàn lạc hậu vài vạn năm nay..

Không ai biết vì sao.....

Linh Vực Áo Cảnh __"Xuất phát thôi..." Ba người dõi ánh mắt nhìn ngọn Linh Phong,nơi đây đã trải qua bao kỷ niệm...

Những ký ức chợt ủa về,bất giác khoe mắt hai nàng ửng đỏ.

Nhẹ nhàng kéo đầu hai nàng dựa vào lòng mình, vỗ vỗ.

Hắn biết ngàn năm qua hai nàng đã gắn bó với nơi đây, những thứ vốn đã quen thuộc, nay lại sắp phải rời xa nên cảm xúc đan xen, nước mắt rơi....

Không biết nên vui hay buồn....

Hắn cũng lẳng không ôm chặt hai nàng, liếc nhìn gốc Tường Vi cổ thụ, rồi xoay người vụt đi như một tia sáng.

Ngon Linh Phong nhỏ dần rồi chậm chậm khuất xa.

Liên tục phi hành cả tháng, cuối cùng cũng đến tiếp điểm không gian yếu nhất của Linh Vực Áo Cảnh.

Không gian nơi đây rất hỗn loạn, những dòng khí lưu cuồng bạo tán loạn, những luồng linh lực liên tục cuốn lấy nhau tạo ra những cơn lốc xoáy khổng lồ, trên mặt hồ từng đợt sóng dữ dội đan xen. Trên bầu trời mây đen vần vũ, sấm sét chằng chịt.

Áo Cảnh Hỗn Độn...

Hai nàng đồng thanh hô..

"Thật không ngờ, đây lại là cánh cửa thông với ngoại vực, hèn chi ngàn năm qua không ai biết.... Chỉ cần sơ xuất nhỏ là vạn kiếp bất phục.." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cảm thán.....

"Như Vân, Linh Phiêu, bây giờ hãy vận Nghịch Thiên Chi Khí truyền vào ta, nhớ.... giữ chặt.... ta.... không muốn lạc mất ai." Hai nàng nhìn hắn gật đầu, ôm chặt lấy Thiên Kiệt, vận linh khí truyền vào người hắn.

Thiên Kiệt vận linh khí tạo thành vòng bảo hộ bao quanh ba người lao vào trung tâm vùng hỗn loạn ấy.

Những luồng linh lực như cảm giác có kẻ lạ xâm nhập, như có linh tính hàng ngàn vạn nguồn linh lực tạm trung vào quả cầu linh lực ấy.

Sấm sét liên tục đánh xuống, cuồng phong điên cuồng gào xé lòng linh lực, những xoáy nước bất chợt bắn ra những chiếc lá băng băng xuyên qua cương phong sấm sét mưa đỏ cắt nát nó ra. Hỗn loạn tạo nên những vết nứt không gian chằng chịt như màng nhện.

Chiếc lòng linh lực chao đảo, lung lay giữa muôn ngàn sóng gió sấm sét nhưng vẫn hoàn toàn không bị hề hấn gì, vì nó được tạo ra bởi Nghịch Thiên Chi Khí.

Sau hai ngày chật vật cuối cùng ba người cũng tiến nhập trung tâm Áo Cảnh Hỗn Độn.

Thiên Kiệt vận Nghịch Thiên Chi Khí vẽ lên không trung hình ảnh đồ án ngôi sao năm cánh ngũ sắc, trên đầu một cái, dưới chân một cái.

Hai đồ án nhanh chóng xoay vòng càng ngày càng nhanh.

Chợt.....

Một ánh sáng chói lọi lóe lên, chập lại với nhau mang thân ảnh ba người biến mất.

Ầm....

Một tiếng động đinh tai nhức óc, rung chuyển toàn Linh Vực Áo Cảnh.

Bức tượng của hai nàng tại tế điện Song Nguyệt chợt lóe sáng rồi nổ tung. Một làn sóng xung kích màu hồng lan rộng ra khắp Linh Vực Áo Cảnh.

Một luồng linh lực hình trái tim màu hồng chói lọi hình thành rồi từ từ phai nhạt.

Năm thân ảnh chợt lóe lên xuất hiện tại tế điện Song Nguyệt.

Song Nguyệt Ái Tình Chi Tâm.....

Năm vị Tiên Đế nhìn hiện tượng đó liền hô to.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Băng Sơn Tuyết Liên - Hồng Nhan Họa Thủy

Trên hư không một tiểu vương quốc.

Xoẹt.....roac.....

Một vết nứt không gian bị xé toạc ra, một ánh sáng chói lòa lóe lên.

Ầm...

Một làn sóng xung kích linh lực bạo tạc, luồng sáng lao nhanh xuống, khi va chạm với mặt đất tạo thành một hố lớn kèm theo tiếng nổ khiến đất đá văng tứ tung.

Khói bụi dần dần tản đi để lộ ra một quả cầu ánh sáng ngũ sắc xinh đẹp, linh lực lưu chuyển. Trong khối cầu một nam nhân đang ôm chặt lấy hai nữ nhân, nét mặt ba người hiện lên vẻ mệt mỏi nhưng thoát.

Chính là ba người Vương Thiên Kiệt, Lăng Như Vân và Hoa Linh Phiêu vừa trở ra từ Linh Vực Áo Cảnh.

_"Chắc....cuối cùng cũng an toàn thoát khỏi, không biết có phải lại tiến nhập Linh Vực khác không đây?" nhìn xung quanh đánh giá một lượt Thiên Kiệt tặc lưỡi cảm thán.

_"Không sai đâu, đây chính là Song Nguyệt Linh Giới, chỉ có điều..... linh khí nơi này có vẻ rất loãng, như có như không." Bạch Nguyệt Tiên Từ yếu ớt nói.

_"uhm...chính xác thì đây là Nam vực." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mơ hồ khẳng định.

Ba người tán đi lồng linh lực bảo hộ, chậm rãi ngồi vận công điều tức khí lực.

Trải qua vài tiếng đồng hồ, ba người chậm rãi thu công từ từ mở mắt ra.

_"Có người đến, trước tiên rời khỏi đây đã" Chớp mắt ba người vừa rời khỏi thì có sáu người dựng khinh công áp sát miệng hố nơi ba người rơi xuống.

_"Cổ lỗ ở đây vừa diễn ra một cuộc chiến đấu, dựa vào mức độ này ta nghĩ chỉ ít cũng phải là yêu thú hoặc linh thú cấp 4." một người thanh niên cao lớn, mặt có ba vết sẹo dài trên mặt, cắt ngang mắt xuống tới cằm nhìn rất đáng sợ, sau lưng đeo một thanh kiếm to lớn lên tiếng.

_"Cấp....cấp 4 không thể nào... nói vậy là nó ngang Linh Tướng.." Một cô gái nhỏ tuổi, thân hình nhỏ nhắn, xinh xắn, tay cầm cây cung nhỏ bé tinh xảo run giọng nói.

_"Lâm Phượng Nghi.....muội là trưởng nhóm, có ý kiến gì không? Một thanh niên ước chừng 25-27 tuổi, dáng vẻ khôi ngô anh tuấn, phe phẩy cây quạt nhìn qua vị mỹ nữ tuyệt sắc, thân mặc hồng bó sát, dáng người yếu điệu, phong tao tay cầm cây pháp trượng chạm phượng hoàng lửa, trên đỉnh trượng gắn một bức tượng phượng hoàng đậu trên một viên pha lê to như nắm tay đồ chơi.

_"uhm...loại yêu thú mạnh mẽ này đã lâu rồi không xuất hiện, chẳng lẽ lại liên quan đến Băng Sơn Tuyết Liên?" Lâm Phượng Nghi trầm ngâm.

_"Đại tỷ..... Liên quan đến Băng Sơn Tuyết Liên..... không lẽ..... là Hòa Long Giao?" cô gái mặc thanh y, giống hệt Lâm Phượng Nghi, chẳng qua là niên kỷ nhỏ hơn một chút run giọng hỏi.

_"Cổ lỗ.....Nhưng không trừ khả năng là Băng Long Giao cũng nên, Tuyết Liên xuất hiện, kéo theo nhiều người ý muốn tranh chấp, yêu thú, linh thú không phải là ngoại lệ." một tên lùn, mặt mũi thô kệch, tay cầm song đao lên tiếng.

Sáu người, ba nam ba nữ trầm tư suy đoán. Họ đều là tinh anh của học viện Băng Hỏa Thánh Viện của Băng Hỏa đế quốc nhận nhiệm vụ đến Băng Sơn này thu nhập Tuyết Liên.

Từ xa xa dùng thần thức ba người đều nghe rõ cuộc nói chuyện của bọn họ, Băng Sơn Tuyết Liên, không ngờ loại kỳ hoa này lại xuất hiện. Phải biết Tuyết Liên trăm năm mới xuất hiện một lần, trải qua trăm năm biến đổi, từ đơn sắc đến ngũ sắc, và luôn luôn có linh thú, yêu thú canh giữ.

Bởi vì Tuyết Liên là một vị linh thảo trong Linh Vương Chuyển Hóa Đan, có tác dụng tăng khả năng đột phá Tiên Vương. Trực tiếp từ "Linh" chuyển sang "Tiên" đó là bước ngoặt rất lớn đối với cường giả nên càng không phải nói với Linh Tướng trở xuống có sự mê hoặc lớn thế nào.

Đối với ba người thì Tuyết Liên chẳng có gì đáng kể, nhưng tính tò mò thì lại rất lớn.

Phải nói là ngàn năm trong Áo Cảnh, hai nàng đã chán nản lắm rồi. Nay được ra ngoài tính hiếu kỳ lại nổi lên, hai nàng liếc mắt nhìn hần, ý bảo nên giúp đỡ bọn họ một chút.

Đối với ánh mắt hào hứng như vậy của các nàng, hần chỉ biết gật đầu cười khổ không thôi. Nữ nhân a..... bản tính tò mò vốn là thiên tính...

_"Oáp....thôi được, nhưng phải nghe theo ta, không được tự ý làm loạn nghe không?" hần ngập dài ủa ủa _ "Được.... chúng ta nghe theo chàng" Rồi ba người nhẹ nhàng tiến về phía đám người.

Nhận thấy có người tiến đến, sáu người bất ngờ bày quay lại, tỏ vẻ khấn trương, bày trận sẵn sàng nghênh địch.

Đập vào mắt sáu người là ba thân ảnh, nam thì hào hoa, phong lưu tiêu sái, song nữ thì nhan sắc tuyệt diệu, hoa nhường nguyệt thẹn, tựa Tiên nữ giáng

trần.

Đặc biệt là một người tóc trắng như mây,tóc búi cao,cài trâm đỏ.Người thì tóc rực rỡ ánh đỏ cài trâm trắng.

Hai người một thân y phục trắng-đỏ cung trang, khí chất cao quý, thánh khiết,thoát ly trần tục.

Sáu người ngây ngốc,nam thì si mê,nữ thì e lệ thăm so sánh không thoát khỏi tự ti.Phải biết ba nàng cũng là nhất lưu mỹ nhân, là tam đại thánh nữ trong Nguyệt Nữ băng của Băng Hỏa đế quốc nói riêng và Nam Vực nói chung,nhưng xem ra so với hai nàng, luận về khí chất, dung mạo còn kém xa quá.

Thoáng thấy sự si mê,ngờng mộ, có ghen tị của đám người, Thiên Kiệt bất giác cười khò không thôi.

Nữ nhân a.....

Đúng là hồng nhan họa thủy.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bắt Linh Thú Làm Thức Ăn - Phương Tâm Nữ Nhi

Với bản tính hiếu kỳ, nữ nhân dễ dàng làm quen với nhau,còn nói chuyện vui vẻ cứ như quen thuộc đã lâu vậy.

Theo giới thiệu được biết thì ba nữ nhân là tỷ muội nhà họ Lâm. Đại tỷ Lâm Phụng Nghi, nhị tỷ Lâm Nghi Xuân, còn út là em gái họ Lâm Lan.

Bên đằng mày râu cũng khách sáo giới thiệu với nhau, nhưng mắt thì vẫn lâu lâu liếc nhìn sang phía nữ quan sát,gã mặt sẹo là người lớn tuổi hơn hết tên Trương Lực, hoa phục công tử là Liễu Chính Phong, còn người lùn là thuộc về tộc người lùn Lưu Phú Quý.

Mặc dù đã nghe nhiều lần về các chủng tộc, nhưng lần đầu tiên gặp phải tộc người lùn,Thiên Kiệt cũng khá là bất ngờ, tuy không ưa nhìn cho lắm nhưng lại khá thật thà,chất phác.

_"Lăng tỷ, Hoa tỷ... các tỷ cũng tới đây vì Tuyệt Liên sao?" Lâm Phụng Nghi hỏi dò _"Không.... chúng ta vô tình đi ngang,hiếu kỳ xem nào nhiệt thôi." Huýt Nguyệt Ảnh Vũ điểm đạm nói.

_"Thật ư.....vậy thì tốt quá rồi, hay là đi cùng bọn muội đi,hìhì." Lâm Lan thích thú nắm lấy tay hai nàng nhảy nhót như chim sáo khúc khích cười nói.

_"Lan nhi....không được vô lễ.....". Nghi Xuân nhỏ nhẹ nhắc nhở...

Lâm Lan làm mặt quỷ, lè lưỡi,vẫn khúc khích nắm lấy tay hai nàng lôi kéo.

Chín người vẫn khách sáo đánh giá lẫn nhau, bất ngờ trời đã tối sầm.

Thiên Kiệt nhanh chóng tìm thấy chỗ hạ trại cho cả nhóm, lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cái lều hoành tráng rồi nhanh chóng dựng lên.Lều rất lớn, có hẳn hai phòng ngủ với một phòng khách hẳn hoi.

Bên cạnh đó đám người kia cũng nhanh chóng dựng lên hai mái lều rất lớn. Thiên Kiệt nhanh chóng dùng Linh lực đốn ngã một cây khô to,vận khí chèn nhỏ ra chất một đống trước cửa trại.Nhìn thấy một màn như vậy khiến cho tam nữ khiếp sợ, phải biết cây khô ấy hai người ôm mới xuể mà một mình hắn dùng tay không đốn hạ,chèn nhỏ ra rất nhẹ nhàng như vậy.Nếu là các nàng vận linh lực lao lên chặt được ít cành khô là tốt lắm rồi.

Oa.....

_"Vương ca ca,huynh thật lợi hại nha,có thể cho bọn muội gia nhập với được không?". Lâm Lan thấy vậy tròn xoe đôi mắt,khúc khích chạy tới cùng nhị nữ xếp củi châm lửa.

_"uhm....được... các muội qua đây đi,Như Vân,Linh Phiêu....ta đi đây một lúc..." _"Àn..". Hai nàng nhu thuận gật đầu.

Nói xong vận linh lực khinh công nhảy đi mất. Thật ra hắn có thể bay hoặc thuần đi đi cho nhanh,nhưng chưa cần thiết phải lộ thực lực quá sớm. Trong đám người kia,tu vi cao nhất mới chỉ đạt Linh Tướng - Bạch Ngân tam tinh, hai tỷ muội họ Lâm mới tấn cấp Linh Tướng - Thanh Đồng nhất tinh,còn Lâm Lan mới Linh Sĩ - Hoàng Kim lục tinh.

Thiên Kiệt đâu biết rằng Nam Vực linh khí mỏng manh, nếu không có ngộ tính cao thì đạt đến Linh Sĩ đã là cực hạn với người ở đây rồi. muốn đạt tới Linh tướng, ngoại trừ các gia tộc lớn của đế quốc tài nguyên bồi dưỡng ra thì phải là thiên tài có thiên phú trác tuyệt, ngàn người có một.

Cấp bậc Tiên Vương lại ít đến đáng thương.Ngoài những lão bắt từ tiềm tu vài trăm năm chưa từng xuất hiện thì cả Nam Vực có không quá 20 người,

đều là những nhân vật quan trọng duy trì trật tự nam vực. Còn một bộ phận nhỏ truyền tống đến Thánh Thành tu Luyện, chỉ khi nào đe dọa tới vong tồn của nam vực mới xuất hiện.

Một lát sau Thiên Kiệt trở lại, vác trên vai một con thú hình thù kỳ dị, vừa giống hổ lại sư tử, lại có đầu nhìn như hưu, tiện tay vứt xuống cạnh đồng lửa cạnh chúng nữ đang rôm rả cười nói vui vẻ. Nhị nữ của chúng ta thì mỉm cười vui vẻ nhìn hắn, thì ra hắn đi tìm thức ăn cho mọi người. Ngược lại với nụ cười của nhị nữ, tam nữ mặt cắt không còn giọt máu, há mồm miệng lăm bầm...

_"Linh...linh thú cấp 4.....Truy Phong Ngân Sư....." Chẳng trách tam nữ ngạc nhiên như vậy, linh thú khác yêu thú, linh thú cùng cấp không những mạnh hơn yêu thú một bậc mà chưa kể Linh Hạch...phải biết Linh Hạch yêu thú cấp 4 đáng giá cả một gia tài, da và sừng cũng đắt không kém. Yêu hạch đã quý, nhưng so với Linh Hạch còn kém xa.

Tam nữ há hốc mồm, tròn mắt nhìn hắn như quái vật, người này liệu có phải lão bắt từ tiềm tu vài trăm năm, ngàn năm rồi không, chỉ có Tiên Vương cảnh giới trở lên mới có thể thay đổi xương cốt, trú nhan sắc được. Không thì khó giải thích vấn đề, người ta dám săn yêu thú cấp 4, chứ ít ai dám động đến linh thú cả, vậy mà hắn có thể săn linh thú làm thức ăn a..

2 chữ.....

Bá đạo....

_"Ách.... các muội nhìn ta như quái vật thế....hay...con thú này không ăn được?" nhìn tam nữ run rẩy nhìn mình, hắn gãi đầu cười khổ Oành....

Lời nói của hắn như sét đánh ngang tai tam nữ, thịt linh thú cực kỳ quý giá, ngày thường cũng chỉ có các đại thế lực lớn dám đi săn linh thú cấp 1 cấp 2, miễn cưỡng thì cũng là cấp 3 đã là cực phẩm rồi. Linh thú cấp thấp thường sống bầy đàn cả ngàn con, săn được đã khó chưa nói linh thú cấp cao có thể có linh trí, đồng cấp nhưng linh thú cấp 4 mạnh mẽ ngang Linh Tướng của nhân loại chứ chẳng đùa.

_"Ca.....có thể cho muội viên linh hạch của Truy....Truy Phong Ngân Sư..... không?" sau một hồi kích động ngây ngốc, Lâm Lan mới lắp bắp nói.

_"Ách..... Được...." nhìn ánh mắt kích động, khát khao của cô bé hắn liếc mắt nhìn nhị nữ, thấy hai nàng mỉm cười hắn gật đầu đồng ý Lâm Lan run rẩy kích động tiến tới cạnh linh thú.

Roẹt...

Một viên linh hạch to như nắm tay trẻ con tỏa ánh sáng bàng bạc hiện ra Xa xa, mấy nam nhân ánh mắt thèm khát nhìn viên hạch nuốt nước bọt.

Thiên Kiệt cũng lười nhác để ý nhiều, trên tay xuất hiện đoản đao màu đỏ, tiện tay xé nhỏ từng khối thịt ra đặt trên mặt đá rồi gật đầu nhìn Bạch Nguyệt Tiên Tử.

Như hiểu được, Bạch Nguyệt Tiên Tử vung tay, một thủy cầu hình thành tẩy rửa khối thịt.

Đỡ lấy khối thịt, hắn rắc gia vị rồi xuyên qua cành cây đem nướng.

Công việc xong xuôi, hắn quay lại đang định đem phần còn lại ném đi _" Khoan.....vị huynh đệ này...có thể...cho chúng ta... cặp sừng này không" gã mặt sẹo kích động tiến đến....

Ách...

Thiên Kiệt chột khựng lại đôi chút rồi mỉm cười gật đầu.

Nhìn ba người kích động gom lại da với sừng của con thú hắn lắc đầu cười khổ, cần thiết phải thế không.

Nhưng hắn đâu ngờ thứ hắn vứt đi ấy có giá trị liên thành, là cả một gia tài đấy.

Bắt giác mùi thơm ngào ngạt, thịt đã chín.

Hắn nhanh chóng gỡ xuống, mỉm cười đưa cho nhị nữ mỗi người một xiên to. Lại nhìn sang tam nữ nhà họ Lâm, thấy các nàng e thẹn không dám lên tiếng dù ánh mắt thì thoảng vẫn liếc qua hắn. Mỉm cười, hắn mang một xiên thịt thật lớn tới trước mặt các nàng..

_" Chắc các muội cũng đói rồi.. đừng ngại,qua đây dùng chung với chúng đi" Tam nữ e ngại định từ chối nhưng mùi thịt thơm ngào ngạt khiến bụng réo rất kêu lên.

Biết tam nữ ngại ngại, hắn nắm lấy tay Lâm Lan kéo cô bé lại chỗ nhị nữ. Tỷ muội họ Lâm cũng miễn cưỡng theo sau.

_"Các huynh đệ tới luôn đi, đừng ngại....thịt còn nhiều." Thấy hắn sáng khoái như vậy, ba người chần chừ một lát rồi cũng tiến lại.

Bắt giác không gian ấm cúng...tiếng cười nói vang vọng _"Uống.... "" Bắt ngờ Trần lực ném sang hắn một bình rượu. Bắt lấy bình rượu, hít một hơi thơm...

Lâu lắm rồi không được uống rượu, hắn sáng khoái uống một ngụm lớn ha ha cười _"Tốt...đã lâu không uống rượu, hôm nay phải say mới được, nào

cạn..." Nhìn hấn vui vẻ như thể nhị nữ chỉ liếc hấn mỉm cười.

Có phải... yêu...

Là khi người mình yêu thương vui vẻ mình cũng vui lây..

Hai nàng nhìn nhau mặt đẹp khề ửng hồng.

Đâu biết rằng có một cặp mắt khác say mê đang ngắm hấn.... âm thầm và lặng lẽ.

Có đôi khi...tình yêu chớm nở từ sự mến mộ....

Anh hùng ắt được nữ nhi để ý là chuyện thường tình....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ánh Dương- Tâm Tỏa Trầm Hương

Khi những tia nắng ban mai e thẹn lấp ló phía chân mây dần xuất hiện.

Thiên Kiệt khề vuron vai định ngồi dậy,đầu óc vẫn còn chuyễn choáng do rượu, khề cự mình, chợt cảm thấy ngực,đùi mình bị vật gì đó đè lên.

Ách.... sự kiện trước mặt làm hấn giật mình há mồm ngây ngốc..

Bạch Nguyệt Tiên Từ đang gối đầu lên tay hấn, nàng mặc chiếc áo ngủ trắng xóa gần như trong suốt có thể nhìn thấy đôi gò bồng đảo như ẩn như hiện dưới chiếc yếm nhỏ.Cánh tay trắng nõn nà đang ôm lấy cổ hấn ngủ ngon lành, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, khóe môi còn vương nụ cười ngọt ngào hạnh phúc.

Bên còn lại Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cũng chẳng thua kém. Nàng mặc chiếc áo ngủ bằng lụa đỏ nhạt trong suốt,cặp ngực to tròn đang ép chặt lấy cánh tay hấn như muốn phá tung chiếc yếm đào thoát ra ngoài, cặp chân ngọc dài miên man, trắng bóng không tỳ vết vắt ngang đùi hấn.

Ừc....

Miệng lưỡi hấn khô khốc, gian nan nuốt nước bọt.

Tối hôm qua do lâu rồi không uống rượu nên hấn quá chén, say khướt gục đi lúc nào không hay,với tu vi của hấn thì vận khí ép rượu ra là điều dễ dàng, nhưng... hấn thực sự muốn say.Vì lâu rồi,hấn thật sự rất muốn được say.

Đã xảy ra chuyện gì, đừng nói là tối qua.... ta với các nàng.....

Hoang đường.... với Như Vân thì không sao,nhưng còn Linh Phiêu....

Ách....

Mồ hôi lạnh toát lưng,có khi nào trong lúc say....ta..ta cưỡng bức nàng không?... không ổn...

Vạn lần đừng có xảy ra...

Nếu không, nàng không xé xác mình ra luôn rồi....

Hấn đâu biết tối qua trong cơn say hấn luôn kêu lên tên một người. Một vết thương cửa vào tim,đã ngủ quên. Nhưng trong cơn say,những nỗi đau đó bị kìm nén quá lâu chợt dữ dội vùng lên.Vô thức ngẹn ngào hấn đau đớn kêu lên tên người con gái ấy. Người con gái hấn nghĩ rằng đã quên đi tất cả về cô,nhưng không,hận càng nhiều tình yêu hấn dành cho cô lại càng lớn.

Nghe tiếng hấn ngẹn ngào. Thê lương,đau đớn, nhị nữ vội vã chạy sang.

Thấy hấn như vậy, các nàng chẳng quản ngại ngừng e thẹn gì hết, vút tất cả sang một bên. Âu yếm ôm lấy hấn vào lòng, hi vọng dùng tình yêu, hơi ấm của bản thân xua đi vết thương linh hồn đang lạnh lẽo cào xé dần vết tâm hồn hấn.

Giọt lệ khề rơi, hai nàng hối hận. Hối hận vì bản thân mình vẫn còn chưa đủ yêu thương, e ngại không thể cho hấn một cảm giác yên bình. Chỉ vì những tư tưởng đó đã khiến cho tình yêu vốn rất gần ngay bên cạnh trở nên quá xa xôi.

Khi tiếng hân thờ đều chìm vào giấc ngủ, bất chợt cảm giác ấm áp, yên tâm tỏa ra từ hân khiến hai nàng cũng chợp mắt lúc nào chẳng hay biết.

Vậy nên hình thành cục diện như giờ.Nhị nữ vẫn còn ngủ say, hân thì toát mồ hôi.

Oa....Tiêu con rồi...

Bất chợt tim đập dồn dập....

Uhm..

Bạch Nguyệt Tiên Từ cửa quây tỉnh lại, đôi mắt đẹp tròn xoe nhìn hân, lắng nghe tim hân đập mạnh thất thường chột dụi mắt vào ngực hân xấu hổ.

_" A...

Bị tiếng động làm ồn Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cũng dụi mắt tỉnh lại.

Bắt gặp ánh mắt của nàng, hân như mèo thấy chuột nhảy dựng lên,lắc mình lóc lên lao ra ngoài...

Bình...

Ui má ơi....đầu hân nện vào kết giới, ngã chổng kên ra đất..

Hân quên mất là có bày kết giới, một tay ôm trán xuyết xoa, một tay vận linh lực vô hiệu hóa kết giới lao ra ngoài.

Hai nàng tròn tròn mắt nhìn nhau,ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra, bất giác cả hai che miệng cười ngặt nghẽo...

_"Đầu đất...có cần phải thế không, làm như sợ bị ăn thịt không bằng." Lại nhìn y phục trên người,mặt đẹp ứng hồng,hai nàng lại bối rối chạy về phòng mình...

Nhẹ nhàng hạ trên mặt tảng đá bên cạnh suối nước không xa,hân vuốt ngực sợ hãi lén lút nhìn về phía lều, không thấy động tĩnh gì mới yên tâm thờ phào..

Nhìn hình ảnh mình phản chiếu dưới nước, hân vu vơ nghĩ thầm. Liệu các nàng có trách ta không đây,lỡ Linh Phiêu...

Nghĩ đến đây thì hân rùng mình ớn lạnh, không dám nghĩ tới nữa.

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, một thân ảnh đỏ rực lóc lên xuất hiện cạnh bên hân, giựt mình kinh hãi hân định phóng đi thì cánh tay ấy đã giữ lấy hân lại.

Khẽ dựa đầu vào vai hân.

Im lặng.....

_"Linh Phiêu.....ta..ta xin lỗi.." Suyt.....

Khẽ đặt ngón tay trắng muốt xinh xắn lên môi hân, nàng lắc đầu mỉm cười ôn nhu.

_"Chàng.. không có lỗi, là chúng ta không đề tâm đến chàng nhiều hơn." Oành....

Như tiếng sấm nổ ngang tai,hân kích động,run rẩy kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Từng tiếng nức nở khe khẽ vang lên trong lồng ngực hân.

Thật ấm áp, thật yên bình...

Một ánh sáng trắng chột lóc lên, rồi một mái tóc trắng xóa nhẹ nhàng tựa vào vai hân.

Không gian như im lặng, chỉ có ngọn gió nhẹ nhàng lay những ngọn nước lăn tăn, sương trắng nhảy múa trên mặt nước.

Tựa vai nhau.

Tay nắm chặt tay....

Dõi ánh mắt nhìn về phía ánh dương đang lấp ló phía chân trời xa xa...

Ánh Dương -Tâm tỏa trầm hương.

Đâu hay biết rằng....

Cách đó không xa một gương mặt xinh xắn đang dõi theo bóng lưng ba người... lặng lẽ cúi đầu, xoay người thờ dài một hơi...

_"" Lan Nhi.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư

Băng Sơn Một khung cảnh mỹ lệ huyền ảo, vô số những ngọn núi trắng xóa cao chọc mây ngàn, mây trắng vờn vũ xung quanh.

Một kiệt tác hùng vĩ của thiên nhiên, bình nguyên tuyết trắng trải dài ngút ngàn, ánh sáng phản chiếu trên băng tuyết tạo ra vô số cầu vồng đẹp đẽ.

Lối vào Băng Sơn đã chật kín người, từng tốp người một chiếm cứ một vị trí thuận lợi để chờ Linh Cảnh Băng Sơn trăm năm mới mở cửa một lần này.

Một tốp chín người, chậm rãi tiến về phía trước, chọn một chỗ trống quan sát xung quanh, mặc dù Bạch Nguyệt Tiên Tử và Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đã dùng lụa mỏng che mặt, nhưng khí chất cao quý của hai nàng vẫn khiến nhiều ánh mắt dò xét..

Có chăng lại càng thần bí,quyến rũ.

Giai nhân ah....

Chưa kể trong nhóm còn có ba mỹ nữ khác cũng gây sự chú ý của nhóm người.

_ "ahhi...không phải nhị Thánh Nữ của Thánh Viện Băng Hỏa.Nguyệt Phượng bâng bài danh đệ lục Lâm Phượng Nghi,đệ thập Lâm Nghi Xuân đây ư?" Theo tiếng cười như chuông bạc lạnh lốt vang lên, một nữ tử đáng người yếu điệu thướt tha,từ y ôm sát quyến rũ, gương mặt xinh đẹp, kiêu diễm nhẹ nhàng đi tới, theo sau lưng là hai nữ tử khác cũng xinh đẹp không kém.

_ "Thật không nghĩ tam vị công chúa cũng có hứng thú với Tuyết Liên như vậy." Nhìn Thiên Kiệt cũng nhũm mày đánh giá tam nữ.

_ "Người mặc từ y là Công chúa Lam La quốc, Nguyệt Phượng bâng bài danh thứ 5 Lam Từ Diệp, hồng y là công chúa Thủy Linh quốc, bài danh thứ 7 Thủy Diệu Anh và công chúa Băng Phong quốc, bài danh thứ 9 Băng Phương Bích." Trần Lực nhỏ giọng nói cho Thiên Kiệt.

Ah....còn có bảng xếp hạng luôn. Khẽ liếc nhị nữ hần nghĩ thầm. Nếu thế thì bài danh đệ nhất so với Như Vân và Linh Phiêu không biết như thế nào.

Bỗng nhiên tiếng ồn ào náo nhiệt hần lên, một đám người vây quanh hai nữ tử mới xuất hiện.Trần Lực ánh mắt si mê nóng rực nhìn nhị nữ hô lên.

_ "Song mỹ nhân Băng Hỏa đế quốc, bài danh thứ 1 Lục Hân Như và bài danh thứ 2 Liễu Nguyệt Hoa." Nguyệt Phượng bâng thập đại mỹ nhân đã xuất hiện bảy người.

Liếc nhìn nhị nữ Thiên Kiệt cũng không quá kích động như mọi người, vì so với hai nàng Như Vân và Linh Phiêu thì kém một bậc.

_ "Nguyệt Phượng bâng bài danh vô song Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư." Sặc....Bài danh vô song....khoa trương gớm, mặc dù nàng cũng che mặt nhưng khí chất cao quý,thánh khiết tỏa ra xung quanh cũng khiến đám người hò reo kích động không thôi.

Điều quan trọng nhất là cách nàng xuất hiện, bay a.....

Tiên Vương - Hoàng Kim lục tinh.

Khẽ liếc mắt nhìn đám người, chợt mắt đẹp nhũm lại,nàng nhẹ nhàng tiến về phía Thiên Kiệt và nhị nữ đang ngồi,nàng nghi hoặc, nam vực từ khi nào xuất hiện người mà tu vi nàng nhìn không thấu như vậy, một là đối phương áp chế tu vi,hai là tu vi cao hơn nàng. Phải biết tại Nam vực người có tu vi cao hơn nàng rất ít.

_ "Xin hỏi.... Công tử và nhị vị tỷ tỷ đây là..?" Liếc mắt đánh giá nữ tử trước mặt, một thân lam y,tóc dài xanh biếc,vóc dáng yếu điệu, thướt tha, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nhàn nhạt đáp.

_ "Hoa Linh Phiêu."" _ "uhm.Lăng Như Vân, còn muội?" _ "Thật ngại....muội là Linh Huyền Thư." nói xong nàng khẽ liếc mắt về phía hần như muốn hỏi.

_ "Ah...ta là Vương Thiên Kiệt."" hần mỉm cười đáp _ "" Thì ra là Vương công tử, ân..không biết có thể nhờ công tử và hai vị tỷ tỷ đây một chuyện có tiện không?" Lời nói của nàng khiến toàn bộ mọi người tròn mắt há hốc miệng, Tiên Vương ah,đứng trên đỉnh cao của đại lục,còn là siêu cấp mỹ nhân bài danh vô song lại hạ mình cầu người khác khiến mọi ánh mắt tập trung đánh giá lại ba người.

_ "ah..không cần khách khí, cứ gọi ta là Thiên Kiệt cũng được,có thể giúp được ta sẽ cố gắng.""Thấy nàng mở lời, hần cũng tò mò.

_"Ân...đa tạ công tử...." nói xong nàng vung tay tạo một kết giới bao gọn bốn người vào trong tránh bị nghe lén.

_"Thật ra một trăm năm trước, trong lúc thu thập Tuyết Liên, ta vô tình phát hiện ra một đóa Ngũ sắc Tuyết Liên. Nhưng ngặt nỗi có một con Băng Cự Long trấn thủ nơi đó. Con Linh thú này cực kỳ mạnh, ta đoán có lẽ là nó phải cấp 5 đỉnh phong, có lẽ chờ Tuyết Liên nở rộ nó sẽ hấp thu để vượt cấp, năm đó ta vì cha ta tuổi thọ sắp hết, nên liều mình định hái tuyết liên giúp người đột phá gia tăng tuổi thọ. Nhưng không ngờ con Băng Cự Long quá mạnh đánh ta trọng thương, phải rất may mắn mới thoát được một mạng. Nhưng bị hàn khí xâm nhập khiến mỗi đêm thân thể lạnh như băng, vì giúp ta áp chế hàn khí, cha ta đã dốc toàn bộ linh lực truyền sang cho ta nhưng chỉ là áp chế tạm thời.

Nói đến đây mắt nàng đã ửng hồng, khẽ quệt nước mắt nàng tiếp tục.

Vì thế cha ta đã...đã chết rồi. Nhưng để áp chế hàn khí thì phải có Tuyết Liên. Vì trong Băng Sơn cũng có ít Tuyết Liên nhưng đa phần đều là đơn sắc, muốn áp chế hoàn toàn chỉ còn cách hái bông Tuyết Liên kia." _ "Sao muội biết là chúng ta có thể giúp được muội?". Huyết Nguyệt Ảnh Vũ nhàn nhạt hỏi.

_"Trực giác.... và..tu vi mọi người muội nhìn không thấu, chỉ cần muội cố gắng dụ Băng Cự Long ra tranh thủ thời gian cho mọi người thu nhập Tuyết Liên là được." _ "Yên tâm....chúng sẽ giúp muội... phải không Thiên Kiệt?" Bạch Nguyệt Tiên Từ nắm lấy tay hân hời.

_"uhm...Ta nghe nàng vậy." hân mỉm cười vuốt ve mái tóc nàng.

_"Cảm tạ mọi người.... Lúc tiến nhập Băng sơn sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên, hẹn mọi người dưới chân ngọn núi lớn nhất." Ân...cả ba người gật đầu. Nói xong nàng liền vung tay tháo kết giới.

Bên ngoài ngày càng nhiều người tụ tập lại, không gian nhẹ lắc lư dao động, có lẽ cửa vào Băng Sơn sắp mở ra.

Không gian chợt vụn vỡ, một vết nứt không gian chậm chậm hiện ra, một số người nóng lòng chen nhau vào cổng.

Đội cho mọi người vào hết, nhóm người Thiên Kiệt mới chậm chậm bước qua.

Cảnh tượng trước mắt chợt lóe lên, rồi hân bị truyền tống đến một bình nguyên trắng xóa. Nhìn về phía ngọn núi lớn nhất đằng xa xa, đang định bay đến để gặp nhị nữ, chắc các nàng đã bay tới chờ mình rồi cũng nên.

Bất ngờ bất gặp một thân ảnh nhỏ nhắn xinh đẹp, nàng đang loay hoay không biết nên đi hướng nào.

_"Lâm Lan tiểu thư...."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Băng Vương Kỳ Lân Vũ - Muội Sẽ Đội Huynh

Trên đường đến ngọn chủ Phong Băng Sơn hai người gặp qua biết bao nhiêu yêu thú, nhưng thủy chung vẫn chưa thấy được tung tích của Tuyết Liên. Trong Băng Sơn bao la bát ngát này đúng như là mò kim đáy bể.

Lâm Lan luôn như chú chim nhỏ nhắn linh hoạt, lú lo, hết chạy đông ngó tây, thấy thứ gì lạ mắt là đòi hân dẫn đến coi cho bằng được. Đối với cô bé nhỏ nhắn khả ái hiếu động này hân chỉ biết cười khở, bắt đắ đi làm hộ hoa sứ giả cho nàng. Tuy mới gặp nhau chưa lâu nhưng hai người thân nhau cứ như thân huynh muội ruột. Bên cạnh giai nhân đấy, nhưng ruột gan hân cứ thấy bất an, với tu vi của hai nàng thì nguy hiểm không quá lớn nhưng nỗi bất an trong lòng khiến hân rất khó chịu.

Chợt...

Hân khựng lại, cảm giác có đôi mắt từ hư vô đang dòm ngó hân, thân ảnh hân chợt lóe lên xuất hiện ngay bên cạnh Lâm Lan, một tay ôm lấy eo nhỏ phóng vút đi.

Oành....

Một khối băng nhọn hoắt đâm thẳng xuống chỗ hai người vừa đứng khiến bụi đất với tuyết bay tán loạn. Lâm Lan chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy lao vút đi, đội khối bụi dần tan mới run rẩy nép mặt vô ngực hân.

Tần linh thức ra dò xét xung quanh, Thiên Kiệt mỉm cười phóng vút lên đỉnh núi cao chót vót dựng đứng trước mặt.

_"Chậc....xem ra vận khí không tồi..." Lúc này Lâm Lan mới hé mắt ra nhìn, cảnh vật trước mắt khiến nàng ngây ngốc. Một bông Tuyết Liên tam sắc mọc cheo leo trên đỉnh một cây trụ Băng trong suốt như pha lê. Dưới ánh sáng phản chiếu bông Tuyết Liên tỏa ra quang mang nhàn nhạt hư ảo, như có như không.

_"Oa...là Tuyết Liên... Thiên Kiệt ca ca." Lâm Lan ánh mắt kích động nhìn bông hoa hồ lên.

_"Uhm...nhưng có chút rắc rối nhỏ,bất quá có huynh ở đây thì không sao hết, để huynh hái tặng muội." Vừa nói tay hắn vận Linh Lực hình thành một thanh kiếm ngũ sắc óng ánh chém 1 nhát vào hư không dưới chân trụ Băng.

Rắc.....

Mặt băng nứt toác ra...

Gào.....

Một cái bóng trắng xóa dưới lớp băng lao lên kèm theo vô số những mảnh băng nhọn hoắt bắn về phía hai người.

_"Hừ..chút tài mọn, dám chơi băng với ông hừ....Băng Phong Thôn Thiên -Băng Phong Trảm." Chỉ thấy thanh kiếm linh lực ngũ sắc vẽ lên không trung những quỹ tích đẹp mắt như múa,nhiệt độ đột ngột giảm xuống, vô số kiếm khí vô hình lướt qua những khối băng đang lao đến, kiếm ảnh đầy trời.

Tách...

Những khối băng đang xé gió lao tới chợt khựng lại rồi nổ tung ra ngàn vạn mảnh nhỏ li ti, băng tuyết bị gió cuốn bay mù trời. Khói bụi dần tản ra để lộ một thân ảnh một con thú khổng lồ nhìn như Kỳ Lân trắng xóa, lại thêm cặp cánh gang rộng,những chiếc vây băng óng ánh,tứ chi được bao bọc những viên thủy tinh rất đẹp,chiếc sừng trắng xóa nhọn hoắt giữa trán bị đóng băng bất động.

_"Yêu thú Độc....Độc Giác Băng Kỳ Lân,có cánh...không...là..là Linh Thú Băng Vương Kỳ Lân Vũ." Lâm Lan kích động hét lên,Băng Vương Kỳ Lân Vũ là yêu thú cấp 4 Độc Giác Băng Kỳ Lân tiến giai lên linh thú. Linh thú cấp 5 ah.Loại linh thú cấp 4 đã điên đảo cả lục địa này, cấp 5 chỉ tồn tại trong truyền thuyết nay đang đứng trước mắt nàng, lại còn bị một chiêu khổng chế, nàng kích động nhìn hắn....Tiên Hoàng. Nhất định tu vi của hắn là Tiên Hoàng.

_"Chắc....không tệ... cấp 5. Hèn chi dám pk trộm ta,uhm...không tệ ta đang thiếu một con sủng vật biết phi hành." Ngắm nghía con linh thú hắn tay về về cầm nhàn nhạt nói. Liếc mắt nhìn qua cô bé, thấy nàng tròn mắt, há hốc miệng run rẩy, hắn mỉm cười.

_"Muội thích nó không? Huynh bắt nó làm thú cưng tặng muội nha?" Oánh....

Lời hắn nói như sét đánh ngang tai nàng..

Thú cưng,trời ah....khắp đại lục nhiều lắm cũng chỉ có vài cường giả Tiên Vương có thể thuần phục linh thú cấp 3 chưa nói đến đây là Băng Vương Kỳ Lân Vũ nữa, biết phi hành đây.... cấp 5.Muốn thuần phục được Linh thú cấp 4 đã cần rất nhiều Tiên Vương áp chế. Năm đó nghe nói 10 vị Tiên Vương của nam vực muốn áp chế thuần phục một con linh thú cấp 4 cũng mất vài chục năm.Cấp 5 ah....nhìn thấy đã khó chứ nói gì thuần phục..

_"Ca...có thể sao? Muội nghe nói linh thú cấp càng cao linh trí càng lớn, không dễ thuần phục được đâu."Lâm Lan ánh mắt khát khao nhìn chằm chằm vào hắn khẽ lắc đầu nói, nhưng ánh mắt mong đợi, khát khao đã bán đứng nàng.

Hắn không nói gì, chỉ mỉm cười tiến về phía Băng Vương Kỳ Lân Vũ. Cấp 5 là cái quái gì, năm đó trong Áo Mộng Linh Vực Linh thú hóa hình người cấp 8 hắn còn chưa để vào mắt. Một tay vận Nghịch Thiên Chi Khí xuyên qua lớp băng đặt lên trán Băng Vương Kỳ Lân Vũ, nhẹ nhàng vẽ ra một đồ án ngũ sắc chói mắt. Hắn dùng linh lực theo vào linh hồn của con Linh Thú.

_"Gào..Nhân loại khôn kiếp thả ta ra,không ta sẽ xé xác ngươi ra trăm mảnh." Hắn chỉ mỉm cười truyền vào ý thức con linh thú những hình ảnh ký ức của hắn.

Băng Vương Kỳ Lân Vũ kinh hoàng run rẩy thất sắc từ từ ngã quỵ xuống.

_"Thế nào? Ta có tư cách chưa?" _"Vâng...Chủ nhân,ngươi là Chí Tôn đã để mắt đến kẻ mọn này là phúc của bề tôi" _"Ách.... không phải là ta, mà là tiểu muội ta,sao? Được không?" _"Như người mong muốn." Thiên Kiệt hài lòng gật đầu thu hồi thần thức. Vung tay một cái lớp băng bao quanh Băng Vương Kỳ Lân Vũ tan vỡ. Con vật ngoan ngoãn quỳ hai chân trước xuống.

_"Lan muội.... đến đây." Lâm Lan run rẩy chậm chậm bước tới,hắn đặt tay nàng lên vòng sáng ngũ sắc trước trán con linh thú, chỉ cho nàng vận linh lực làm ký ước linh hồn với nó. Vòng linh lực chợt lóe lên in xuống trán con thú một đồ án ngũ sắc. Thiên Kiệt mỉm cười hài lòng,lóe lên hái bông Tuyết Liên tam sắc rồi ôm lấy cô bé nhảy lên lưng con linh thú.

_"Tặng muội...,Đi nào" hắn đặt bông hoa vào tay nàng rồi vỗ vỗ linh thú,ý bảo nó bay đi.

Lâm Lan mắt tròn xoe đen láy, mặt đẹp xinh xắn ửng hồng,khoé môi mỉm cười hạnh phúc, e thẹn cúi đầu đi không dám nhìn hắn..Tim nàng đang nhảy múa trong lồng.

Giai nhân luôn ngưỡng mộ anh hùng..

Gào..Gầm vang một tiếng Băng Vương Kỳ Lân Vũ phóng vút lên, nhắm hướng ngọn núi cao nhất phóng đi.

_"Trời ơi.... Băng Vương Kỳ Lân Vũ, lượn mau không ăn hành cả đám bây giờ." Đám người thấy thân ảnh khổng lồ của Băng Vương Kỳ Lân Vũ vụt qua liền tán loạn chạy trốn chết.

_"Oa...hình như có người trên lưng nó kìa." Bốp.....

_"Định mệnh....chú mày ngu ah...nó...nó là linh thú cấp 5 đấy... ai có khả năng cưỡi nó." Ầm...Đúng lúc này một tiếng nổ xa xa vang lên....

Hai con yêu thú và một đám người đang đánh nhau long trời lở đất.

Tòa thân thức ra,hắn mỉm cười vỗ lưng con thú, dường như hiểu được ý hắn, Băng Vương Kỳ Lân Vũ phóng vút về phía ấy gầm to một tiếng lao vào giữa trận chiến.

Nghe thấy tiếng gầm ấy hai con yêu thú run rẩy quỳ rạp xuống.Khói bụi tan đi Lâm Lan mừng rỡ nhảy xuống hét to.

_"Đại tỷ, nhị tỷ...." Nghe tiếng gầm, đám người thất sắc, hồn vía lên mây, đôi chân mềm nhũn quên cả chạy.Lại thấy hai con yêu thú cấp 4 run rẩy quỳ xuống. Lại thấy một thân ảnh khổng lồ đáp xuống khiến bụi bặm bay mù trời.

_"Băng.... Băng Vương Kỳ Lân Vũ." vài người kích động hét lên, người yếu đuối còn xiu luôn tại chỗ.

Đúng lúc đấy hai thân ảnh nhảy xuống tiến đến chỗ Lâm Phụng Nghi và Lâm Nghi Xuân.Nhìn bông tam sắc Tuyết Liên trong tay cô bé khiến đám người nổi lên cơn điên muốn cướp đoạt. Nhưng một tia lý trí thanh tỉnh đám người.

Người ta vừa nhảy xuống từ lưng linh thú cấp 5 đấy à nha....

_"Lan Nhi...." hai nàng hết sức kinh hãi chạy đến ôm lấy cô bé, y phục hai nàng vài chỗ đã tả tơi còn lấm tấm vết máu yêu thương ghi chặt lấy cô bé.

Thấy vậy Thiên Kiệt mỉm cười.

_"Lâm Lan muội ta giao lại cho các muội an toàn, ta còn có việc bận nên cáo từ." nói xong hắn xoay người định rời đi.Lâm Lan thấy vậy hốt hoảng chạy tới níu chặt tay hắn lại lắp bắp.

_"Huynh.... huynh phải rời đi sao?" Khẽ vuốt mái tóc nàng hắn mỉm cười.

_"uhm...ta phải đi tìm Như Vân, Linh Phiêu các nàng, có Băng Vương Kỳ Lân Vũ sẽ bảo vệ cho các muội là ta yên tâm rồi." _"Vậy...muội có còn được gặp lại huynh nữa không?". Nàng đỏ mặt lí nhí.

_"Ách.... ta không biết... Nếu có duyên sẽ gặp lại..." Nói xong hắn phóng vút đi trước ánh mắt ngơ ngác của tam nữ...

Lâm Lan kích động muốn giữ hắn lại nhưng chỉ chụp vào hư không. Cảm giác mất mát.Đôi dòng lệ châu óng ánh tuôn rơi, nàng khụy chân xuống đất,ngẩng đầu hét to _"Muội.... Muội sẽ đợi huynh...híc...." Chẳng biết qua bao lâu, như nhớ ra điều gì đó nàng vội vã chạy đến nhảy lên lưng Băng Vương Kỳ Lân Vũ. Không được,muội phải tìm huynh.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Muội Muốn Làm Nữ Nhân Của Huynh

Ngon chủ Phong lớn nhất Băng Sơn là một tòa núi Băng cao khổng lồ với những vách băng sắc lẹm lờm chồm thẳng đứng. Với những người tu vi chưa tới Linh Tướng là một khó khăn cực kỳ lớn, muốn leo lên được cần thiết phải có công cụ phụ trợ và tiêu hao linh lực rất lớn, chưa kể đây còn là Vương tọa của các loại linh thú trong Băng Sơn vì nó là nơi có thể xuất hiện tam sắc Tuyết Liên đến ngũ sắc Tuyết Liên. Nghe đồn rằng trên đỉnh núi có một Bông Tuyết Liên ngũ sắc được canh giữ bởi linh thú truyền thuyết Băng Cự Long ngũ cấp đỉnh phong.Nó là Vương Giả duy ngã độc tôn của Băng Sơn. Ngoài ra còn có khá nhiều linh thú cấp 3 cấp 4 tọa trấn tại nhiều độ cao khác nhau của ngọn Chủ Phong, càng lên cao linh thú càng dữ tợn. Dù vậy sự hấp dẫn của Tuyết Liên đa sắc cực kỳ lớn khiến cho rất nhiều cường giả liều mạng tìm kiếm.

Phi hành hơn ba tiếng đồng hồ Thiên Kiệt mới trông thấy ngọn núi thật khổng lồ so với tưởng tượng của hắn nhiều lắm.Tòa ra linh thức tìm kiếm xung quanh,rất nhanh chóng hắn đã tìm thấy khí tức thân quen của hai nàng. Lắc mình nhẹ một cái hắn đã tiến đến sau lưng Bạch Nguyệt Tiên Tử, nhẹ vòng tay ôm lấy nàng vào lòng.

_"Nhớ ta không?" Khẽ giật mình, nhưng nhận ra được khí tức quen thuộc,nàng nhẹ nhàng gật đầu e thẹn.

_"Hừ...cái Băng Sơn bé tẹo này mà chẳng mất nửa ngày mới tìm được."Huyết Nguyệt Ảnh Vũ hờn dỗi.

Hắn mỉm cười kéo nàng vào lòng, hôn nhẹ lên má hồng chót nhả.

__ "à!... tại giữa đường đi tiện tay đuổi hoa bắt bướm nên đến trễ thôi mà." __ "Chàng dám..." hai nàng đồng thời hô lên. Huyết Nguyệt Ảnh Vũ thì nhéo tai, Bạch Nguyệt Tiên Từ thì véo hồng hân.

Thiên Kiệt chỉ ha hả cười, trái ôm phải áp hôn loạn xạ lên mặt hai nàng, khiến nhị nữ ngọt ngào mỉm cười hạnh phúc không thôi.

__ "uhm.. Linh Huyền Thư cô nương chưa tới sao? Ta cứ nghĩ mình là người đến muộn nhất rồi chứ." __ "Còn dám nói, người ta đợi chàng lâu lắm rồi, sắp buồn bực đến chết rồi đây này." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ bĩu môi xinh xắn đỏ hồng hờn trách.

__ "Áy.... nàng đừng kích động, nàng chết rồi lấy ai thay bây giờ?" __ "Chàng.... Lulu mạnh" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đang định chinh hán thì hán đã ra tay trước chặn lấy môi xinh, nàng có ý muốn giãy giụa đẩy hán ra nhưng tay chân vô lực dường như không còn thuộc về nàng nữa. Bất chấp nàng đáp trả nhiệt tình, môi lưỡi quấn lấy nhau phát ra âm thanh chóp chép gọi tình. Hai người say đắm triền miên khiến Bạch Nguyệt Tiên Từ ở bên cạnh tim đập rộn ràng, mặt đỏ bừng giấu mặt vào lưng hán. Không biết trải qua bao lâu đôi môi tham lam quấn quýt nhau ấy mới rời khỏi nhau.

__ "Chàng... vô sỉ... xấu xa. Như Vân muội vẫn ở bên cạnh kia, xấu hổ chết người ta.." Chẳng để nàng nói hết câu hán đã quay sang nâng cằm Bạch Nguyệt Tiên Từ lên, đặt một nụ hôn nhiệt liệt lên môi nàng, vẫn như thế...

Tham lam trên chốc cái lưỡi thom tho. Đến lúc không thờ được mới chịu tách nhau ra. Ha hả....

__ "Giờ thì không ai xấu hổ với ai nữa nha, mỗi người đều có phần." Hừ.....

__ "Từ khi nào.. chàng trở nên háo sắc như vậy?" Bạch Nguyệt Tiên Từ e thẹn lí nhí.

__ "Đương nhiên là từ khi gặp được hai nàng rồi, người ta nói nam nhân không háo sắc thì uổng công trời cao. Haha!" __ "xí.... giỏi giáo biện, miệng lưỡi trơn tru, không biết sẽ lừa đảo bao nhiêu nữ nhân khác đây?" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ chen vào.

Nghe nàng nói Thiên Kiệt chợt khựng lại, giống... giống quá đi. Giọng điệu hờn ghen trách móc y như cô ấy. Cảm xúc lại chợt ủa về. Như trước mắt thấy hiện lên khuôn mặt một người con gái, đôi mắt to tròn xoe đen láy đang chóp chóp mắt bĩu môi trách hán. Ký ức vốn ngủ say bỗng nhiên thức tỉnh, những kỷ niệm ngày xưa dần lướt qua trước mắt hán. Vui vẻ có, ngọt ngào có, rồi tất cả chợt vỡ vụn.

Đau....như thất lại trái tim..

Hán ôm ngực nhăn mặt, khoe mắt chợt ửng đỏ ngập màn nước. Nhìn những diễn biến xảy ra trong mắt hán Huyết Nguyệt Ảnh Vũ giật mình hồi hận. Biết mình lại chạm vào nỗi đau của hán. Nước mắt lưng tròng nàng vội vã ôm chặt eo hán nghẹn ngào.

__ "Thiếp... thiếp không có ý đó.... Thiên Kiệt... thiếp xin lỗi. Híc...." Thiên Kiệt chợt giật mình tỉnh lại, Bạch Nguyệt Tiên Từ cũng ôm chặt lấy hán từ bao giờ. Khẽ vuốt ve mái tóc đẹp thom ngát của hai nàng hán lắc đầu cười khổ nghĩ thầm. Chắc..ta vẫn còn chưa thể nào quên được sao?

__ "Ta xin lỗi.... lại khiến các nàng thương tâm." Nhị nữ vẫn im lặng ôm chặt lấy hán. Có đôi khi im lặng lại tốt hơn, sự việc vốn đã rồi thì đừng có cố gắng gỡ, biết đâu chỉ khiến nó rối thêm nữa mà thôi.

Chợt phát hiện có khí tức dao động, ba người vội vã tách nhau ra sửa sang lại y phục.

__ "'Xin lỗi đã để mọi người chờ lâu." Linh Lung Huyền Nữ tóc đẹp tung bay phiêu dật xuất hiện.

Chợt nàng khựng lại, trên tay xuất hiện một cặp song đoản kiếm tím biếc, ánh mắt chăm chăm nhìn về phía hư không xa xa.

__ "Nguy hiểm.. mọi người cẩn thận. " Nhận ra luồng khí tức quen thuộc, Thiên Kiệt lắc đầu cười khổ. Quên mất, con linh thú kia nhận ra được khí tức của mình. Tiểu nha đầu bướng bỉnh này, ài....

__ "Đừng lo.. là người quen.." Trong lúc tam nữ đang nghi hoặc nhìn hán khó hiểu thì phía chân trời một cái bóng trắng lao như điện xẹt về phía mọi người. Về mặt Linh Lung Huyền Nữ ngưng trọng, còn hai nàng Như Vân, Linh Phiêu thì ngạc nhiên không thôi, vì hai nàng dùng linh thức thăm dò đã biết người đến là ai rồi.

Rầm.... cái bóng trắng lao xuống tiếp đất gây ra tiếng động nổ vang kèm theo gió lốc cuộn đất đá bên cạnh bay mù mịt.

Vãi.. mỗi lần xuất hiện có cần thiết phải khoa trương vậy không. Thiên Kiệt cười khổ lẩm nhảm.

__ "Thiên Kiệt ca..." Khói bụi tan dần, một thân ảnh hồng nhạt nhỏ nhắn lao vút ra ôm chặt lấy hán.

__ "Băng Vương Kỳ Lân Vũ." Linh Lung Huyền Nữ kinh hãi hét lên khi trông thấy thân ảnh to lớn của con linh thú đang nằm phục sát đất ấy, cái đuôi ngoe nguẩy. Không phải là nàng chưa thấy linh thú cấp 5. Mà kinh hãi vì từ khi nào Nam vực này xuất hiện người có bản lĩnh thuần phục được linh thú cấp 5 bao giờ. Còn cô bé kia tu vi chỉ mới Linh Sĩ - Hoàng Kim lục tinh ah.

__ "Lan Nhi.." hai thân ảnh nữa nhảy xuống từ lưng linh thú tiến về phía hán. Chính là tỷ muội họ Lâm. Lâm Phụng Nghi và Lâm Nghi Xuân.

Linh Lung Huyền Nữ càng kinh ngạc. Đây chẳng phải là tam nữ họ Lâm ở chung nhóm với bọn họ lúc ở ngoài Băng Sơn sao. Tu vi đều chưa đến Tiên Vương.

Trời ah..... đầu óc nàng càng ngốc trệ khi nhìn thấy dung mạo Lăng Như Vân và Hoa Linh Phiêu. Không có lời nào để diễn tả hết vẻ đẹp của hai người, chỉ có ý nghĩ "Tiên Nữ Hạ Phàm". Nàng cũng vốn tự tin vào sắc đẹp tựa Thiên Tiên với bài danh vô song trên Nguyệt Phụng bảng hơn trăm năm nay của mình, nhưng trước sắc đẹp của hai người vẫn cảm thấy không khỏi tự ti.

Đồng dạng tỷ muội họ Lâm cũng kinh ngạc khi thấy Linh Lung Huyền Nữ -Linh Huyền Thư cũng có mặt tại đây. Nhẹ gật đầu coi như chào hỏi, nhị nữ tiến tới lời Lâm Lan đang ôm chặt lấy Thiên Kiệt ra.

_"Thật ngại quá... xin lỗi. Thiên Kiệt ca ca, Lan Nhi nó cứ nặng nề đòi đi theo huynh, bọn muội cũng chỉ là bắt đắc dĩ." Lâm Nghi Xuân mặt đẹp ửng hồng lên nhìn hấn ái ngại lí nhí.

Thiên Kiệt cũng sững người khi ấy, muốn đẩy nàng ra nhưng lại không nỡ, sợ khiến tâm lý non nớt của cô bé khá ái này tổn thương. Hấn cũng yêu thích cô bé, nhưng chỉ mới dừng lại ở mức độ một người anh trai dành cho em gái thôi.

_"Ngốc.... huynh không cho muội theo là sợ muội gặp nguy hiểm thôi." _" Híc... không, huynh gạt muội, muội muốn đi theo huynh, muội... muội muốn làm nữ nhân của huynh, đừng bỏ rơi muội... híc híc... ô ô.." Lâm Lan kích động vùng vẫy ra khỏi cánh tay của nhị tỷ Nghi Xuân nhào tới lồng ngực hấn nức nở.

Oành...

Lời nói ngây ngô nhưng rất chân thành của cô bé khiến tất cả mọi người như sét đánh ngang tai. Thấy mọi ánh mắt đổ dồn về phía mình, Thiên Kiệt như chết lặng, triệt để hóa đá. Cảm giác như mọi người đang nghĩ hấn dụ dỗ một cô bé 15 tuổi rồi muốn bỏ rơi người ta vậy.

Thấy hấn ngây ngốc bất động như vậy, Bạch Nguyệt Tiên Từ là người phục hồi tinh thần lại đầu tiên, khẽ mỉm cười nàng tiến đến nhẹ nhàng kéo cô bé ra, véo nhẹ má nàng ôn nhu hỏi.

_"Ngốc... muội à.. muội còn nhỏ không nên nghĩ về chuyện tình cảm nam nữ sớm vậy." _" Đứng vậy, muội cần phải học tập, muội còn trẻ, tương lai phía trước còn dài mà." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cũng tỉnh lại nhẹ nhàng khuyên nhủ.

_"Nhưng muội thích ca ca, muốn được ở cùng ca ca." lau nhẹ đi nước mắt Lâm Lan chu môi nhỏ xinh xấn phản đối.

_"Lan Nhi... muội... muội không được nói vậy...." Lâm Phụng Nghi kích động hét lên.

_"Ừ.. tỷ tỷ muội thích ca ca có gì sai? Không phải hai tỷ cũng lên nhìn ca ca cười thâm, đừng tưởng muội không biết." _"Muội.... nói bậy bạ gì đó...?" hai nàng hét lên, mặt đỏ tới cổ quay mặt đi.

Lần này thì Thiên Kiệt tỷ nữa thì xiu, hấn biết đại lục này cường giả vi tôn, chỉ cần người có đủ thực lực thì sẽ có hàng đồng mỹ nhân muốn được người ôm vào lòng. Mặc dù biết đại lục này không cấm nam nhân có nhiều hơn một vợ, nhưng hấn chưa thật sự muốn nghĩ tới. Riêng mỗi Như Vân và Linh Phiêu đã khó giải quyết rồi chứ đừng nói thêm nhiều người nữa. Chưa cần biết các nàng có chấp nhận nhau hay không thì riêng việc mang theo một đồng nữ nhân bên cạnh đã thấy đau đầu...

Đơn giản vì hấn biết.. Nữ Nhân là thứ khó hiểu nhất. Hấn nhớ có lần hấn đọc một quảng cáo trên facebook. Có một người rao bán một quyển sách với tựa đề: " Những gì đàn ông hiểu về phụ nữ " một quyển sách rất dày nhưng toàn là giấy trắng.

Chính là như vậy, hiểu được chết liền.

Ps/ lời muốn nói:

Tình hình là mùa cafe rồi. Chap có lẽ sẽ ra chậm một tý. Mong các huynh đệ tỷ muội yêu thích truyện bớt chút time rảnh rỗi comments chat với ta vài chữ cho vui sau mỗi chap để tiếp thêm động lực nhá?

Tks... và chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Sức khỏe dồi dào - ngày nào cũng nhậu. Haha

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hắc Âm Tu La - Song Quỷ : Cướp Đoạt

Trong khung cảnh thật vi diệu, người nhìn ta, ta nhìn người. Tâm sự mỗi người đều chất chứa nỗi niềm riêng.

Một tiếng gầm lớn kéo theo những tiếng nổ lớn phá vỡ cục diện im lặng đáng sợ này.

Xa xa từng lượt sóng linh lực trùng kích vào hư không, khói bụi kèm băng tuyết bay đầy trời, rung chuyển ngọn chủ Phong khổng lồ.

Băng Vương Kỳ Lân Vũ gầm một tiếng rung động Băng Sơn.

Có lẽ nơi đó có một cuộc chiến thiên băng địa liệt đang diễn ra.

Mọi người. Ánh mắt nhìn nhau, không ai nói ai một câu đều phóng vút đi về phía luồng năng lượng phát ra ấy.

Trước mắt mọi người một khung cảnh, chỉ có hai chữ.. Hỗn loạn, một góc ngọn chủ phong tan nát, linh lực hỗn loạn, những mảnh băng vụn văng tung tóe vào hư không. Có lẽ cả hai bên đều tung ra những tuyệt kỹ mạnh mẽ nhất của mình. Chỉ nhìn thấy khi khói bụi dần tan biến, hai thân ảnh thướt tha nằm im bất động, y phục tan nát với những vết thương chẳng chịt, máu đào nhuộm đỏ một vùng quanh thân ảnh hai nàng. Không ai bảo ai, Bạch Nguyệt Tiên Tử và Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lóe lên lướt đến, nhanh chóng bỏ vô miệng mỗi người một viên đan dược màu hồng nhạt óng ánh, rồi vận linh lực giúp hai nàng hấp thụ được lực.

Xa xa một con linh thú hình rắn to lớn đỏ rực, toàn thân vảy đỏ tan vỡ, tiên huyết nhuộm đỏ một vùng, ánh mắt đỏ rực, đôi răng nhọn hoắt toát ra mùi tanh tưởi, nọc độc rớt xuống tan chảy cả băng tuyết xung quanh. Lè lưỡi thở phì phì hung ác nhìn về phía mọi người.

Huyết Ngục Xà, linh thú cấp 4, xa xa một đóa Tuyết liên nhị sắc rực rỡ tỏa quang mang rực rỡ lấp ló trong dao động sóng linh lực.

Chẳng cần nói cũng đoán được cuộc chiến ác liệt như thế nào.

Và càng bất ngờ hơn nữa hai người đó chính là bài danh đệ nhất và đệ nhị Nguyệt Phượng băng Lục Hân Như và Liễu Nguyệt Hoa. Hai đóa tiên hoa hơi thở yếu ớt, tiên huyết nhuộm đỏ một vùng, chỉ chậm một chút thôi, hai nàng có lẽ đã không còn gượng nổi.

Không hiểu sao, nhưng nhìn cảnh đó ánh mắt hần lóe lên tia sát khí lạnh như băng khiến nhiệt độ toàn ngọn chủ Phong vốn đã băng giá như tụt xuống vài độ, cả không khí như muốn đóng băng lại.

Khẽ giơ tay lên nắm nhẹ vào, không gian xung quanh Huyết Ngục Xà chợt vận vẹo, muôn vạn ánh sáng chói lòa ôm lấy thân ảnh con thú.

Rắc... Thân ảnh con thú chợt đông cứng lại rồi vỡ vụn thành hàng ngàn mảnh băng lạnh cứng rồi nhẹ nhàng hòa vào làn tuyết tan biến như chưa hề tồn tại.

Băng Phong Thôn Thiên - Băng Phong Vô Ảnh, đây là lần đầu tiên hần kích động dùng đến Băng Phong Vô Ảnh, đến linh thú cấp 8 hần vẫn chưa thêm sử dụng đến. Nay áp dụng cho linh thú cấp 4 chẳng khác gì dùng dao mổ trâu để giết gà. Nhưng là nam nhân mà nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thương hương tiếc ngọc mà phần nộ vốn là thiên tính.

Như Vân và Linh Phiêu đành lắc đầu cười khổ, có lẽ vì hiểu được nỗi lòng của hần nên chỉ mỉm cười, nhưng tam nữ họ Lâm và Linh Lung Huyền Nữ thì trợn mắt kinh ngạc. Một con linh thú cấp 4 cứ như thế lặng lẽ biến mất vô thanh vô tức không một tiếng động nói lên được điều gì thì ai cũng hiểu. Phải biết nếu là Tiên Vương - Thanh Đồng cũng phải chật vật lắm mới giết được nó mặc dù đã bị thương nặng. Một chiêu a.... từ nữ nhìn hần ánh mắt sùng bái, si mê vô tận.

Như hạ quyết tâm, hần xoay người lại, ánh mắt kiên quyết nhìn các nàng gần giong.

"Các muội ở lại. Chăm sóc cho hai người các nàng, việc còn lại cứ giao cho ta." nói xong lóe người biến thành vệt sáng lao lên đỉnh ngọn núi mặc cho chúng nữ chưa kịp phản ứng.

"Ca.. đợi muội.." Lâm Lan kích động muốn cười linh thú đuổi theo liền bị Linh Lung Huyền Nữ chặn lại. Ánh mắt nàng dõi theo phương hướng hần rồi đi, một niềm tin vững chắc hiện lên trong lòng nàng. Liếc mắt qua thấy nhị nữ bên cạnh hần không tỏ ra cảm xúc gì, nàng chắc chắn nam nhân ấy chắc chắn là một chỗ dựa tuyệt đối an toàn. Bất giác trái tim băng giá của nàng chợt nhảy loạn.. Chẳng lẽ....

Ha ha...

Một tràng cười ghê rợn phá không truyền đến tai mọi người.

"Haha... vận khí thật không tồi, nhị sắc Tuyết Liên a. "" _"Ha ha, đại ca.. không những có Tuyết Liên ra còn có 8 bông Tuyết Liên không kém nữa này." Hư không chợt xuất hiện hai luồng hắc vụ phá không bay đến ngưng tụ thành hai thân ảnh hai lão già mặc hắc y, khuôn mặt gầy gò xương, hung ác nhìn chăm chăm chúng nữ như sói đói nhìn con mồi.

"Hắc Âm Tu La-Song Quý." Linh Lung Huyền Nữ run giọng lắp bắp.

Hai lão quái vật tiềm tu mấy trăm năm nay bỗng dưng xuất hiện, phương danh hung ác lưu truyền khắp nam vực bấy lâu nay, bao nhiêu vị Tiên Vương truy sát bấy lâu mà vẫn không được.

"Ha ha.. Đây không phải bài danh vô song Nguyệt Phượng băng Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư hay sao?" _"Hehe con mắt chú mày không tệ, chính à.. ta muốn cười à lâu nay mà chưa có cơ hội, không ngờ lần này ông trời thật không phí công người có lòng àh." Nghe những lời dâm ngữ từ hai lão chúng nữ run rẩy, biết mình lãnh ít dữ nhiều, không những bị lăng nhục mà còn vận kiếp bất phục. Nghe đồn nữ nhân qua tay Song Quý đều trở thành xác khô, bị hút cạn nguyên âm lẫn tinh huyết mà chết.

Với Linh Lung Huyền Nữ, tuy không thể thắng được hai lão, nhưng muốn rời đi thì dễ dàng, nhưng còn tam nữ nhà họ Lâm, với bốn người đang vận lực trị thương thì sao. Nén cảm giác sợ hãi xuống, nàng cắn răng cầu hòa.

"Nhị lão tiền bối, nếu các vị đến đây vì Tuyết Liên chúng ta có thể nhường lại cho hai vị, mong hai vị đừng làm khó dễ chúng ta phận nữ." "Haha.. Tuyết Liên chúng ta đương nhiên muốn, nhưng người chúng ta càng muốn.. ngoan... ca ca sẽ hảo hảo với các mỹ nữ một phen." hai lão nhìn chúng nữ cười dâm, nước dãi rơi tòng tòng như chó dại.

"Tiền bối.. làm người nên biết chừa cho mình một đường lui, đừng ép người quá đáng." Vừa nói nàng vừa liếc về phía tam tỷ muội nhà họ Lâm, ý bảo mọi người nên thừa dịp nàng động thủ với hai lão thì hãy thừa cơ mà rời đi.

"Hai lão già chết bầm, khôn hồn thì rút đi nếu không Thiên Kiệt ca ca ta mà quay lại sẽ ném hai lão cho cá ăn bây giờ." Lâm Lan không sợ trời không sợ đất hét lên.

Gào... Băng Vương Kỳ Lân Vũ cũng gầm lên như đồng ý với nàng.

Hai lão già giật mình hoảng sợ nhìn về phía phát ra tiếng gầm ấy. Vì mãi tia bông Tuyết Liên với chúng nữ mà quên mất con linh thú. Cứ ngỡ là yêu thú cấp thấp, giờ mới nhìn kỹ...

"Linh... Linh thú Băng Vương Kỳ Lân Vũ." hai người lắp bắp...

"Hừ.. biết sợ thì rút đi cho bản cô nương." Lâm Lan đắc chí hét lên.

Sau khi kinh hãi qua đi hai lão trấn tĩnh lại. Nhất định là đại gia tộc ah, không sao cổ tài lực vài trăm năm bồi dưỡng ra một con thú cưng như vậy. Hai lão kích động nhìn nhau đều nghĩ con thú đó được thuần phục nuôi dưỡng từ bé. Lòng tham nổi lên, hai lão kóe lên muốn khống chế cô bé, vì hai lão nhận thấy cô bé thực lực yếu nhất nhưng lại là chủ linh thú, mưu đồ cướp đoạt.

Vì hai lão biết khống chế được cô sẽ có cơ hội khống chế linh thú. Nếu không thì cũng có thể đòi được món chuộc lớn từ gia tộc cô bé.

Nhất cử lưỡng tiện...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngoại Truyện - Nước Mắt Rơi Nhanh Hơn Mưa

Reengggg.....

Thiên Kiệt lười nhác chụp lấy chiếc điện thoại, ngái ngủ đáp.

"Alo..." "Hi hi con sâu lười nhác còn không dậy mau, đàn ông con trai gì đâu mà ngủ nướng như đàn bà thế, mau chóng xuống đón em, em đang đứng trước cửa dây phòng của anh nè." "Sặc... có chuyện gì không? Anh đang mệt, lười nhác dậy quá." "Này.. này anh có phải là đàn ông không vậy? Sáng sớm để một cô gái yếu đuối đứng giữa sương giá mà coi được hả?" "Ách... cho anh xin đi người ơi, em mà yếu đuối chết liền, thôi.. có gì thì nói qua điện thoại luôn đi, anh muốn yên tĩnh một mình." "Đồ chết bầm.. có ra mở cửa không? Có tin bản cô nương hét lên ngoài biển thái cho cả xóm này biết không hả?" Tút... tut...

Bằng tốc độ ánh sáng sáng, cánh cửa phòng mở ra, một thân ảnh tóc tai bù xù, quần áo xộc xệch miệng còn đang ngáp ngán ngáp dài hiện ra.

"Hừ dám cho ta ăn bơ hả" cô gái lướt qua mặt hắn đến bật công tắc đèn lên.

Một mùi hương thơm nhẹ nhàng xộc vào mũi hắn, lắc đầu cười khổ hắn miễn cưỡng lê thân vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

"Như cái ổ chuột.." đặt cái túi xách xuống, cô gái lăm bầm rồi xắn tay áo lên thu dọn đồng vỏ bia rượu lăn lóc khắp phòng.

"Đại tiểu thư ah. Mới sáng sớm thôi có cần phải hành hạ người ta vậy không?" từ phòng tắm rửa thay đồ đi ra, chải chuốt lại đầu tóc, xem ra cũng rất đẹp trai.

"Anh thật là.... có cần phải dày dạn bản thân như vậy không?" ngược mắt lên nhìn hắn cô gái xót xa hỏi.

Uhm...

"Thôi.. anh xin. Đừng nhắc nữa, anh cảm thấy mệt mỏi quá rồi." "Được rồi, em có mua cafe nè. Uống đi cho tỉnh táo lại rồi đi đây với em một chuyến." Thiên Kiệt lắc đầu cười khổ rồi cầm lấy ly cafe nhấp một ngụm, tiện tay rút gói thuốc lá ra châm một điếu.

__ "Anh lại hút thuốc ah, em nhớ là anh bỏ thuốc rồi mà. Rượu với thuốc có hại anh đừng có lún sâu quá." __ "Mặc anh đi, em muốn đi đâu? Em có tài xế riêng mà, cần thiết phải gọi anh đưa đi nữa." __ "Tài xế có chuyện bận rộn rồi, anh không cần hỏi nhiều, cứ chờ em đi là được rồi." Thiên Kiệt chỉ đành lắc đầu cười khổ, cô lúc nào cũng thế, luôn làm theo cảm tính, mặc kệ người ta nghĩ gì.

Cô là Triệu Ánh Nguyệt, một cô gái cao ráo xinh đẹp, thiên kim tiểu thư lá ngọc cành vàng của Tập Đoàn bất động sản Chân Trời Mới, con gái độc nhất của Triệu Ánh Dương, tỷ phú giàu nhất miền nam, một lần tình cờ hấn chạy xe máy quệt phải xe của cô. Vì không đủ tiền đền nổi lớp sơn xe của chiếc xe thể thao đắt tiền ấy nên bắt đắc dĩ hấn bị ép làm tài xế không lương vô điều kiện cho cô.

Thế là từ khi ấy, cứ khi nổi hứng là cô lôi hấn chờ đi khắp nơi.

__ "Thôi.. đi nào không trễ." ném cho hấn chùm chìa khóa rồi cô xoay người bước ra cửa.

Chui vào xe, khởi động máy lên hấn hỏi.

__ "Đi đâu đây tiểu thư?" __ "Lên núi..." nàng đáp gọn lỏn rồi chỉ về phía xa xa.

Thật ra cô cũng chẳng là có hứng thú du ngoạn gì cả, chỉ đơn giản là muốn được cùng hấn đi chơi thôi. Đám cưới ấy cô cũng tham dự, sao cô không hiểu nỗi đau của hấn chứ. Thử nghĩ xem khi người yêu mình lên xe hoa với người khác mấy ai chịu đựng được nỗi đau ấy. Biết hấn tự giam mình trong phòng uống rượu một mình, mấy lần cô đến đều nghe thấy tiếng hấn uống xong ném vỏ lon bia đi loảng xoảng, những tiếng nấc nghẹn khe khẽ giống như những mảnh dăm cắm vào trái tim cô. Cô rất muốn... thực sự là nhiều lúc rất muốn đến bên nhẹ nhàng an ủi hấn. Nhưng lý trí cho cô biết hấn sẽ không gặp ai lúc này, vết thương khắc sâu bởi vì một người con gái sẽ không vì một người con gái xuất hiện lúc này mà nguôi ngoai đi. Có chăng lại phản tác dụng, biết đâu khiến hấn nghĩ rằng cô đang thương hại hấn mà thôi. Một năm quen biết nhau, không biết từ lúc nào, tình cảm cũng dần dần lớn lên trong cô, cha cô nhiều lần dẫn cô đi tham gia nhiều sự kiện lớn, gặp mặt nhiều chàng trai hào hoa giàu có, mục đích là mai mối cho cô, mong cô sớm yên bề gia thất. Rất nhiều người theo đuổi si tình với cô, nhưng cô luôn cảm giác rằng bọn họ theo đuổi cô thật ra là chỉ vì gia tài khổng lồ của nhà cô mà thôi, có hay không người thật lòng yêu thương mình. Nhưng khi bên cạnh hấn, cô thực sự rất vui, bản thân hấn thật thà hiền lành, cách hấn nói chuyện mộc mạc pha chút lém lỉnh. Nhưng ngặt một nỗi hấn lại có bạn gái rồi, một cô gái cực kỳ xinh xắn, hai người vốn thân nhau từ bé, gia cảnh hai bên cũng nghèo khó như nhau. Cô đành gác tình yêu cứ một ngày dần lớn lên ấy của mình. Cô rất muốn thổ lộ, nhưng lại sợ làm hấn nghĩ rằng cô chỉ vui đùa với hấn thôi, dẫu biết cô giàu nghèo không phân, nhưng miệng đời ác nghiệt. Cô chỉ sợ khi cô thổ lộ tình cảm của mình rồi sẽ đánh mất luôn tình bạn bây giờ. Hấn luôn giữ khoảng cách với cô, luôn tránh né những tình huống, câu chuyện khá nhạy cảm khi cô cố ý thăm dò.

Rồi như sét đánh ngang tai, ngày cô nhận được thiệp hồng của người con gái ấy. Trong lòng cô trăm mối tơ vò ngổn ngang, tình cảm con người có đôi khi thật mỏng manh trước cảm dỗ của đồng tiền. Phẫn nộ, đau lòng thay cho hấn, một tấm chân tình vùi nát giữa những cảm dỗ phong ba của cuộc sống. Nhưng cũng có chút đồng tình với cô gái ấy, là con gái, ai chẳng mong muốn một cuộc sống thanh nhàn, ấm no. Thời thế bây giờ đã ít lại càng hiếm ai không màng như vậy. Nếu đổi lại là mình, cô cũng không chắc mình có vững tâm được hay không.

Cô cũng chẳng biết nên vui hay nên buồn.

__ "Tới rồi nè Nguyệt đại tiểu thư." Nguyệt Đại tiểu thư... hấn vẫn thường gọi tên cô như thế, nhưng sao trong hoàn cảnh ngày hôm nay, cô cảm giác như trái tim mình thất lại, đau nhói, thật xa lạ. Cô muốn hấn gọi thẳng tên cô như những cặp tình nhân, nhưng nỗi lo vô hình vẫn luẩn quẩn trong đầu, dẫu biết hấn đã tự do, nhưng cô chưa chắc chắn hấn sẽ lại mở ra trái tim đón nhận cô.

__ "Hừ.. anh không thấy mệt mỏi ah. Cái gì mà đại tiểu thư, gọi Ánh Nguyệt đi. Bộ tên em xấu lắm hả?" __ "Sặc.. không phải.. tên em rất đẹp, nhưng.." __ "Cắt.. vậy đi.. cảm từ nay không được gọi như vậy nữa." Cô hung dữ chống nạnh chằm chằm liếc hấn.

__ "Thôi... anh xin. Ánh Nguyệt ah, nếu muốn lên cao nữa xem ra phải đi bộ lên rồi." Hai người sóng vai nhau bước đi, cô lâu lâu liếc hấn khẽ nệ bụng vác túi đồ mỉm cười ngọt ngào. Chọn một chỗ khá cao, vắng vẻ người, trải đồ ra ngồi xuống, bàn tiệc rượu nhanh chóng được bày ra. Hai người truyện trò cười nói vui vẻ, khi đã ngà ngà say, trời đất bỗng nhiên tối sầm lại, gió cuốn mây đen che kín bầu trời. Hấn vội vã giục cô xuống trước còn hấn thu dọn xong sẽ xuống sau.

Bất chợt như có thứ gì đó kêu gọi hấn, đôi chân hấn vô thức bước đi theo, lê bước vô hồn trong màn mưa nặng hạt lạnh giá.

__ "Lặng thềm đứng nhìn khi em đã bước lên xe hoa.

Lòng tôi chợt quặn thắt, rồi lại nhói đau, buốt từng cơn.

Khi em đi cũng chỉ để lại, một lá thư, câu từ già.

Trời càng về đêm thì nỗi nhớ ấy, khiến tôi ngày đêm rồi vật vờ.

Bao tháng ngày có em bây giờ cũng dần tan theo làn mây Nước mắt dài dẫu cũng từng tan theo làn mưa lại càng cay.

Tôi biết là tôi nghèo không thể ngăn em phải trèo cao.

Một mình và mãi mãi cứ bước đi đừng hỏi quên em phải làm sao?

Cố hòa vào men rượu tôi lại say, để quên đi sự đời.

Thử hỏi thượng đế gì là mãi mãi để có cảm giác của tuyệt vời.

Người trên, kẻ dưới thân phận thấp hèn nên tôi không dám mong với tới.

Tôi như chiếc thuyền không có bến đậu lẻ loi ở ngoài khơi.

Em thì vui sướng không biết cảm giác của tôi đâu.

Ngoài thì vẫn cười nhưng bên trong lại thêm đau.

Tôi chỉ có thể yêu em bằng cách cầu mong cho em được hạnh phúc.

Nỗi đau đó sẽ không hề phai khi tôi nhắm mắt và kết thúc. (Xe hoa. Elbi ft uriboo) cho ae thắc mắc."

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, khi hắn vẫn đắm chìm trong vô thức ấy, Ánh Nguyệt mang một chiếc ô màu hồng nhạt nhẹ nhàng đi đến cạnh hắn.

Đoành.....

Một tia sét chói lòa đánh xuống ngay trước mặt. Không gian vặn vẹo rồi hút cả hai người lao vào vòng xoáy đen ngòm ấy.

Xa xa có một cặp vợ chồng mới cưới cũng vừa chạy mưa tới gần đây, chợt kịp nhìn thấy sự việc ấy.

Đau đớn xé nát trái tim, cô khụy xuống hét lên.

__ "Không... Thiên Kiệt." Mưa..

Vẫn nặng hạt, hòa vào với nước mắt lẫn trong mưa. Không biết rằng lúc ấy....

Nước mắt của cô..... rơi xuống nhanh hơn giọt mưa..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ở Lại Đây Với Ta Được Không?

Àm...

Từng tiếng nổ lớn chói tai, những làn sóng linh lực dao động quét ngang rung chuyển toàn bộ Băng Sơn.

Nơi nơi diễn ra những chấn động, hiển nhiên là có giao chiến xảy ra. Có thể do người với người, yêu thú với linh thú, người với yêu thú, tất cả chỉ có một mục đích duy nhất. "Tuyệt Liên." Cơ hội trăm năm có một này hấp dẫn toàn bộ cường giả của đại lục nam vực vốn nghèo nàn này. Nhưng cái giá phải trả là không ít sinh mạng vĩnh viễn lưu lại nơi đây. Mỗi lần mở ra là huyết tinh nhuộm đỏ cả Băng Sơn, nhưng vẫn không ít người truy cầu vận may. Nơi diễn ra kịch liệt nhất đương nhiên là ngọn chủ phong của băng sơn.

Linh Lung Huyền Nữ lúc này một thân y phục nát bươm, tiên huyết nhuộm đỏ rực cả y phục. Khu vực xung quanh tan hoang, vô số những hố sâu khổng lồ, đất đá văng tứ tung. Xa xa Băng Vương Kỳ Lân Vũ, từng mảnh vảy bong tróc, máu huyết nhuộm đỏ cả một vùng đang gằm gừ nhìn chăm chăm vào hai gã Song Quý. Tam nữ họ Lâm đang chật vật tạo vòng linh lực bảo vệ Như Vân và Linh Phiêu đang trị thương cho song nữ. Sắc mặt tam nữ trắng bệch, mồ hôi ướt đầm cả y phục, lòng năng lượng bảo hộ chật chội, màu sắc ảm đạm, dường như vượt quá sức chịu đựng của ba người.

__ "Hừ... không ngờ bé quan vài trăm năm, Thiên Hạ xuất hiện cũng nhiều nhân tài," _ "Lão đại ah, xem ra bọn chúng cũng còn không gắng gượng được lâu dài, xem ra những mỹ nữ cũng có chút bồn sự... hắc hắc..." Hai lão quái vật cũng chật vật không kém, y phục cũng tan tác, tiên huyết cũng nhuộm đỏ cả vùng, nhưng với kinh nghiệm và nguồn nội lực khủng bố, việc kéo dài thời gian càng khiến chúng nữ thêm nguy hiểm.

__ "Khắc... trước tiên xử lý con súc sinh này đã.. Lão nhị.. bày trận..." Rất nhanh, hai luồng khói đen từ hai lão xuất hiện một đồ án phức tạp đen thui, bầu trời hiện ra những vòng xoáy đen ngòm tanh tưởi nhanh chóng bành trướng vây lấy Băng Vương Kỳ Lân Vũ vào giữa, những tiếng kêu chói tai quỷ dị như u linh gào thét, điên cuồng cắn xé lớp phòng ngự bằng băng quanh thân Băng Vương Kỳ Lân Vũ.

__ "Khắc... súc sinh xem ngươi làm sao thoát khỏi U Linh Diệt Sát trận này... khắc... hai lão già rú lên quái dị, liên tục truyền linh lực vào sát trận muốn diệt sát Băng Vương Kỳ Lân Vũ, thay vì muốn bắt nó như lúc đầu.

Xa xa Huyền Thư cố gắng vận linh lực bức hàn khí và hắc khí đang điên cuồng trùng kích thân thể. Nhìn Băng Vương Kỳ Lân Vũ gằm thét trùng kích sát trận, muốn lao vào giúp nhưng lực bất tòng tâm, bản thân còn đang chống đỡ không nổi.

Ầm... một tiếng nổ lớn rung chuyển cả Băng Sơn, Băng Vương Kỳ Lân Vũ gầm lên chói tai, thân hình khổng lồ gục xuống, tiên huyết nhuộm đỏ cả một vùng.

_"Phụt..." Hai lão già phụt ra hai ngụm máu, cơ thể lão đảo đứng không vững. Dĩ nhiên là bị phản phệ khí sát trận bị phá. Hai lão già không ngờ Băng Vương Kỳ Lân Vũ cường ngạnh như vậy. Mặc dù bị thương nặng vẫn có thể phá tan sát trận vốn thành danh của hai lão.

Mất thấy Băng Vương Kỳ Lân Vũ gục xuống, Lâm Lan hét lớn lao đến gần nó khóc nức nở.

_"Khặc.. Khặc... Tiểu mỹ nhân đừng thương tâm, để ta hảo hảo đền cho muội, đảm bảo muội sẽ sống lên tiên," _"ghê tởm... ta giết ngươi..". Lâm Lan kích động, vận linh lực vào cây cung, hai mũi tên bằng linh lực đỏ rực lao vút đến người hai lão.

_"khặc..tiểu mỹ nhân , đừng nóng... chờ lúc nữa ta sẽ hảo hảo thương yêu.. hắc hắc..." Nhẹ nhàng vung tay đánh tan hai mũi tên bay đến lão cười dâm nhìn nàng, định lao lên bắt lấy nàng

_"Lan nhi.. chạy đi.." hai tỷ muội nhà họ Lâm hét lên muốn lao đến nhưng linh lực hư thoát vô lực đứng trơ mắt nhìn.

Lâm Lan đầu óc trống rỗng, muốn chạy nhưng bị khí tức của lão ép chặt, tay chân muốn khụy xuống, nước mắt chảy dài, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh một người... Nhắm mắt, buông xuôi.

_"Hừ..." Một tiếng hừ nhẹ nhàng nhưng mang theo sát khí kinh người khiến cho hai lão già chết khiếp, thân ảnh khựng lại, sống từng ấy năm, đối mặt với biết bao lần sinh tử, đây là lần đầu tiên hai lão cảm giác được tử vong gần đến thế, hai lão đảo mắt về nơi phát ra sát khí đó run giọng hét lên.

_"Ma Quỷ nơi nào? Ra đây cho lão tử, ả núp như vậy có đáng mặt quân tử?" _" Hai lão quý, dám động đến bằng hữu của ta, xem ra không biết chữ chết viết như thế nào." Ánh sáng chợt lóe lên, một thân ảnh lẫm liệt không xuất hiện trước mắt hai lão, bạch y tung bay, khí chất Vương giả tỏa ra, quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai lão như người chết rồi.

_"Thiên Kiệt ca ca." Lâm Lan, tỷ muội họ Lâm và Linh Lung Huyền Nữ cùng hét lên rồi lăn ra ngất xỉu, cuối cùng cũng đợi được hần trở về, chúng nữ cuối cùng chịu đựng không nổi nữa, vì đợi hần trở về đã dùng hết sức, khi thấy hần đã trở lại, cảm giác ấm áp yên tâm, mỉm cười rồi ngất đi.

_"Lăng không.... Tiên... Tiên Đế.." hai lão run rẩy quỳ rạp xuống, hạ thân ướt sũng, bốc mùi hôi thối, phun máu đoạn khí chết tươi. Chết vì quá sợ hãi.

Lăng xẹt...

Một đời kiêu hùng, giết người vô số mà chết một cách như thế, quá mất mặt.

_"phế vật... 1 chút uy áp đã chịu không nổi." Liếc mắt một cái, lóe lên Thiên Kiệt đã xuất hiện cạnh chúng nữ, vận linh lực kiểm tra thương thế của chúng nữ, thấy các nàng chỉ tiêu hao quá nhiều linh lực nên suy yếu ngất đi thôi. Nhét vào miệng mỗi nàng một viên hồi phục đan, hần khẽ lướt đến cạnh Linh Lung Huyền Nữ. Xem ra nàng là người bị thương nặng nhất. Hần vội vàng nhét một viên đan được đỏ chói vô miệng nàng, vận Nghịch Thiên Chi Khí giúp nàng trục xuất hàn khí cùng hắc khí trong cơ thể nàng. Vung tay tạo một kết giới bao lấy chúng nữ, hần mỉm cười xoay người rời đi.

Trên Băng Sơn, cuộc chiến tranh đoạt vẫn diễn ra đến ngày thứ 5 mới kết thúc. Toàn bộ mọi người bị ép truyền tống ra khỏi Băng Sơn.

_"Cảm ơn huynh." một giọng nói trong trẻo, nhí nhảnh truyền vào tai Thiên Kiệt khi hần đang lẫm liệt ngắm ánh hoàng hôn. Xoay người lại hần mỉm cười nhìn các nàng.

_"Các muội tỉnh lại rồi. Xin lỗi... là ta sơ xuất quá khiến cho các muội gặp phải nguy hiểm." _" Không.. là chúng muội liên lụy huynh nhọc lòng rồi." Lâm Nghi Xuân đỏ mặt lí nhí trả lời.

_"Ca.. con thú cưng của muội đâu? Lâm Lan nhảy lên ôm lấy cánh tay hần nũng nịu hỏi.

Thiên Kiệt néo néo má nàng, vung tay lên, một tiếng gầm nhẹ vang lên, một bóng trắng lóe lên xuất hiện trước mặt cô bé, khẽ đưa tay xoa xoa đầu con thú.

_"Trả nguyên vẹn cho muội nhé" Lâm Lan kích động nhào đến áp mặt vô đầu con thú, yêu thương vuốt ve đầu nó thì thào:" tiểu Vũ... cảm ơn ngươi." Băng Vương Kỳ Lân Vũ gầm nhẹ. Dụi dụi đầu như an ủi cô bé.

_"Thiên Kiệt, cảm ơn huynh, chúng muội phải về rồi, Linh Cảnh Băng Sơn đã kết thúc rồi, bọn muội phải trở về Thánh Viện." Lâm Phượng Nghi luyến tiếc nói.

Thiên Kiệt mỉm cười, nhẹ gật đầu. Khẽ vung tay, hai đóa nhị sắc Tuyết Liên hiện ra.

_"Gặp nhau coi như có duyên, tặng các muội món quà nhỏ, mong các muội đừng chê." Nhị nữ há hốc miệng kích động, Tuyết Liên , lại còn nhị sắc, chỉ cần một bông đơn sắc thôi đã khiến mọi người máu chảy thành sông tranh đoạt chém chết lẫn nhau, hai bông mà hần còn kêu quà mọn.

_"huynh.. bọn muội không dám nhận, Tuyết Liên này quá quý giá." mặc dù yêu thích lắm nhưng hai nàng vẫn lắc đầu từ chối.

_"không sao. Đối với ta không có tác dụng gì, chi bằng tặng cho người cần nó." _"Hihi. Đúng đó là thành ý của huynh, các tỷ ngại ngần gì?" Lâm Lan nhí nhảnh chen vào.

Uh.. đứng rồi, tam sắc Tuyết Liên không phải hần còn tặng Lan Nhi sao, nghĩ thế hai nàng thẹn thùng, e lệ mỉm cười nhận lấy.

_"Cảm ơn huynh, chúng muội xin cáo từ." "Ca.. muội muốn theo huynh cơ... hic" Lâm Lan cứ ôm chặt lấy hần không chịu buông ra mặc cho ai khuyên cũng không chịu. Bất đắc dĩ, thờ dài. Thiên Kiệt vung tay lên, Lâm Lan bất chợt mềm nhũn ngã đi, bệ nàng giao cho nhị nữ. Ánh mắt hần ấy này.

_"Ài... huynh xin lỗi, muội theo huynh nguy hiểm lắm, đừng lo muội ấy chỉ tạm thời ngã đi thôi, qua 3 tiếng sau sẽ tỉnh lại." "uhm. Đa tạ... huynh... nếu có dịp hãy ghé Thánh Viện tại Băng Hỏa để quốc thăm muội ấy được không?" "NGhi Xuân mặt ửng đỏ lí nhí, nàng xấu hổ quay nhanh đi, cứ như là nàng muốn nhắc hần đến thăm cả mình nữa.

Thiên Kiệt chợt ngẩn ra rồi mỉm cười gật đầu. Nhìn bóng ba người cười linh thú rồi đi, hần khẽ thờ dài.

_"hừ.. Không nhớ thì tại sao không giữ các nàng ấy lại?" Một bóng đỏ chợt lóe lên cạnh hần.

Nghe sắc mũi dấm chua là biết ai rồi, khẽ kéo nàng vào lòng.

_"Nàng ghen?" "Xì... ta thêm." Nhìn nàng chu môi hờn dỗi, hần liền đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy. Triền miên quấn lấy nhau. Chẳng biết qua bao nhiêu lần mới nắm tay nhau trở vào trong.

_"Như Vân.. tình hình các nàng ấy sao rồi?" "uhm.. đã sắp hồi phục hoàn toàn, chắc là ngày mai sẽ tỉnh lại thôi." Thiên Kiệt bước đến lau chút mồ hôi vương trên trán nàng yêu thương nói.

_"Mấy ngày qua cực cho nàng rồi. Để ta và Linh Phiêu thay cho, nàng vào trong nghỉ ngơi đi." "Ân. Thiếp không sao mà." "Ngoan, không được, nàng phải nghỉ ngơi cho khỏe." Nói xong không hề nàng trả lời liền lóe lên bế nàng vào bên trong.

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ ánh mắt mất mát, chua xót nhìn theo.

Chẳng biết qua bao nhiêu lâu, một cánh tay mạnh mẽ ôm lấy nàng.

_"Linh Phiêu ah. Có gì không vui sao? Ta thấy mấy ngày nay nàng cũng mệt mỏi rồi. Hay là đi nghỉ đi để ta trông chừng cũng được mà." "hừ.. ta.. "" Không kịp cho nàng nói, hần đã lóe lên bế nàng đặt lên giường. Đắp chăn cho nàng xong, hần xoay người chuẩn bị rời khỏi thì bị một vòng tay ôm lấy từ phía sau.

_"Đừng.. đừng đi, ở lại đây với ta được không?" Thiên Kiệt gật mình xoay người lại. Bốn mắt giao nhau.

Bao nhiêu cảm xúc chợt mạnh mẽ dâng lên trong lòng hai người. Những cảm xúc đè nén bấy lâu nay chợt bùng lên dữ dội. Im lặng...

Ngoài trời tuyết vẫn nhẹ rơi, cảnh đêm u ám lạnh lẽo. Nhưng..

Đâu đó... Có hai trái tim ấm áp đang quấn lấy nhau... Hòa làm một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hãy Cho Muội Theo Với Được Không?

Khi những tiếng chim hót lạnh lạnh, ánh dương chậm chậm chiếu sáng...

Thiên Kiệt chậm rãi mở mắt. Một cảm giác ấm áp mềm mại ở trong lòng ngực. Cúi xuống, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng, khóe môi còn vương nụ cười ngọt ngào của hạnh phúc đang thu mình cuộn tròn trong lòng. Mỉm cười, hôn nhẹ lên má nàng, hần mơ hồ nhớ lại những phút giây tiêu hồn đêm hôm qua. Thật là điên cuồng a.

Nụ hôn nhẹ nhàng đó đã đánh thức người ngọc trong lòng đây. Khẽ ngước mắt đẹp lên, thấy ánh mắt thâm tình, ngập ý cười đang nhìn mình, nàng xấu hổ, khuôn mặt đỏ bừng dán chặt vào trong lòng ngực hần.

_"Thôi nào, dậy thôi con sâu lười này." "uhm..." Hần nhảy xuống, mặc vội quần áo, đặc ý nhìn nàng đang xấu hổ, kéo chăn trùm kín mặt. Thật không ngờ nàng lúc này lại có thể đáng yêu đến thế.

_"ui..." Khẽ vận động, nàng chợt nhăn mặt lên đau đớn.

_"Còn đau hả? Có cần nằm nghỉ thêm không?" "Hừ, chàng còn dám nói, toàn chuyện tốt của chàng đấy." "Ha ha, vậy chẳng phải tôi qua ai sống chết đòi người ta ở lại đây ư?" "Đáng ghét, Chàng còn dám..." Bản tính lại quay lại, nàng gờ tay nhéo lên eo hần thật mạnh, nhưng hần chỉ ha ha cười rồi lặn mất tăm. Để lại nàng dỗi theo với ánh mắt ngập nước.

Khóc... Đứng, là nàng khóc. Nhưng là khóc vì hạnh phúc, đầu có hơi muộn màng, nhưng rốt cuộc tâm nguyện của nàng đã hoàn thành. Tình yêu đã thăng hoa, hạnh phúc ngọt ngào đang chờ đón nàng phía trước.

Khẽ ngồi xuống phiến đá mát lạnh, ngắm bình minh dần dần lộ dạng. Một cái bóng trắng xóa, lóe lên rồi chậm chậm ngã vào vai hắn, lẳng lẳng cùng hắn ngắm ánh ban mai giữa những cánh tuyết nhẹ rơi.

_"E.. hèm...." Một tiếng ho nhẹ khiến hai người giật mình, khẽ quay lại.

_"Các nàng tỉnh lại rồi." Nói xong nàng khẽ xoay người đi vào trong, bước đi khá là khó nhọc.

_"Chàng đây, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc, khi dễ sư tỷ như thế." Bạch Nguyệt Tiên Từ ánh mắt u oán nhìn hắn lí nhí.

_"Ách,... Như Vân,... nàng... nàng biết rồi à?" _"Xi... Chàng động tĩnh lớn như vậy cũng không tạo kết giới cách âm, chàng nói xem?" Oánh, chết thật, đúng là tối qua hắn vô ý quên luôn việc đó. Khẽ liếc Bạch Nguyệt Tiên Từ, thấy nàng mặt đẹp đỏ như gấc, ánh mắt sưng đỏ lên. Chắc âm thanh tối qua khiến nàng mất ngủ đây.

_"Hắc hắc.. đừng nói Như Vân, tối qua nàng xuân tâm nhộn nhạo, mất ngủ đầy nhá, ta nhớ là đã bôi tiếp muối no đủ rồi mà. Haha" _"Hừ.. lưu manh, được tiện nghi còn trên thiếp, ai bảo các người âm thanh lớn như vậy, xấu hổ chết đi được." Hắn chỉ ha hả cười to, ôm lấy eo nhỏ của nàng đi vào trong, mặc cho nàng giãy giụa. Giữa phòng khách, hai đóa hoa kiều diễm đang nhỏ to cùng Huyết Nguyệt Ảnh Vũ. Thấy hắn ôm Bạch Nguyệt Tiên Từ đi vào, khẽ đứng dậy chào hỏi, khuôn mặt đỏ ửng, không dám nhìn hắn. Bốn người nhỏ to trò chuyện với nhau khá là rôm rả. Cũng giống như tỷ muội họ Lâm, trước khi đi hắn cũng tặng cho mỗi người một bông Tuyết Liên. Lúc đầu còn sống chết không nhận, thấy hắn có ý giận với bị hai vị tiên nữ ép nhận mới nạt nộ đón lấy. Mím cười hạnh phúc, hai nàng cũng e thẹn mời mọi người có thời gian đến Băng Hỏa Quốc làm khách, để các nàng có dịp trả nhân tình này.

Cuộc vui nào rồi cũng sẽ tàn, hai nàng lưu luyến rời khỏi, ánh mắt mắt mát, u oán xa xăm. Xem ra, gì chứ, Mỹ Nhân hắn vốn chẳng bao giờ keo kiệt, khiến hai nàng che miệng cười thầm. Người đàn ông của hai nàng phải thế, hào sảng, đỉnh thiên lập địa, đối nhân xử thế khéo léo, chỉ là không biết từ khi nào hắn trở nên háo sắc như vậy. Nhưng phải nói rằng, hắn càng ngày càng có mỵ lực.

_"Bạch tỷ, Hoa tỷ...." Một giọng nói nhẹ nhàng yếu ớt cắt ngang dòng suy tư của nhị nữ.

_"Huyền Thư, muối tỉnh rồi." hai nàng vui vẻ tiến đến nắm lấy tay nàng ân cần hỏi han.

_"Vâng, cảm ơn mọi người đã chiếu cố cho muội thời gian qua." Tam nữ vui vẻ cười đùa, rồi cũng đến lúc nói lời chia ly. Thiên Kiệt mỉm cười, nhẹ nhàng đi đến trước mặt nàng, tay phải khẽ động. Một đóa Tuyết Liên Ngũ sắc với một viên linh hạch màu bạc óng ánh xuất hiện trên tay hắn.

_"Của muội đây, ta vốn định tìm cho muội một con sủng cung, nhưng cảm giác được các muội gặp nguy hiểm nên đành phải làm vậy." Linh Lung Huyền Nữ ánh mắt kích động nhìn chằm chằm vào viên linh hạch và đóa Tuyết Liên. Ánh mắt mê ly, nhưng chợt nhớ ra điều gì đẩy nàng lặng lẽ lắc đầu.

_"Thật không dám nhận, muội cảm giác hàn khí trong người đã tiêu tán hết rồi, cảm ơn. Muội biết là huynh đã giúp muội nhiều rồi, vật quý như vậy muội thật không dám nhận." Ánh mắt mê luyến nhìn, một bông ngũ sắc Tuyết Liên, linh Hạch linh thú cấp 5 đỉnh phong, có món nào không là chí bảo. Chỉ cần một trong hai món xuất hiện cũng đủ gây ra chấn động cả đại lục này, thậm chí có thể gây ra Quốc chiến chứ chẳng đùa. Bảo vật như thế nàng sao dám nhận, mặc dù đó là truy cầu cả trăm năm của nàng.

_"Đừng khách sáo, không phải là huynh đã đáp ứng sẽ giúp muội sao." _"Đúng.. muội cứ nhận đi, vật này có tác dụng với muội. Nhưng với bọn tỷ không có tác dụng gì lớn cả." Bạch Nguyệt Tiên Từ cũng khuyên.

_"Nhưng..muội..." _"Thôi. Nhưng nhị gì nữa. Đây là tấm lòng của bọn tỷ. Muội nhận đi." Chưa nói xong, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đã đặt vào tay nàng, không cho nàng cơ hội từ chối.

Linh Lung Huyền Nữ đành phải nhận, nói lời khách sáo rồi xoay người muốn rời đi.

Chợt.... nàng khựng người lại.

Nàng chợt nhớ ra, nàng không biết đi đâu về đâu, mục tiêu đã đạt được. Trăm năm qua nàng điên cuồng bế quan tu luyện, ép mình mạnh mẽ hơn để chờ Băng Sơn mở ra, hi vọng sẽ lấy được Tuyết Liên, trục xuất hàn khí dày vò nàng mỗi đêm. Giờ Tuyết Liên cũng đến tay, hàn khí cũng đã giải trừ nàng mới biết. Mục đích nàng trăm năm qua đã thành, nhưng nàng chợt nhận ra rằng, ở thế giới này đã chẳng còn người thân, chẳng còn mục tiêu sống, chẳng còn gì cả. Cô độc, đứng.. giờ đây nàng mới chợt nhận ra mình thật cô đơn, tịch mịch.

Khẽ xoay người nhìn lại những gương mặt, tuy xa lạ mà thân quen trước mặt. Nước mắt không hẹn mà nhẹ rơi.

_"Huyền Thư.. Muội.. muội làm sao thế?" Hai nàng vội vàng nắm lấy tay nàng hỏi thăm.

_"Muội... muội không sao! Chỉ không biết tiếp theo sẽ đi về đâu thôi. Không còn người thân, mục đích sống nữa, muội.... muội.." nói xong úp mặt vào lòng Bạch Nguyệt Tiên Từ khóc nức nở như một đứa trẻ.

Bất đắc dĩ, hai nàng đành ôm lấy nàng vỗ về an ủi, ánh mắt nhìn về phía hắn như thương lượng điều gì đó.

Thiên Kiệt chỉ biết lắc đầu cười khổ không thôi. Hắn có thể từ chối sao, nhìn ánh mắt hình viên đạn của Huyết Nguyệt Ảnh Vũ là hiểu rồi. Ngon thì nói không đi.

Đội tiếng khóc dần dịu lại, hai nàng khẽ nhìn nhau gật đầu.

__ "Huyền Thư... chúng ta cũng không còn người thân, nhưng vẫn sống tốt đó thôi. Đừng bi quan như thế." Bạch Nguyệt Tiên Từ nhẹ giọng an ủi.

__ "Uhm.. đúng rồi... chúng ta cũng đang định ngao du bốn phương. Cũng cần một người hướng dẫn, nếu muội có hứng thú, cùng đi chung đi." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mở lời.

Nghe nói vậy, tiếng khóc im bật. Thay vào đó là ánh mắt kích động vui mừng không thôi, môi mỉm cười. Ánh mắt thâm tình nhìn hắn, một cảm xúc lạ chột dâng trào trong tim. Nhẹ nhàng tháo tấm khăn che mặt xuống, nàng đã mang nó quá lâu rồi. Nàng đã tự hứa với mình, khi nào gặp được người khiến trái tim nàng rung động, nàng sẽ tháo nó xuống. Và bây giờ... có lẽ.

Nàng đánh cược với trái tim mình một lần. Từ khi lần đầu gặp gỡ, trong trái tim nàng dường như mơ hồ đã in lấy hình ảnh của người nam nhân này.

Thiên Kiệt cũng giật mình, khẽ ngơ ngác trước vẻ đẹp thánh khiết, diễm lệ của cô gái cũng miễn cưỡng có thể so với nhị nữ, kém chỉ ở một chút khí chất so với hai nàng mà thôi. Thất thần trong giây lát, chợt giật mình thấy cô nhìn mình, hắn bối rối ngưng ngưng xoay người định rời khỏi. Bỗng tay áo bị người giữ lại.

__ "Hãy cho muội theo với..được không?" Linh Lung Huyền Nữ sắc mặt đỏ bừng, ngưng ngưng quay mặt đi, nhưng tay ngọc vẫn nắm chặt lấy tay áo hắn.

Im lặng chờ đợi... nhưng trái tim nàng đã không còn bình tĩnh nữa.

Nó đã bắt đầu không nghe lời. Đang nhảy múa trong lồng ngực của nàng..

Như tiếng nhạc, tiết tấu của tình yêu đầu đang chớm nở.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Ảo Diệu Vô Ngân - Bách Hoa Bài Danh Bảng

__ "Ánh Nguyệt, sao thất thần ngồi một mình ngẩn ngơ thế, mấy năm qua con vẫn chấp chứa tâm sự đó, vẫn chưa buông bỏ được sao?" Một mỹ nữ cung trang vàng rực rỡ, thân hình thon gọn, khuôn mặt xinh đẹp quý phái, người nàng tỏa ra khí thế vương giả hư ảo đang lảng lảng dõi ánh mắt về xa xôi nhàn nhạt hỏi.

__ "Tứ Sư tôn. Con đâu có, chỉ nghĩ vu vơ thôi mà." một cô gái thâm hình cao ráo thon gọn, mắt phượng mày ngài, cung trang vàng nhạt đang chống cằm, ánh mắt u buồn nhìn xa xăm đáp lời. Đúng vậy, nàng chính là Bách Hoa Mân Côi-Triệu Ánh Nguyệt, Bách Hoa bảng bài danh thứ 4 trên Đông lục địa Bạch Nguyệt. Nàng đến đây đã được gần 4 năm, vô tình được Bách Hoa Thiên Nữ - Lam Tâm Đan cứu mạng và dạy bảo. Bách Hoa Thiên Nữ có tất cả 5 người xinh đẹp tựa Thiên Tiên. Tọa trấn trên Bách Hoa Thiên Phong, một môn phái Bách Hoa uy vọng cực kỳ cao của đại lục Bạch Nguyệt này. Bảng chúng cả vài ngàn nữ đệ tử. Là cái nôi mỹ nữ của Đông Vực. Bách Hoa bảng 20 người thì có đến gần một nửa là đệ tử của Bách Hoa phái. Cái tên Bách Hoa bảng cũng từ đây mà hình thành. Đại sư tôn Bách Hoa Thiên Nữ - Thiên Tư Anh, nhị sư tôn Ninh Khải Duyệt, tam sư tôn Lam Nhã Đan là tỷ muội với tứ sư tôn Lam Tâm Đan. Và ngũ sư tôn chính là đệ nhất mỹ nhân Bách Hoa bảng Vũ Văn Tuyết Nhu. Năm đệ tử chân truyền theo thứ tự là đại sư tỷ Bách Hoa Kim Lan - Phương Tuệ Anh, bài danh thứ 5. Nhị sư tỷ Bách Hoa Hồng Liên - Lãnh Như Yên bài danh thứ 8. Tam sư tỷ Bách Hoa Mẫu Đơn - Đơn Quân Nghi bài danh thứ 10 và ngũ sư tỷ Bách Hoa Thủy Tiên - Thủy Nhược Uyên. Bài danh thứ 3. Bách Hoa Thiên Nữ chỉ có mỗi ngũ sư tôn là đệ nhất Bách Hoa bảng, còn lại 4 người thuộc thập đại mỹ nhân Song Nguyệt Hoa Bảng vài trăm năm trước, năm người mới thành lập Bách Hoa bảng khoảng trăm năm nay. Mà bài danh Vô Song của Song Nguyệt Hoa Bảng chính là Vô Ngân Trảm Nguyệt - Ngọc Thu Sương, tiên tử đập tuyết vô ngân, cường giả tọa trấn Ngọc Linh Tuyết Phong và đệ tử chân truyền cũng chính là bài danh Vô Song Bách Hoa bảng Áo Mộng Chi Linh - Kiều Nguyệt Anh. Một môn phái Áo Diệu Vô Ngân kỳ bí nhất Đông Vực, luôn chỉ có 2 người, nhưng tu vi cực kỳ cao, ít thế lực dám coi thường.

__ "Có những việc cũng nên buông bỏ cho tâm hồn thanh thản, ta không muốn thấy con ưu tư muộn phiền, con hiểu ý ta không?" __ "Vâng, con hiểu sư tôn, nhưng...." khẽ vuốt sợi dây chuyền bằng bạch kim trên cổ, ánh mắt vô tình liếc về hướng Nam xa xôi, ở nơi đó dường như có thứ gì đó réo gọi trái tim nàng.

Ài.. đứa nhỏ này, nàng khẽ thở dài xoay người rời đi, mặc cho Ánh Nguyệt vẫn ngẩn ngơ nhìn về xa xăm.

Nam vực...

Trong một khu thành thị sơ cấp thành thị, nhóm người Thiên Kiệt đang nhàn nhã dạo phố, khung cảnh khá phồn hoa ồn ào náo nhiệt. Nhóm người ghé một quán ăn có vẻ sạch sẽ, gọn gàng. Gọi vài món ăn ngon.

_"Này.. nghe nói lần Bồng Sơn này mở ra có rất nhiều Tuyết Liên được tìm thấy đó, nghe nói còn có cả nhị sắc đấy." _ "Hừ, nhị sắc đã là gì, ta còn nghe nói có cả tam sắc nữa đấy." _ "Thật không, người đừng có bốc phét." _ "Hừ các người thì biết gì, ta còn tận mắt thấy một cô gái cầm Tuyết Liên tam sắc, cười Linh Thú cấp 5 Bồng Vương Kỳ Lân Vũ nữa đó." _ "Cái gì... Người nói thật sao?" đám người hiếu kỳ lập tức vây quanh bàn người kia, om sòm hỏi, khiến không khí náo nhiệt hẳn lên khiến kẻ kia khua môi múa mép, nước miếng văng tùm lùm, còn đám người há hốc miệng kinh ngạc chăm chú lắng nghe. Nhìn thấy cảnh đấy nhóm Thiên Kiệt chỉ khẽ che miệng cười trộm. Nếu nói trong tay bọn họ có hắc Tuyết Liên Ngũ Sắc và linh hạch yêu thú cấp 5 đỉnh phong thì không biết bọn họ có bu lấy mình hỏi thăm đến điếc tai không.

Khi đám người còn đang say sưa nghe kể chuyện, một tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc truyền đến. Bất giác cả đám người quay lại nhìn. Bất giác cả đám người trợn mắt há mồm kinh ngạc, lắm kẻ há hốc mồm nước miếng chảy ròng ròng. Thiên Kiệt nhú mày, chột nhìn lại.

Sắc... thì ra để tiện việc ăn uống, Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đã tháo khăn che mặt ra để dùng bữa, còn Như Vân và Huyền Thư ngồi đối diện quay lưng về phía đám người.

Hắn đành lắc đầu cười khổ không thôi, hắn không sợ phiền toái, nhưng phiền toái cứ tìm đến hắn khiến hắn cũng đủ mệt, vì trong những ánh mắt háo sắc kia, đã có vài tên đứng dậy tiến về phía bàn bốn người với ánh mắt đầy dục vọng.

_"a.. vị mỹ nữ này, chẳng hay tiểu thư có gì đáng cười thế? Nói đi bản đại ca xin được lắng nghe." _ "Vị mỹ nữ này, hay là theo Lão tử đi, đảm bảo sẽ cho nàng vinh hoa phú quý xài không hết. Khà khà." Bốp... Một tiếng tát khiến thân thể tên vừa nói bay ra đập tan cả chiếc bàn bên cạnh khiến vài kẻ nhát chết chạy nháo nhào. Tên vừa mới nói mặt đầy máu me, gẫy mấy cái răng chỉ vào người thanh niên khôi ngô tuấn tú, một thân trường bào màu xanh đang nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt trước ngực, nhìn rất tiêu sái.

_"Người... con mẹ nó.. người Trần Thế Anh, mày dám đánh lão tử?" _ "Hừ... cút... loại mặt thô mờ chuột, cũng dám đắc tội với mỹ nhân hả?" Trần Thế Anh khẽ đi đến cạnh bàn bốn người, khẽ chấp tay mỉm cười.

_"Tại hạ.. Trần Thế Anh của Trần gia Lạc Tư Thành, chẳng hay phương danh của tiểu thư như thế nào? Chẳng hay có tiện kết giao bằng hữu." Nghe thấy vậy Như Vân và Huyền Thư cũng khẽ xay đầu lại nhìn khiến cả đám người mặt như ngỗng ỉa. Ngơ ngác thất thần. Trời ạ, Tiên Nữ...

_"Xí.. không có hứng thú," Linh Phiêu không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt đó, nhưng hắn lại thấy rất khó chịu. Thử hỏi xem, đang ngồi ăn mà mấy chục cặp mắt cứ hau háu nhìn chăm chăm như muốn hiếp dâm vợ mình như vậy thì ai chịu nổi.

Mắt thấy mỹ nhân bơ mình, lại ân cần gấp thức ăn cho tên kia, ánh mắt thâm tình nhìn hắn khiến một tia oán hận, ghen ghét nổi lên trong mắt Trần Thế Anh. Hắn hung hăng.

_"hừ.. rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt, nói cho các người hay, mỹ nữ mà Trần Thế Anh ta nhìn trúng thì phải thuộc về bản công tử, nói đi, giá bao nhiêu, công tử mua hết." Thấy vẻ càn rỡ, dâm tiện của hắn Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đang định phát tác thì bị Thiên Kiệt cản lại.

Hắn lắc mình một cái đã thấy Trần Thế Anh đã ăn một đá quý rập xuống, lại một tát nữa khiến thân hình hắn bay ra chấn nát cả một loạt bàn rồi lăn ra ngất xỉu.

Thiên Kiệt vỗ tay bàn tay, ném một túi linh thạch sơ cấp lên bàn.

_"hừ... mắng người ta mà không xem lại mình, mặt quất tai dơi, xấu mà còn gấu." Nói xong gạt đầu, ra hiệu cho chúng nữ rời đi, mặc kệ cho đám người đang trợn mắt há mồm run rẩy. Còn chúng nữ che miệng cười tươi, cái gì mà mặt quất tai dơi nữa chứ.

Trần Gia đấy.. Tiếng ác của Trần gia tại thành này không ai không biết, vì thế đám người nháo nhào chạy mất tăm sợ bị vạ lây.

Còn đám người Thiên Kiệt vẫn ung dung rời đi, ngắm cảnh, mua sắm linh tinh. Tiếng cười vui vẻ vẫn vang lên.

Mặc cho vài đôi mắt độc ác lén lút nhìn chăm chăm.

Trước sức mạnh tuyệt đối. Mọi mưu ma chước quỷ vốn chỉ là diễn hề mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Phiền Toái Tìm Tới - Quần Anh Hội

Ánh nắng dần dịu lại, từng cơn gió cũng bắt đầu thổi mạnh hơn, ánh dương dần ngả chiều tà. Chúng nữ vẫn còn đang náo nhiệt, hết chạy đông lại chạy tây, thấy cái gì lạ mắt cũng kéo nhau đi tới xem cứ như là gái nông thôn lần đầu tiên lên thành phố vậy. Khiến hắn theo các nàng dạo phố chỉ biết lắc đầu cười khổ không thôi, ai nói được cùng mỹ nữ đi dạo chơi là hạnh phúc, khác gì cu li xách đồ cho mấy nàng đâu. Cũng may đây là dị giới, có nhỡ không gian trừ vật chứ không thì hắn không biết làm sao để chứa cho hết. Đường như các nàng muốn bê nguyên cả cái chợ về nhà vậy.

Rầm... rầm... Tránh ra, tránh ra.

Một đám người cười yêu thú nhìn như chó sói đen xì, to như con trâu lao rầm rầm trên đường khiến dân chúng náo loạn dẹp sang hai bên đường. Một kẻ cao to, cười một con sói bạc, nanh vuốt dài như kiếm, uy phong凛冽 đi tới trước mắt bốn người.

"Oa. Lang nha nanh kiếm, linh thú cấp 2 nha, là phó thành chủ Trần Thế Phi đó, không biết kẻ nào to gan dám kinh động Trần gia nhị công tử đây? Thật không biết sống chết mà." Đám người xung quanh xem náo nhiệt ngày càng đông, xem kẻ xấu số kia là ai.

"Là hần...." Một kẻ chỉ về phía đám người Thiên Kiệt hét lên.

Trần Thế Phi ngạo nghễ trên lưng Lang Nha Nanh Kiếm, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người Thiên Kiệt.

"Là các người đã thương Thế Anh?"

"Thế Anh? là tên mặt quỷ tai đôi đó a. Không sai, dám có ý xúc phạm nữ nhân của ta, mới chỉ là bài học nho nhỏ. Lần sau cái mạng chó của nó sẽ khó giữ." Hần cũng lười so đo với bọn này, một lũ óc vào nước. Tu vi mới chỉ Linh Sĩ - Bạch Ngân tứ tinh, cười con linh thú cấp 2 đã cho rằng vô địch, không coi ai ra gì.

"Lên.. giết tên ngông cuồng này, còn nữ nhân bắt lại hết cho ta." Trần Thế Phi hần chưa bao giờ bị kẻ khác coi thường như vậy, đường đường là phó thành chủ Tư Lạc Thành, lại bị mắng chửi trước mắt bao nhiêu người, giận quá mất khôn, liền ra lệnh giết người, đám người nghe thấy liền vọt tới, hù ảnh đao khí, kiếm khí ma pháp trùng điệp công kích tới đám người Thiên Kiệt.

Ầm.. những tiếng nổ lớn vang lên liên tục, khói bụi, sóng xung kích linh lực tán loạn, có thể một chiêu đã thương Trần Thế Anh, xem ra tu vi đám người này cũng không thua kém hần. Từng này người vây công, tuy không giết được bọn chúng, chỉ ít cũng bị thương nặng. Khói bụi dần tan đi, mặt đất để lại vô số hố sâu to nhỏ, vết cắt kiếm khí, đao khí chằng chịt trên mặt đất, vài tòa kiến trúc xung quanh đã bị phá hủy. Giữa trung tâm, bốn bóng người dần hiện ra, y phục không gió tự tung bay không nhiễm lấy một hạt bụi, khóe miệng còn nở nụ cười tà tà. Toát mồ hôi, Trần Thế Phi biết mình chọc phải thứ dữ rồi. Băng Sơn mới mở ra không lâu, chắc là cường giả tiền đường ghé qua. Hần thầm trách mình giận quá mất khôn.

"Giáo huấn là được rồi, Đừng giết chúng." Vốn bản tính thiện lương, Lăng Như Vân thấy sát khí lóe lên trong mắt hần, nhẹ nhàng nhắc nhở.

Khẽ gật đầu, Thiên Kiệt mỉm cười, nhẹ vung tay ngang một cái. Không hoa mỹ gì, chỉ đơn giản là vung rất tùy tiện. Nhưng cả đám người như bị một lực lượng vô hình nện thẳng vào người, bay lên như điều đứt dây, tiên huyết tán loạn đầy trời. Trần Thế Phi run rẩy vội bóp nát tám truyền âm phù trong tay, lấp bấp.

"Khoan.. ta... ta là.." Chưa nói hết câu, Thiên Kiệt đã lướt đến nắm lấy cổ hần nhấc lên.

"Hừ tôm tép cũng dám điều võ dương oai. Để ta dạy cho ngươi biết, ăn thì có thể ăn bậy, nhưng sủa bậy thì họa từ miệng mà ra." "Dừng tay..." Nhưng đã muộn, một chương đã ấn lên ngực hần, khiến hần bay lên, tiên huyết phun ra như suối, va đập đổ hết mấy bức tường mới dừng lại được, cả người mềm nhũn, quần áo tối tả, máu tươi nhuộm đỏ cả người.

"Ngươi dám... chết đi." Theo tiếng hét, một chương lực đồ rực kèm theo gió lốc thét gào hướng thẳng Thiên Kiệt đánh tới, nhưng hần chỉ đứng im, khóe môi khẽ nhếch lên nụ cười khinh thường, ngón tay duỗi ra, một chỉ kinh xanh biếc xuyên thẳng qua chương phong, xé rách nó xuyên qua ngực kẻ đánh lên. Máu tươi phun ra như cắt tiết, lão già khụy xuống phun ra một ngụm máu tươi, Thiên Kiệt đang định ra tay thì một gã cao to đã xông đến chắn trước mặt lão già.

"Dừng tay.. thủ hạ lưu tình, cha.." ánh mắt hần đỏ rực nhìn chăm chăm vào đám người Thiên Kiệt. Hần chính là Trần Thế Phong, Tư Lạc thành, thành chủ. Còn lão già chính là Trần Thế Lâm, gia chủ Trần gia. Chợt hần run rẩy, vì hần thấy một người..

"Vô.. Vô song bài danh.. Linh Lung Huyền Nữ -Linh Huyền Thư.." ngày ấy tại cửa vào Băng Sơn hần đã nhìn thấy nàng.

Tiếng hét của hần làm đám người xem náo nhiệt há mồm kinh ngạc. Nguyệt Phượng bảng bài danh khác thì ít người biết đến, nhưng bài danh vô song thì lại khác. Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư chính là cường giả Tiên Vương đỉnh danh của Nam Vực này, được xưng như chí tôn của Nam Vực. Đắc tội với cường giả bậc này, đừng nói là sơ cấp thành thị, ngay cả trung cấp thành thị muốn hủy diệt cũng không khó, chỉ là một cái nhấc tay ah. Kích động, hần lấp bấp quỳ xuống.

"Linh Lung Huyền Nữ.. đã đắc tội.. mong người đại lượng bỏ qua cho kẻ mù này." đám người xem náo nhiệt cũng quỳ rạp xuống run rẩy, đến thờ mệnh cũng không dám.

Khẽ Liếc Thiên Kiệt một cái, thấy hần biểu hiện chẳng quan tâm năng mới yên tâm. Lạnh lùng nói.

"Thôi.. chuyện cũng không có gì to tát, bỏ đi. Dẫn ta đến truyền tông trận, ta muốn đi Băng Hòa đế quốc." Biết mình nhặt được một mạng, hần nào dám trái ý, vàng dạ luôn miệng rồi xoay người dẫn đường đến truyền tông trận.

"Huyền Thư a.. xem ra uy danh của muội lớn ah nha. Biết thế huynh đỡ phải động tay động chân với đám người đó." "Hừ chàng đó, nam nhân mà, chẳng lẽ bắt bọn muội ra tay. Cũng may là chàng ra tay, nếu là thiếp thì thiếp hủy luôn cái thành đó." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ cầu nài.

Nghe vậy ba người toát mồ hôi lạnh, có cần thiết phải như vậy không. Vài người đắc tội mà định hủy diệt cả tòa thành mấy triệu dân ah.

"Được rồi, vậy chúng ta đến siêu cấp thành thị cho nàng quấy tung lên luôn. Nghe nói sắp tổ chức Quần Anh Hội gì đấy, cho nàng đăng ký tham gia

nhé." _"Xì. Thiếp chẳng quan tâm, chàng muốn xem náo nhiệt thì đi mà tham gia." _ "Nghe nói lần này thập đại mỹ nữ Nguyệt Phụng băng cũng tham gia đây, chắc chắn là đồ hảo sắc này sẽ tham gia rồi. Hi. Hi." Lăng Như Vân khúc khích chen vào.

_ "Ách... Như Vân ah. Ta không có ý đó."

Toát mồ hôi, để Tiên Hoàng tham gia thì ai dám tranh phong, Linh Huyền Thụ cứ đinh ninh rằng tu vi của ba người là Tiên Hoàng, Nam Vực vốn là nơi không có Tiên Hoàng tọa trấn. Chỉ khi nào phát động chiến tranh lớn mới từ Thánh Thành hiện thân giải quyết.

_ "Huyền Nữ... đến rồi." Bốn người còn đang rôm rả thì đã đến nơi. Bước vào trong truyền tông trận, lóe lên bóng 4 người chột tiêu thất.

Bịch....

Trần Thế Phong nặng nề ngồi phịch xuống đất, lau mồ hôi lạnh trên trán. Từ Tiên Vương a. Đám không biết sống chết kia, đắc tội ai không nói, dám đắc tội với cường giả Tiên Vương. Chỉ cần hắn tới chậm chút thôi là chôn chung với tòa thành này rồi. Về phải ra nghiêm lệnh mới được, không cần Tiên Vương, vài Linh Tướng thôi là đủ xóa sổ cái thành nhỏ bé này rồi. Bằng Sơn mới kết thúc không lâu, ai biết được còn có cường giả nào quang lâm không nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Có Hay Không Đã Bỏ Lỡ Một Cuộc Tình?

_ "Mưa lớn quá, em vẫn quyết định lên Đà Lạt sao?" Khẽ mỉm cười chua xót, cô nhẹ nhàng gật đầu. Ngày mai là tròn 2 năm rồi, nhanh quá, mới đó đã lại tới.

_ "Em à. Anh không muốn nói, nhưng em cũng không nghĩ cho anh, cho cái gia đình nhỏ của chúng mình chứ. Anh tôn trọng em, nhưng em vẫn không mở lòng mình với anh, 2 năm qua em cứ như vậy khiến anh đau lòng lắm, em có biết không?" Khẽ liếc khuôn mặt đang nhăn nhó khó chịu của chồng, cô chỉ lơ đãng nhìn ra khoảng không, từng giọt mưa vẫn không ngừng rơi, như những giọt nước mắt của cô ngày ấy.

Có lẽ, cô đã sai khi đánh đổi hạnh phúc cả đời của mình, nhưng cô không hối hận, vì nếu là người khác, trong hoàn cảnh như vậy, cũng sẽ lựa chọn như vậy thôi. đành chấp nhận, lỡ một cuộc tình.

Chỉ đáng tiếc rằng, trong suy nghĩ của người ấy, cô đã khắc một vết thương quá sâu nặng. Có nỗi khổ không biết bày tỏ cùng ai, sống với một người không yêu, chỉ là.... Ai sẽ hiểu thôi.

Từng giọt mưa vẫn nặng hạt, mưa rất lớn nhưng lại lặng lẽ như lòng cô. Đã chết theo người ấy.

_ "Em xin lỗi." Một lời nhẹ nhàng rồi lặng lẽ xoay người bước đi. Để lại đằng sau một người cay đắng ngược nhìn. Không biết, hắn cũng đau như cô. Sống với nhau từng đó thời gian, cứ ngỡ rằng sẽ thay đổi được cô. Nhưng hắn vẫn không có được trái tim cô. Cách hắn đến với cô, có lẽ hơi tệ tiện.

Tiền...

Đúng, là tiền.... một thứ vạn năng. Nhưng tình yêu hắn dành cho cô là thật..

Là thế đấy, thứ vạn năng lại có một sai sót chết người, mua được người, nhưng không mua nổi trái tim con người. Có hay không mình đã bỏ lỡ một điều gì đó?. Và.....

Có hay không, mình đã phá vỡ một mối duyên?. Chỉ tiếc là không ai bán thuốc hối hận cả.

Nhìn bóng lưng nhỏ nhắn, thân thể héo mòn ấy, hắn đau lòng. Tình yêu hắn dành cho cô, nhưng trời cao lại gieo ngang trái. Giờ hắn mới hiểu, có đôi khi yêu một người, không nhất thiết phải bên người ấy. Đôi khi lặng lẽ đi bên, nhìn người ấy hạnh phúc, đó cũng gọi là yêu.

Nhìn cô thời gian qua, hắn đã hiểu.

Chỉ thấy trong màn mưa, một bóng dáng nhỏ nhắn, đôi môi nhỏ tái nhợt, run rẩy vì lạnh giá, tay mang một chiếc ô nhỏ run rẩy lặng lẽ tiến đến. Trước mặt một vùng cỏ hoang vu, một chiếc hồ khá lớn đầy hoa đại, và một gốc tường vi trắng. Đúng vậy là loài hoa Thiên Kiệt rất yêu thích, cô đã trồng nó sau khi hắn mất tích trước mặt cô.

_ "Thiên Kiệt à, có lẽ anh sẽ không tha thứ cho em, ngay cả em cũng không thể tha thứ cho chính mình. Nhưng em tin rằng anh vẫn còn tồn tại. Có còn nhớ đến hay không một người? Em xin lỗi." Từng giọt nước mắt đã rơi xuống, một nỗi đau của người ở lại.

Kỷ niệm của ngày xưa lại ùa về, cứ như thế....

Đau... thật sự là rất đau.

Những niềm vui, những tiếng cười, bây giờ đã nhường chỗ cho những giọt nước mắt đau thương.

Đôi bàn tay nhỏ bé run rẩy giữa trời mưa giá lạnh, khẽ chạm cây nhang. Từng dòng khói uốn lượn gấp khúc. Khẽ chấp tay cầu nguyện.

"Ánh Nguyệt, có hay không em đang ở cạnh bên anh ấy, hãy thay chị chăm sóc cho anh ấy được không? " Ắt xì... Đông Vực _"Ài... cảm lạnh à?" Ánh Nguyệt khẽ đưa ngón tay day day mũi cảm thán. Không đúng, với tu vi của mình, đã không còn bị cảm lạnh nữa mà.

Chẳng lẽ....

Nam Vực.

Thiên Kiệt đang ngồi ngắm sao, chợt trái tim nhói lên, thất lại. Đau... hắn đưa tay lên nắm chặt, đập mạnh lên trên ngực mình. Từng giọt mồ hôi đau đốn, khuôn mặt vắn vẹo vì đau. Nước mắt không kìm được lăn xuống.

Hắn hiểu là xảy ra chuyện gì, vì đây không phải là lần đầu.

Thật trớ trêu, tạo hóa lại trêu người. Yêu một người, lại hận người mình yêu. Người ta nói đúng. Yêu một người thì...

Hãy nhớ về những niềm đau, vì niềm vui thì dễ dàng quên, nhưng nỗi đau lại tồn tại mãi mãi. Ranh giới mỏng manh của yêu và hận, tồn tại song song, đó là yêu.

Ánh mắt vô hồn dõi về hư không xa xôi.

"Anh xin lỗi." hắn khẽ lẩm nhẩm. Tuy cách nhau hai thế giới, nhưng dường như hắn vẫn cảm nhận được mối liên kết mỏng manh ấy.

"Khuya lạnh rồi, vào nghỉ ngơi được không?" Một vòng tay nhỏ nhắn khẽ quàng lên vai hắn chiếc áo khoác. Khẽ rúc vào ngực hắn, cảm nhận nhịp tim đang rối loạn của hắn.

"Như Vân, nàng có bao giờ nghĩ rằng có một thế giới song song cùng tồn tại không?". Khẽ ôm thân hình ấy vào lòng, ngửi mùi thơm thoang thoảng trên mái tóc ấy hắn hỏi vu vơ.

"Uhm... có lẽ." Không trả lời, cũng không phủ nhận, vòng tay nhẹ xiết chặt.

Gió đêm lạnh buốt thổi qua, nhưng hai trái tim lại xích lại gần nhau tìm hơi ấm.

Ánh sáng chợt lóe lên, hai thân ảnh biến mất. Để lại một đôi mắt dõi theo hai bóng người vừa rời đi.

Nàng tự trách mình, vốn thấy hắn một mình ngồi đó, muốn tiến đến lại không đủ can đảm, tim chợt nhói lên, nàng lắc đầu tự cười chính mình.

"Không phải tự trách, hắn là vậy đấy. Luôn có người quan tâm nhưng mãi không nhận ra." Linh Lung Huyền Nữ chợt giật mình nhìn sang, một thân ảnh đỏ rực đã xuất hiện từ bao giờ, tay đang chống cằm nhìn về hướng đó.

"Linh Phiêu tỷ... tỷ chưa nghỉ ngơi sao?" Không trả lời, chỉ im lặng nhìn xa xăm.

Trong phòng, cảnh xuân sắc đang diễn ra. Đôi môi tham lam quấn lấy nhau, tay chân gấp gáp tháo xuống quần áo, khi tiến tới giường thì quần áo cũng đã không còn nữa. Hai thân hình trần trụi nóng rực quấn lấy nhau, dường như muốn hòa tan, dung nhập lại với nhau. Tiếng va chạm, rên rỉ, thờ dục đan xen nhau. Cả hai như cố gắng hòa vào làm một thể.

Để lại ngoài trời, hai thân ảnh nhỏ bé ngắm trời sao giữa màn đêm buốt lạnh.

"Uhm... Thiên Kiệt, sao.... sao lâu như vậy mà thiếp... thiếp chưa thấy phản ứng gì? " Bạch Nguyệt Tiên Tử, mắt đẹp tròn xoe nhìn hắn, khuôn mặt đỏ bừng, ngón tay khẽ vẽ vòng vòng lên ngực hắn lí nhí.

"Hửm... Là sao?

"Đáng ghét... là.... là.." _"Có gì mà ấp úng vậy, là ta làm gì sai sao?" _"Không.... là... là thiếp muốn... muốn sinh cho chàng một đứa nhỏ. Đáng ghét.. xấu hổ chết người ta." Con.... hắn giật mình, không phải là hắn chưa nghĩ tới. Chỉ là hắn chưa chuẩn bị mà thôi. Mỗi lần bên nhau, hắn đều dùng linh lực luyện hóa, tránh tình trạng ngoài ý muốn. Thật không nghĩ các nàng lại mở lời trước.

"Nàng thật sự muốn?" hắn nhìn chăm chăm vào nàng, khiến nàng đỏ bừng mặt lên, khẽ gật đầu rồi rúc vào ngực hắn.

Và thế là đam mê vừa tắt lại bùng lên, cả phòng lại vang lên những âm thanh của nguyên thủy.

Triền miên, đắm chìm trong khoảnh khắc ấy..

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Diêu Linh Băng Tiên

Thủ Đô Băng Hỏa đế quốc. Một siêu cấp thành thị duy nhất của cả Nam vực. Vì vậy nó ồn ào và náo nhiệt nhất trong các siêu cấp thành thị. Nơi đây sẽ diễn ra Quân Anh hội 20 năm một lần, nên số lượng người di chuyển đến ngày một đông đảo, khiến sinh ý tăng mạnh, những quán ăn, nhà trọ chật cứng người. Cũng bởi vì cuộc tranh tài Nguyệt Phượng băng. Mỹ nhân luôn được yêu thích, đó là lẽ thường tình. Ai chẳng mong muốn thể hiện để mơ òm được người đẹp vào lòng chứ.

Tốp bốn người Thiên Kiệt đang thong dong cười trên phương tiên di chuyển đặc thù của Nam vực, một loại bọ cánh cứng sắc sỡ, di chuyển rất nhanh và êm như taxi thời nay vậy. Trong thành thị cấm dùng phi hành thú nên nó là lựa chọn tối ưu để di chuyển. Tuy nhiên Tiên Vương lại có đặc quyền phi hành trên không của tòa thành, vì chẳng ai quản nổi cường giả bậc ấy.

Nhóm người nhàn nhả cảm nhận sự to lớn và phồn hoa của siêu cấp thành thị. Muốn di chuyển quanh tòa thành không mất cả nửa tháng là không thể. Những kiến trúc cao lớn hùng vĩ, những con phố hoa viên tấp nập, dòng người di chuyển qua lại như thoi đưa, thật sâm uất.

Đi dạo phố với nữ nhân, dùng đầu gối cũng đoán được, mua sắm vốn là thiên tính của phái đẹp. Ba người lủi rủ rủ nhau đi hết chỗ này chỗ kia, cái gì thích là mua, chất đầy cả mấy chiếc nhẫn không gian. Thật là, có dùng hết không mà mua lắm dữ, chỉ hận không mang hết cả cái chợ vào nhẫn nữa mà thôi.

_"Haha mấy vị cô nương xinh đẹp, có thể hay không nể mặt, bản công tử mời một bữa tại Vọng Nguyệt Lâu." một gã hoa hoét công tử thanh y, ta phe phẩy chiếc quạt mỉm cười dâm dăng nhìn tam nữ, mặc cho đám người đi cùng liếc hần hụi với ánh mắt khinh bỉ. Hần là nhị thiếu gia của Kim Gia, Kim Vô Tình. Một gia tộc lớn có tiếng tại Đông Thành này, một kẻ bất tài vô học, cả ngày chỉ chơi bời, trêu hoa ghẹo nguyệt, đã cường bức biết bao thiếu nữ. Nhưng được cha hần dùng tiền và quyền ém nhem đi.

_"Hừ.. " Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ liếc hần một cái rồi xoay người đi tiếp tục tám với hai nàng Như Vân và Huyền Thu. Để Kim Vô Tình há hốc mồm ngây ngốc, lần đầu tiên có người dám cự tuyệt hần.

_"Haha Vô Tình, xem ra danh hiệu liên thắng của ngươi chấm dứt rồi nhì?" _"Hừ Tôn Thất Thủ nhà ngươi, không ở Tây Thành, chạy sang đây làm gì?" _"Haha không sang đây làm sao được chứng kiến cảnh ngươi bị cho ăn trái bơ như vậy chứ?" _"Ngươi. Con mẹ nó Thất Thủ.." Kim Vô Tình giận run người chỉ vào mặt hần gất lên. Khiến mấy nữ nhân đi cùng hần che miệng cười khúc khích.

_"Sao? Muốn đánh nhau hả lại đây..?" Tôn Thất Thủ ha hả cười khiêu khích khiến Kim Vô Tình á khẩu. Nói đùa, hần chỉ mãi lo ăn chơi trác tán, tu vi mãi chưa đột phá giới hạn Linh Vô, còn Tôn Thất Thủ là Linh Tướng - Thanh Đồng nhất tinh hàng thật giá thật á. Đừng nói đánh nhau, hần hất xì thôi đủ khiến mình bị phế rồi, đám người hộ vệ bên cạnh hần cũng là Linh Sĩ - đỉnh phong cả. Chẳng biết làm gì, hần thẹn quá hóa giận quát đám người đứng xem náo nhiệt xung quanh.

_"Đệch con mẹ nó, nhìn gì, cút hết cho bản công tử." _"Haha đừng nóng, đừng nóng ai khiến Vô Tình huynh bức bối thế?" Một gã khôi ngô tuấn tú, cao ráo, trắng trẻo như nữ nhân ẻo lả đi đến.

_"Hừ, xem ra hôm nay nơi này náo nhiệt a. Ba vị huynh đệ sao lại có nhã hứng đối ẩm luận bàn giữa đường thế này?" Một gã thiếu niên cao gầy, khuôn mặt tuấn mỹ tay khẽ xoay xoay cây Tiêu Ngọc đi đến.

_"Không phải Tiêu Ngọc Hồn Âm - Ngọc Thư Long đây sao? Cũng có nhã hứng tới nơi này xem náo nhiệt đấy thôi." _"Không dám, Lục Vô Ảnh huynh quá lời, ta chỉ tiện đường ghé qua mà thôi. Không biết lệnh muội Lục Hân Như có khỏe không?" Nhìn đám người ta một câu, người một câu cứ như một cái chợ, đám người Thiên Kiệt lặng lẽ rời đi.

_"Dừng lại, hôm nay không trả lời cho bản công tử thì đừng mong rời đi." Thấy đám người Thiên Kiệt muốn rời đi Kim Vô Tình hét lên, ra hiệu cho đám hộ pháp vây bốn người Thiên Kiệt vào giữa.

Thiên Kiệt chỉ đành lắc đầu cười khổ không thôi, nữ nhân... chỉ toàn mang lại rắc rối.

_"Hừ.. muốn chết.. ngươi ngại mạng mình quá dài đứng không." Ánh mắt Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lóe lên sát khí, Linh Lực dao động thành từng vòng tròn hình xoắn ốc xoay quanh người, từng luồng cuồng phong khiến đám người xem náo nhiệt chạy tán loạn.

_"Dừng tay, kẻ nào dám làm loạn trong thành giết không tha." Bốp một tiếng giòn tan, kẻ mới nói còn chưa kịp xuất hiện, chỉ thấy tay Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ vung lên kẻ kia đã ăn một tát phun máu đập thẳng vào tường ngắt xù.

Không ai kịp nhìn thấy nàng ra tay như thế nào.

_"Giết người rồi, có kẻ dám đánh chấp pháp đội của Thánh Viện." Đám người vây quanh nhóm Thiên Kiệt lạnh toát cả sống lưng. Đến bọn hần gia tộc quyền lực một tay che trời cũng phải chừa cho Thánh Viện mấy phần mặt mũi vì có hai vị cường giả Tiên Vương tọa trấn. Mà đám người không biết sống chết này lại ra tay đánh người Thánh Viện.

_"Tránh ra, tránh ra, kẻ nào làm loạn ở đây vậy?" Một gã cao to mặc hoàng kim giáp, dẫn theo một đội mấy chục người đẹp đường tiến đến.

_"Kẻ nào?" Hấn gầm lên.

Bốp...

Lại một tiếng vang lên, tên đội trưởng bay lên như điều đứt dây, va ngã một đám binh lính, mồm ộc máu tươi, run rẩy chỉ vào mặt Thiên Kiệt.

Đúng,, là Thiên Kiệt vừa ra tay, hấn ghét nhất là loại to mồm.

_"Ca ca, xảy ra chuyện gì?" Một cô gái xinh đẹp lách qua đám người tiến đến phía Lục Vô Ảnh. Chợt thấy đám người Thiên Kiệt, cô mừng rỡ chạy lại.

_"Như Vân tỷ, Linh Phiêu tỷ, mọi người đến đây lâu chưa?" Đám người xung quanh há hốc miệng ngạc nhiên. Lục Hân Như, Nguyệt Phụng bâng bài danh đệ nhất. Đóa Tiên Hoa của Băng Hòa để quốc lại nhận thức đám người không biết sống chết kia.

_"Hừ.. kẻ nào dám dă thương người của Thánh Viện. Bức ra đây, theo bản tiểu thư về chịu tội." Một bóng trắng không lồ lóe lên, đáp xuống ầm một tiếng, khiến khói bụi kèm theo băng tuyết bay đầy trời. Thiên Kiệt cười khổ không thôi, tiểu nha đầu này, có cần thiết phải xuất hiện như phim thế không?

Băng Vương Kỳ Lân Vũ, là Diệu Linh Băng Tiên - Lâm Lan của Thánh Viện. Cả đám người hâm mộ, trầm trồ ngắm nhìn Linh Thú cấp 5.Một truyền kỳ của Nam vực, niềm khát khao của tất cả mọi người.

Ách... Diệu Linh Băng Tiên đám người Thiên Kiệt nhìn nhau mỉm cười.

Khói bụi tuyết dần tan đi lộ ra một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp, một thân hồng y mang theo trên vai cây cung đỏ rực, cười trên Linh Thú rất oai nghiêm. Chợt cô khựng lại, khóe mắt trào lệ châu óng ánh, nhanh như sóc cô gái lao vào lòng của Thiên Kiệt, bàn tay nhỏ bé đánh như mưa lên ngực hấn trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người.

_"Huỳnh... đồ xấu xa híc... híc..."

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sóng Gió Khởi Động

Nhìn những ánh mắt khó chịu nhìn chằm chằm vào mình Thiên Kiệt chỉ biết lắc đầu. Khẽ thở dài, vuốt ve mái tóc cô.

_"Huỳnh xin lỗi, Lan Nhi à, đang ở giữa đường đây." _"Không. Muội mặc kệ, huỳnh gạt muội. Bây giờ muội sẽ không để huỳnh rời đi nữa đâu." Thiên Kiệt đành phải liếc mắt cầu cứu tam nữ. Thấy vậy Bạch Nguyệt Tiên Từ tiến lại nhẹ kéo tay cô ra.

_"Lan Nhi à, được rồi. Đẳng nào cũng tới đây rồi, vậy muội đi chung luôn đi." _"Thật sự, Tỷ hứa rồi nha." Lâm Lan vui mừng nhảy cẫng lên ôm chầm lấy Lăng Như Vân làm nũng khiến tam nữ bất đắc dĩ thở dài. Ài... tiểu nha đầu bướng bỉnh này.

_"Nào, có nơi nào có món ngon dẫn huỳnh đi thưởng thức nào?" _"Muội biết rồi, Đến Vọng Nguyệt Lâu đi, thức ăn ở đó ngon lắm." Lâm Lan nhanh nhẩu, khẽ vỗ vỗ đầu Băng Vương Kỳ Lân Vũ ra hiệu nó quay về Thánh Viện đón hai tỷ tỷ đến, chắc hai tỷ sẽ vui lắm.

_"Hân Như muội có muốn đi chung với bọn tỷ không? Bạch Nguyệt Tiên Từ mỉm cười tiến tới nắm lấy tay nàng hỏi. Lục Hân Như khẽ liếc nhìn qua phía Thiên Kiệt ngại ngần gật đầu. Vậy là nhóm sáu người rời đi trước ánh mắt mê hoặc của mọi người. Chuyện cứ như vậy là xong rồi à. Đám người xem náo nhiệt thất vọng rời đi. Để lại đám người Vô Tình á khẩu. Đùa à, là Diệu Linh Băng Tiên đây, đứa con cưng của Thánh Viện ai đại dốt gì mà can lại. Nhưng vẫn có kẻ ngầm ghen tuông.

Vọng Nguyệt Lâu, một kiến trúc cổ kính to lớn cao mười tầng chiếm một vị trí rộng lớn yên tĩnh giữa trung tâm Đông Thành. Đón ở cửa vào rộng thênh thang là hai hàng mỹ nữ ăn mặc quyền rũ gọi cảm đang tươi cười đón khách, thật xa hoa à. Mới vào cửa đã thấy hào nhoáng rồi. Một mỹ nữ tươi cười tới trước mặt nhóm người đơn đả.

_"Các vị, chẳng hay các vị có đặt trước phòng chưa?" Các vị đến dùng bữa hay muốn thuê chỗ ở lại ạ?" _"Chúng ta đến dùng bữa thôi, cho một phòng chữ Thiên,tầng 10 cạnh cửa sổ lớn." Lâm Lan lớn tiếng nói.

_"Cái này... cái này xin lỗi các vị tầng 10 chỉ dành cho Khách Quý của bản lâu thôi. Chẳng hay các vị có mang thẻ khách quý không ạ." _"Không có, nhưng ta muốn lên được không?" Lâm Lan chống nạnh gắt lên.

_"Vậy thật sự xin lỗi, hay là các vị chọn tầng 7 phòng chữ Hoàng được không?" _"Cái gì.. Tầng 7....Ngươi.. ngươi có biết ta là..." Chưa nói hết câu

Lâm Lan đã bị Bạch Nguyệt Tiên Tử kéo lại, liếc mắt nhìn mọi người đang chăm chăm nhìn về phía này. Linh Lung Huyền Nữ khẽ nhủ mảy, khẽ động tay lấy ra một tấm thẻ màu tím chạm hình mặt trăng vàng đưa ra.

_"Không biết tấm thẻ này có được không?" Cô gái nhận tấm thẻ ấy, tỉ mỉ xem xét kĩ lưỡng. Kỳ lạ, tấm thẻ này đúng là của Vọng Nguyệt Lâu. Nhưng nàng chưa từng thấy màu tím bao giờ. Thường thì có màu Xanh, Vàng, Đỏ. Xanh đại biểu cho khách quen thường xuyên lui tới, vàng đại biểu cho những gia tộc, nhân vật quyền thế. Đỏ biểu hiện cho hoàng gia, cường giả quyền lực của các quốc gia. Còn màu tím...

_"Xin lỗi, làm phiền quý vị đợi một lát." Nói xong nàng vận linh lực truyền âm cho Lâu Chủ về tấm thẻ này.

Chưa đến một phút sau, một lão già hói hã chạy đến, ánh mắt kích động cầm lấy tấm thẻ, ánh mắt run rẩy nhìn về phía nhóm người Thiên Kiết.

_"Chẳng hay, tấm thẻ này của vị quý khách nào?" _" Là ta.. có chuyện gì sao?" Linh Lung Huyền Nữ khó hiểu trả lời. Nàng chỉ nhớ tấm thẻ này là cha nàng đưa cho nàng. Trên mặt có chạm hai chữ Vọng Nguyệt. Nàng chỉ đưa thử ra xem có phải thẻ của Vọng Nguyệt lâu này không thôi.

_"Cháu... cháu là gì của Linh Vân?" Linh Lung Huyền Nữ giật mình, Linh Vân chính là tên gọi của cha nàng.

_" Là... là cha của ta." _"Huyền Thư, là... là cháu sao?"lão già run rẩy nắm tay nàng, ánh mắt kích động như muốn khóc.

_" Ông.. ông là.." _"Ta.. ta là gia gia của cháu, là cha của Linh Vân đây." _" Ông.. là ông nội sao?"Linh Huyền Thư cũng kích động không thôi. Cứ ngỡ là đã không còn người thân nào nữa, không ngờ vẫn còn có ông nội.

_"Đúng vậy, Từ Kim Vọng Nguyệt bài này chỉ duy nhất mình Linh Vân có thôi." Niềm vui như vỡ òa hai người ôm chặt lấy nhau khóc nức nở như hai đứa trẻ khiến chúng nữ cũng thút thít khóc theo.

_" Ài.. trời cao cũng không tuyệt người có tâm. Ngày trước vì ta có chấp khiến Linh Vân bỏ đi cùng mẹ con. Đến khi nó lìa thế gian này mới viết cho ta một bức thư, nói rằng ta còn có một đứa cháu gái là Linh Huyền Thư. Thật sự không ngờ cháu lại chính là Nguyệt Phượng băng vô song bài danh Linh Lung Huyền Nữ. Ài xem kìa, ta vui quá nên quên mất. Nhanh.. chuẩn bị cho ta phòng chữ Thiên đặc biệt. Món ngon mang hết lên đây." Ông nhiệt tình lôi kéo nhóm người, nhóm người vui vẻ giới thiệu lẫn nhau.

Đám người xung quanh há hốc mồm kinh ngạc, không phải vì vị Lâu chủ uy quyền thần bí khiến hoàng gia cũng phải cấp cho mặt mũi. Mà bởi vì Linh Lung Huyền Nữ -Linh Huyền Thư, cường giả Tiên Vương a.

Chưa hết kinh ngạc, một bóng trắng không lồ đáp xuống mang theo hoa tuyết đầy trời, hai thân ảnh yếu điệu xinh đẹp xuất hiện.

_"Băng.. Băng Vương Kỳ Lân Vũ. Linh Thú cấp 5, trời ạ.. Đây chẳng phải Song Thánh Nữ của Thánh Viện Lâm Phượng Nghi và Lâm Nghi Xuân đây sao?" _"Nhắc mới nhớ.. mỹ nhân lam y lúc nãy hình như là Nguyệt Phượng băng bài danh đệ nhất Lục Hân Như đó sao?" _" Hà.. vậy tiểu mỹ nhân hồng y, mang trên vai Hóa Vân Cung đó chẳng lẽ là Diệu Linh Băng Tiên - Lâm Lan sao?" Đám người còn đang ồ ào thì một đám người nữa lại tiến vào.

_"Móa.. Kim gia, Kim Vô Tình, Tôn gia Tôn Thất Thủ, cũng tới." _" Chưa đâu, Lục gia Lục Vô Ảnh và Tiêu Ngọc Hồn Âm -Ngọc Thư Long cũng tới kìa.

Phút chốc nơi đây trở nên náo nhiệt, một đồng nhân vật quyền lực đều xuất hiện.

Đặc biệt là Tiêu Ngọc Hồn Âm. Ánh mắt đờ đờ sát khí. Cường giả Tiên Vương a. Ngôi sao sáng nhất cho chức quán quân của Đại hội lần này.

Và Linh Lung Huyền Nữ, cặp song hùng trẻ tuổi kiêu ngạo của Nam Vực đều đã xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chỉ Mong Trời Không Phụ Người Có Tâm

Sau khi lên đến phòng, chỉ một lúc các món ngon đã được bày la liệt trên bàn rất bắt mắt. Căn phòng rất rộng rãi đủ cho vài chục người ngồi. Giữa phòng là chiếc bàn tròn xoay lớn làm bằng Lục Ngọc tỏa ánh sáng lấp lánh dịu nhẹ rất đẹp.

_"Nào mọi người, hôm nay lão phu thật vui, đứa cháu gái đã khôn lớn, thật là giống mẹ nó, ài.. ta thật có lỗi với cháu, nào mọi người cùng nâng ly, coi như là lão phu tạ tội...." Thiên Kiết sáng khoái, nâng lên uống một ngụm cạn chén trong ánh mắt ngạc nhiên của lão. còn Linh Lung Huyền Nữ thì che miệng cười.

_" Mọi người sao vậy?" Thấy mọi người ngạc nhiên, hần bối rối hỏi.

_"Ha ha. Chàng trai, hào tửu lượng." _" Hihi. Huynh có biết mình vừa uống rượu gì không? Là Túy Vong Sầu đấy, loại rượu này người ta uống từng ngụm nhỏ thôi, uống như huynh kìa...." Lâm Lan khúc khích giải thích khiến chúng nữ cười tươi.

Ách... Thiên Kiệt xấu hổ cười trừ.

Nhóm người đang vui vẻ rôm rả, bỗng lão già nhìn hấn.

"Chàng trai, có phải cậu là Vương Thiên Kiệt, có hai cô gái họ Lâm tìm cậu." "A.. là Phụng Nghi tỷ và Nghi Xuân tỷ, lão gia gia, người mở kết giới cho họ vào đi." Lâm Lan hưng phấn reo lên.

Kết giới được mở ra, hai cô gái ngập ngừng tiến vào.

"Tỷ tỷ..." Lâm Lan chạy đến nắm lấy tay hai nàng dắt đến.

"Hai muội vẫn khỏe chứ, nào lại đây ngồi." Bạch Nguyệt Tiên Tử mỉm cười kéo nhị nữ ngồi cạnh mình.

Lúc này bảy cô gái tuyệt sắc giai nhân ngồi chung với nhau, nhan sắc mỗi người một vẻ, yêu kiều, diễm lệ, khiến lão già cũng chột sững sờ, khẽ liếc Thiên Kiệt lão mỉm cười, vì nhận ra ánh mắt ngưỡng mộ, yêu mến các nàng dành cho hấn. Thật là... diễm phúc. Đặc biệt là hai cô gái mái tóc trắng và đỏ. Một nét đẹp tựa Thiên Tiên, siêu phẩm thoát tục.

Nhóm người vừa dùng bữa vừa cười đùa vui vẻ, không khí ấm áp lan tỏa cả căn phòng.

Cuộc vui rồi cũng kết thúc, nhóm Thiên Kiệt rời đi dù cho lão già hết sức mời ở lại Vọng Nguyệt Lâu. Tiễn nhóm người, mắt Linh Lung Huyền Nữ ánh lên mãn sướng, vì mới nhận thân nên nàng phải ở lại đây. Người thân gặp lại nhau, sẽ có nhiều chuyện phải nói.

"Thiên Kiệt ca ca, đến Thánh Viện với bọn muội đi, hai lão bất tử cứ nhắc muội khi gặp huynh phải mời đến Thánh Viện cho bằng được đó." Lâm Lan ôm lấy tay hấn nũng nịu.

Khẽ liếc thấy nhị nữ không nói gì, hấn mỉm cười gật đầu theo cô bé đến Thánh Viện. Đám người đang vui vẻ vừa đi vừa nói chuyện, bỗng Thiên Kiệt vung tay.

Ầm... một luồng linh lực nổ tung trên đầu đám người.

"Các hạ, đánh lên là không tốt a." Hừ... một đám vài chục người hắc y, bịt mặt vây quanh nhóm người Thiên Kiệt.

"To gan, các người dám động đến người Thánh Viện hả? Mau rút đi cho bản tiểu thư." Lâm Lan hét lên chỉ vào mặt một kẻ dường như là thủ lĩnh đám hắc y.

"Hắc hắc... Hắc Địa Quỷ Hồn bọn ta không biết cái gì Thánh Viện cả, có người trả tiền muốn mạng tiểu tử này, các ngươi khôn hồn thì rút hết cho ta.

Khẽ liếc đám Hắc Địa Quỷ Hồn, Thiên Kiệt lắc đầu cười khò. Không biết hấn đã đắc tội kẻ nào, lại thuê đám tôm tép này lấy mạng hấn, một đám Linh Tướng, có thêm nữa cũng là feed mạng rồi afk thôi chứ làm quái gì.

"Dàn trận, Địa Sát Hồn..." Tên thủ lĩnh hét lên.

Đám người nhanh chóng di chuyển thành một đồ án ngũ giác, những u linh bay múa gào thét chói tai, hắc vụ bao phủ thành hình cột giam đám người Thiên Kiệt vào giữa.

Thiên Kiệt chưa kịp động thủ, Lâm Lan đã ra tay trước.

"Loạn Tiễn Xuyên Vân, phá.." Một loạt mũi tên linh lực tỏa ra xuyên qua đám u linh đang nhe nanh múa vuốt lao đến, nhưng chỉ là làm chúng khựng lại một chút, rồi tiếp tục lao đến.

Thiên Kiệt vung tay, tạo một kết giới giam tam nữ họ Lâm vào, Bạch Nguyệt Tiên Tử khẽ động, Tiên Nguyệt Cầm xuất hiện, nàng khẽ vung tay gây dây đàn.

"Lạc Nhạn Khúc...." vô số luồng sóng âm bắn ra, cắt đôi đám u linh đang xông đến. khiến chúng ré lên điếc tai.

"Biến trận... Hoàng Sát Diệt Tiên." theo tiếng quát, đám người thay đổi đồ án Linh Lực thành hình lục giác, kim sắc u linh hiện lên, hàng ngàn con kim sắc u linh há miệng đỏ lòm như máu, kêu rít chói tai lao đến.

"Hừ.. Loạn Hỏa Vẩn Thiên.." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ tay đẹp khẽ múa, ngàn vạn hỏa diễm từ dưới đất lao thẳng lên trời, nơi hỏa diễm đi qua đám kim sắc u linh kêu gào thảm thiết, phát ra tiếng xèo xèo như nướng thịt.

Phụt... đám hắc y nhân bị phản phệ phun ra máu tươi, vì hỏa diễm đốt cả liên kết linh hồn giữa kim sắc u linh và chúng.

"Liều mạng, Biến trận, Tuyệt Sát Thôn Thiên trận." Đám hắc y nhân phóng về một phía, tạo ra một hình quạt, từng luồng linh lực đồ án đánh ra, chòng lèn nhau.

"Ma Thần Hàng Lâm.." Chỉ thấy một cột sáng phóng lên trời, xé mở hư không. Một tiếng rít chói tai vang lên, một cái đầu lâu đen sì tua tủa gai nhọn

xuất hiện, từng luồng hắc vụ điên cuồng quét qua khiến những cây cối, kiến trúc nghiêng ngả đổ rạp xuống. Dần dần một con quái vật khổng lồ, người toàn gai nhọn đen sì xuất hiện. Con quái vật há mồm tua tủa răng nhọn hoắt, một cột sáng đỏ rực như lazer quét sạch mọi thứ xung quanh.

Ầm... một tiếng nổ rung chuyển, khói bụi bốc lên mù mịt, một đám hắc y nhân chậm chân cũng bị thổi bay, máu thịt bay tứ tung. Con quái thú vẫn điên cuồng tàn phá xung quanh, không phân biệt địch ta.

Thấy vậy Thiên Kiệt chấp tay trước ngực, một thanh kiếm khổng lồ bằng Linh Lực hiện lên, khẽ vung tay vẽ một vòng tròn. Thanh kiếm lóe lên chia ra thành vài chục thanh xếp thành một đôi cánh sau lưng hắn. Tay khẽ chỉ về phía con quái thú.

_"Trảm Yêu - Vạn Kiếm Quy Tâm" Hư ảnh biến ra ngàn vạn thanh kiếm, kiếm ảnh như mưa lao đến con quái thú như đạn bắn. Thân thể khổng lồ của con quái thú lung lay như tổ ong, máu thịt tung tóe, kiếm vũ vẫn lao xuống cho đến khi con thú nát thành từng mảnh vụn mới chấm dứt. Khói bụi tan đi để lại một chiếc hố khổng lồ sâu hoắm, xung quanh đất đá, thịt vụn văng tứ tung.

_"Chậc... lần đầu xài skill này, hơi quá tay." khẽ vỗ vỗ tay, Thiên Kiệt quay lại nhìn nhị nữ cười khỏ.

Kết giới được mở ra, tỷ muội nhà họ Lâm còn chưa hết kinh hoàng thì nhóm ba người Thiên Kiệt đã lóe lên biến mất, chỉ để lại trong hư không âm thanh vang vọng.

_"Xin lỗi, các muội.. để lần sau huynh sẽ ghé thăm." _"Thiên Kiệt ca... đồ xấu xa, lại gạt muội.. híc... híc." Lâm Lan gào lên nức nở. Lại một lần nữa....

Thấy vậy Phụng Nghi khẽ kéo nàng vào lòng, nhẹ vỗ về bờ vai đang run lên của cô.

_"Đừng lo, sẽ gặp lại huynh ấy mà..." _"Hức.... tỷ tỷ, có phải huynh ấy không thích muội không? Sao lần nào huynh ấy cũng bỏ muội lại vậy?" Nghi Xuân và Phụng Nghi chỉ chưa xót, im lặng. Làm sao mà trả lời đây, đến cảm giác của mình các nàng còn không giải thích được thì làm sao mà khuyên cô đây. Có lẽ cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Có duyên.... sẽ được bên nhau.

Vô duyên cố cưỡng cầu cũng chỉ thương tâm thêm thôi.

Chỉ mong... trời không phụ người có tâm.

_"Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Hắc Âm Quỷ Chúa

Trận chiến diễn ra quá nhanh. Khi Thiên Kiệt tháo kết giới rồi đi, một chấp pháp đội mới xuất hiện. Trước mặt là một cảnh tượng tan hoang, những kiến trúc, cây cối ngã rạp nát vụn. Những cái hồ to tướng, đất đá, thịt vụn, máu huyết vương vãi khắp nơi.

_"Phụng Nghi, Nghi Xuân muội. Đã xảy ra chuyện gì vậy?" Chấp pháp trưởng Thánh Viện Lạc Thanh Hùng nghiêm trọng hỏi.

_"Hùng Huynh. Bọn muội bị tập kích, là đám Quỷ Hồn. Bọn chúng triệu hồi Địa Ngục Quỷ tấn công bọn muội." Phụng Nghi nhàn nhạt trả lời.

Hà... Thanh Hùng kinh ngạc, sợ mình nghe nhầm, triệu hồi Địa Ngục Quỷ, bí pháp này đã bị cấm và thất truyền từ lâu rồi, chưa kể đến việc triệu hồi phải tiêu hao rất nhiều linh thạch cao cấp và tế 1 lượng lớn linh hồn. Xem ra bọn người Quỷ Hồn chịu đầu tư lớn như vậy chỉ để đối phó với mấy nữ nhân thôi sao?

_"Vậy, bọn chúng do các muội giết?" Thanh Hùng nghi ngờ hỏi.

_"Là Thiên..." Lâm Lan đang định nói gì đó thì bị Nghi Xuân kéo lại. Nàng khẽ lắc đầu.

_"Là vô song bài danh Linh Lung Huyền Nữ -Linh Huyền Thư giết, nhưng cô ấy đi rồi." _"Sao? Là Linh Lung Huyền Nữ, cô ấy đến Băng Hỏa rồi sao?" Thanh Hùng kích động hỏi dồn.

_"Chứ huynh nghĩ, trong chúng muội ai giết nổi yêu thú cấp 5." Lâm Lan bĩu môi, khó chịu trả lời. Rồi huyết sáo gọi tọa kỵ đến, tam nữ nhanh chóng rời đi, để đám người ngưỡng mộ nhìn theo. Linh Thú cấp 5, Băng Vương Kỳ Lân Vũ a. Con sủng vật bá đạo nhất cả Nam vực, khiến tất cả cường giả Tiên Vương của đại lục đỏ mắt a. Cả Nam Vực này cường giả Tiên Vương có sủng vật là Yêu thú cấp 5 cũng chỉ có vài người, còn Linh Thú thì cấp 3 đã hiếm, lại càng thêm hiếm, chứ ai dám nghĩ tới cấp 5. Hay là bọn Quỷ Hồn nhắm vào con Linh Thú.

Nhìn thấy đám người rời đi, một cặp mắt đờ đờ sát khí, nắm chặt tay, nghiền răng ken két.

“Bọn ăn hại, một đám Linh Tướng không làm gì được mấy con đàn bà.” Hần cứ ngỡ là đám nữ nhân kia tiêu diệt cả bọn Quỷ Hồn, vì Thiên Kiệt tạo kết giới nên hẳn không thấy được diễn biến cuộc chiến. Nếu không hẳn là hẳn sẽ sợ vỡ mặt mà chết như hai gã Tu La Song Quỷ. Nào còn dám đánh chủ ý lên nhóm người Thiên Kiệt. Vì nhóm người áp chế tu vi chỉ ở Linh Tướng - Thanh Đồng nhất tinh.

Dưới tầng hầm của một ngọn núi tại Hắc Âm Sâm Lâm

“Bẩm Chúa Quỷ, lệnh bài trấn giữ hồn phách của Âm Quỷ đã vỡ, 40 người đều chết hết.” Một lão già gầy trơ xương, toàn thân phủ kín hắc khí chấp tay báo cáo.

Rầm...

“Cái gì... Là kẻ nào?” Trên Ngai Vàng, một thanh niên tuổi mới lập tay xuống, khiến chiếc bàn bằng Hắc Thạch cứng rắn như sắt thành phần vụn.

“Nghe nói Âm Quỷ tổ nhận một ngàn Linh Thạch cao cấp để lấy đầu một nhóm người.” “Cái gì, có biết kẻ nào không? 40 tinh anh, chẳng lẽ chúng ám sát cường giả Tiên Vương, không... làm sao cường giả Tiên Vương mạnh mẽ như thế, đánh không lại, chẳng lẽ không kẻ nào sống sót. Bọn chúng ám sát cả nhóm cường giả Tiên Vương chắc...” “Theo lão phu nghe ngóng, hình như là người của Thánh Viện.” “Hả.. Phu phụ Hoắc Kiến Phi, không đúng.. hai lão ấy mới chỉ là Tiên Vương - Bạch Ngân tứ tinh thôi, làm sao có khả năng đồ sát được hết 40 tinh anh Âm Quỷ được.

“Không phải hai lão đó, ta nghe nói là song thánh nữ Thánh Viện, Lâm Phượng Nghi và Lâm Nghi Xuân. Còn có biểu muội Lâm Lan, tiểu nha đầu sở hữu Linh Thú cấp 5, Băng Vương Kỳ Lân Vũ sau chuyển Băng Sơn mờ ra vừa rồi.” “Hả.. Linh Thú cấp 5. Người nói thật không? Chúa Quỷ kích động đứng phắt dậy. Bao năm qua, hẳn chưa bao giờ thất thủ như hôm nay, quá nhiều sự bất ngờ.

“Chính xác là thật, chỉ là tiểu nha đầu đó còn chưa tấn cấp Linh Tướng.” “Hả...” Chúa Quỷ há hốc mồm.

“Ta phải đích thân xác nhận việc này, nói Âm Sát sứ ngừng ngay việc ám sát kia lại, ta phải coi xem là kẻ nào, ta không muốn chọc vào cường giả Ngoại vực.” Nói xong hẳn biến thành luồng hắc vụ tiêu thất.

“Ài... ta cảm giác, chuyện này chọc phải người không nên chọc rồi. Duy Nhân người nên cẩn thận.” Lão già chấp tay sau lưng, nhìn theo bóng lưng Chúa Quỷ cảm thán.

“Uhm, Thiên Kiệt, lúc đó là chàng dùng bí kỹ gì vậy? Thiếp nhớ là chưa thấy qua bao giờ.” Bạch Nguyệt Tiên Từ nhẹ kéo tay áo hẳn hỏi.

“Ách... là ta lúc rảnh rồi nghĩ ra thôi mà.” Thiên Kiệt thầm cười khò, chẳng lẽ nói là hẳn coi phim nên bắt chước chiêu Vạn Kiếm Quy Tâm.

“Hừ... Chàng còn giấu giếm gì nữa không?” Huyết Nguyệt Ảnh Vũ lơ đãng hỏi.

Nhìn cặp mắt nghi ngờ của chúng nữ hẳn bối rối, lảng tránh.

“Haha... Đâu có... các muội xem, đằng kia não nhiệt chưa kia.” Nói xong hẳn lắc mình biến mất. Thật nguy hiểm a, trong câu hỏi của Hoa Linh Phiêu ẩn ý gì sao hẳn lại không hiểu, chỉ là chưa đến lúc nói cho các nàng biết thôi.

Cho dù có nói, chắc gì các nàng đã tin.

Tốt nhất là im lặng, tránh phiền phức.

Thật khó để giải quyết sự tò mò của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Boia Tiền Cho gái _ Phượng Long Đầu Giá Hội

Bất đắc dĩ, hai nàng đành đuổi theo hẳn. Trước một cánh cổng lớn bằng đá trạm trổ rồng phượng tranh châu tinh xảo, đẹp mắt. Đề tẩm bằng Phượng Long đầu giá hội. Từng đoàn người, nườm nượp tiến vào. Thiên Kiệt cũng hiếu kỳ, cùng hai nàng đến bàn đăng ký. Mất mười trung cấp Linh Thạch để vào cửa, xem ra quả mắc. Tiến vào trong là một đại sảnh rộng thênh thang, chắc là phải to bằng cả sân vận động chứ chẳng chơi. Chính giữa là một khán đài siêu lớn, trang trí xa hoa và đẹp mắt, số lượng người ngồi đã đông nghịt. Một cô gái xinh đẹp, kiều diễm tiến đến.

“Chào quý khách, chẳng hay quý khách muốn đăng ký chỗ nào, ở đây có ba loại chỗ ngồi, Thiên, Địa, Hoàng.” “Uhm.. chữ thiên đi.” hẳn nhàn nhả trả lời.

“Vâng, phòng chữ Thiên, 100 Linh Thạch cao cấp, mời theo ta.” Nhận Linh Thạch xong nàng xoay người rồi đi, một lát sau nàng quay lại, dẫn theo một cô gái bụng một mâm trái cây, trà bánh, dẫn nhóm người Thiên Kiệt lên lầu cao nhất của đại sảnh. Khẽ đưa tám lệnh bài chữ Thiên ra, rồi nhẹ nhàng

xoay người rồi đi.

_"Đây, Tặng muội." Theo thói quen đi bar, Thiên Kiệt khẽ động tay, đưa cho nàng chục viên cao cấp Linh Thạch tiền boa.

Cô gái khẽ giật mình, e thẹn nhận lấy túi Linh Thạch, rồi cảm tạ rồi đi.

_"Hừ.. lại có kiểu tiêu tiền như chàng sao?" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ khẽ liếc hần.

_"Ách.... là tiền thưởng cho nàng ta thôi mà." hần bói rồi giải thích.

_"Chàng đó, 100 linh thạch đủ cho một gia đình bình thường chi trả vài chục năm rồi, không nên lãng phí." Bạch Nguyệt Tiên Từ nhẹ nhàng giải thích.

Khẽ liếc nhìn bên trong giới chỉ, thấy còn nhiều nên hần chỉ cười cười.

_"Ha ha, được rồi, để ta kiểm lại là được chứ gì." Nói xong hần xoay người đi ra ngoài, để lại hai nàng ngơ ngác. Rất nhanh hần trở lại, mang theo nụ cười thần bí nhìn chúng nữ.

_"Hừ. Giả thần giả quỷ gì đây?" Hoa Linh Phiêu hờn dỗi, liền bị hần kéo vào lòng, đặt một nụ hôn khóa chặt đôi môi anh đào đỏ mọng của nàng. Bị bắt ngờ, nhưng rất nhanh nàng nhiệt tình, quàng tay lên cổ hần, nhiệt tình đáp trả, mặc cho Lăng Như Vân xấu hổ, đỏ mặt ngồi bên cạnh.

_"Đáng ghét... dám chiếm tiện nghi của người ta. Như Vân còn đang nhìn kia." miệng thì nói vậy, nhưng lại áp má vào ngực hần mỉm cười hạnh phúc.

_"Ha ha, yên tâm... Như Vân không cười nàng đâu, vì..." chưa nói hết câu hần đã kéo Lăng Như Vân lại, cuồng nhiệt hôn lấy nàng. Hai nàng e thẹn, núp vào ngực hần, miệng xinh nhoeo cười ngọt ngào.

Hần trái ôm, phải áp. Hai nàng nhu mì, bóc trái cây cho hần y như những người vợ hiền thực, khiến hần cười không ngớt, trái một cái, phải một cái hôn lên má hai nàng.

Rất nhanh, mọi người đã ổn định chỗ ngồi của mình. Một lão già, khuôn mặt hồng hào phúc hậu bước lên khán đài.

_"Chào mừng mọi người đến với đấu giá lần đặc biệt dịp cuối năm nay. Hi vọng lần đấu giá này sẽ khiến mọi người hài lòng." Sau đó nói thêm quy tắc đấu giá lần đặc biệt này, rồi lùi xuống. Nhưng sân khấu cho một cô gái tuyệt sắc, xinh đẹp băng diễm, một thân hồng y bước lên đài, khiến đám người kích động, hò reo ầm ĩ.

Là giám định Thiên Sư, Nguyệt gia Nguyệt Vân Tiên, Nguyệt Phụng băng bài danh đệ tam.

_"Là nàng ta.." hần lẩm nhẩm.

_"Không phải, cô nương lúc nãy hiền thực, ôn nhu, còn nàng thì băng lãnh, kiêu diễm, khí chất khác hẳn nhau, nhưng khuôn mặt giống hệt nhau." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ phân tích.

_"Chắc là cặp tỉ muội song sinh, nhưng cô nương kia, hình như bị bệnh thì phải. Thiếp cảm giác, linh lực của nàng ta dao động rất thất thường." Bạch Nguyệt Tiên Từ chen lời.

Rất nhanh vật phẩm đầu tiên được một mỹ nữ ăn mặc mát mẻ, kiều gọi bùng lên.

_"Vật phẩm đấu giá đầu tiên là 10 viên Hoàn Hồn Đan và 10 viên Cường Lực Đan. Phẩm chất lục giai, cấp 3.giá khởi điểm 500 sơ cấp Linh Thạch một viên. Tất cả 1 vạn sơ cấp linh thạch. Mỗi lần ra giá không được thấp hơn giá trị 1 viên, tức 500 sơ cấp linh thạch. Bắt đầu." _" 1 vạn 1 ngàn." _"1 vạn 2 ngàn."

_" 2 vạn." cả đại sảnh im lặng.

_"Vị khách ở số ghế 567,hàng chữ Hoàng ra giá 2 vạn sơ cấp linh thạch, còn ai ra giá cao hơn không, nếu không vật phẩm sẽ thuộc về vị khách kia. 3. 2.1. Thành giao." Các vật phẩm tiếp theo cũng bị nâng giá lên gấp đôi, Thiên Kiệt cũng bỏ ra 500 trăm linh thạch cao cấp mua tặng hai nàng hai sợi dây chuyền Ngọc Như Ý, có tác dụng đổi màu theo cảm xúc, hỗ trợ tu luyện và bình ổn tâm cảnh rất đẹp mắt, khiến hai nàng, yêu thích không rời. Nữ nhân a. Luôn thích làm đẹp hơn công dụng.

Bất ngờ một đám mỹ nữ bê lên năm chiếc mâm tròn khăn đỏ đặt trên khán đài.

_"Đáng lẽ đây là vật phẩm cuối cùng, nhưng do ngoài ý muốn có một vị khách đã thêm một món đồ nữa đấu giá, nên buổi đấu giá sẽ có thêm một vật phẩm nữa." Năm chiếc khăn được mở ra, khiến toàn bộ đại sảnh ồ lên, tất cả kích động đứng dậy. Nguyệt Vân Tiên cũng kích động. Ánh mắt khát khao nhìn năm đóa hoa ấy. Mãi sau nàng mới lấp bắp, đặt tấm ngọc truyền tin lên trán.

_"Băng... Băng Sơn Tuyết Liên, đơn sắc, năm thuộc tính ngũ hành, trọn bộ giá khởi điểm 5000 ngàn cao cấp linh thạch, mỗi lần ra giá không được thấp hơn 500 cao cấp linh thạch, bắt đầu." Toàn trường im lặng. Bỗng một phòng chữ Thiên ra giá.

_" 5500." _"5600."

-"6999." _"Vị khách phòng 234, lầu 6 chữ Thiên ra giá 6999 cao cấp Linh Thạch, còn ai ra giá khác nữa không? 3.2...." _"7000." _"Kẻ nào.... dám tranh với bản công chúa, điều tra cho ta." trong một phòng chữ Thiên, cô gái chỉ tay vào mặt một lão già hét lên. Khiến lão già, khúm núm xoay người rời đi.

_"Vị khách quý phòng 123, chữ Thiên, lầu 6 phạm quy. Còn ai không?" _"7500." xem kẻ nào dám tranh với bản vương?" Một giá được phát ra kèm theo lời đe dọa rõ ràng.

_"8000.". Ngu xuẩn, dám tranh với bản công chúa.

_"8500." _"8500 lần thứ nhất, 8500 lần thứ hai." _"9000." Cô gái hét lên, đây đã là cực hạn, một tài sản không lỗ rồi, nếu tên kia còn ra giá nữa thì nàng đành chịu.

Nhưng không còn ai dám tranh chấp nữa, rất nhanh tiếng đếm vang lên, toàn trường đều lắc đầu, ai dám tranh giàu với công chúa cưng của Băng Hỏa Đế quốc đây. Kẻ ngu xuẩn nào không biết, nhưng kẻ đó cũng thật lắm tiền. Đến lúc này ai cũng há hốc chờ xem vật phẩm cuối cùng.

Một mỹ nữ bê chiếc mâm tròn một chiếc khăn trắng lên, đặt trước khán đài, mặc dù bị che khăn, nhưng nó vẫn tỏa ra ánh sáng tứ sắc lấp lánh, khiến toàn trường đoán già đoán non. Càng bất ngờ hơn nữa là Hội trưởng Phụng Long đầu giá hội và phu phụ Hoắc Kiến Phi của thánh viện cũng đến tọa trấn đầu giá hội. Phải biết đó là 3 cường giả Tiên Vương a. Ba người nhìn Nguyệt Vân Tiên khẽ gật đầu, nàng cũng "ân" một tiếng đáp lại, tiến đến nhắc tấm khăn lên.

Ầm... một tiếng, toàn bộ mọi người đều đứng dậy, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đóa hoa và một viên Linh Hạch ấy. Ai cũng há hốc mồm kinh ngạc. Nguyệt Vân Tiên run run, đặt tay lên lấp bắp.

_"Linh... linh hạch linh thú cấp 5 Song Đầu Băng Xà, và.. và Băng Sơn Tuyết Liên tứ sắc 500 năm, trừ thổ thuộc tính. Hai nguyên liệu chính của Linh Vương Chuyển Hóa Đan, cứu giai cấp 5. Giá.. giá khởi điểm 2 vạn cao cấp Linh thạch. Mỗi.. mỗi lần ra giá không được thấp hơn 1000 cao cấp linh thạch. Bắt.... bắt đầu." Toàn trường im phăng phắc, chỉ nghe thấy tiếng tim đập mạnh của tất cả mọi người.

Thấy vậy Thiên Kiệt chỉ biết lắc đầu cười khổ không thôi. Còn nhị nữ nhìn hấn giễu cợt. Đùa chắc. 2 vạn linh thạch cao cấp, gom cả Băng Hỏa đế quốc này mới đủ a.

Ra giá như vậy khác gì đánh đổ người khác. Thiên Kiệt đâu có ngờ, ngũ sắc Tuyết Liên hấn còn cho được, mà cả cái Nam Vực này không ai mua nổi bông tứ sắc a.

Xem ra mình không có duyên buôn bán rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Nguyệt Vân Liên - Hàn Băng Chi Thể

Toàn bộ đại sảnh im phăng phắc, hơi thở dồn dập, ánh mắt kích động nhìn chăm chăm vào đóa Tuyết Liên tứ sắc. Nếu không phải có ba vị cường giả Tiên Vương tọa trấn đầu giá, thật không nghĩ đến sẽ diễn ra cảnh tranh đoạt như thế nào. Cứ thế đầu giá kết thúc mà không có ai ra giá cho bông Tuyết Liên.

Một lát sau, Nguyệt Vân Tiên và Nguyệt Vân Liên bê chiếc khay đựng Tuyết Liên tiến vào phòng Thiên Kiệt.

_"Thật xin lỗi quý vị, vật phẩm đầu giá của mọi người không có ai ra giá mua, theo quy định của hội, vật phẩm sẽ được hoàn trả." Nguyệt Vân Tiên nhã nhặn lên tiếng.

Thiên Kiệt chỉ lắc đầu cười khổ, khẽ động tay, định thu vào nhẫn trữ vật.

_"Khoan... vị khách quý này, chẳng hay..." Vân Tiên áp ứng.

_"Sao vậy, có chuyện gì sao? ưm.. Ta gọi là Vương Thiên Kiệt, còn hai nàng?" _"Àn, muội là Nguyệt Vân Tiên, còn đây là tỷ tỷ Nguyệt Vân Liên, chẳng hay huynh... Huynh có thể bán cho muội viên Linh Hạch đó được không, nó rất quan trọng với tỷ tỷ của muội." Thiên Kiệt chỉ im lặng, bất chợt hấn tiến đến, nắm lấy tay Nguyệt Vân Liên trước ánh mắt ngạc nhiên của chứng nữ.

_"Huynh... muốn làm gì?" Nguyệt Vân Liên bối rối, yếu ớt muốn thu tay lại. Trống ngực đập thình thịch, đây là lần đầu tiên có một nam nhân nắm lấy tay nàng.

_"Hàn Băng chi thể, thì ra muội muốn dùng Linh Hạch và Tuyết Liên luyện Hòa Tâm Nghịch Tiên Đan áp chế Hàn khí phải không?" _"Huynh biết sao? Vậy.. vậy bệnh của muội có chữa được không?" Nguyệt Vân Liên kích động, quên cả rụt rè, nắm lấy tay hấn hỏi dồn, Hàn khí hành hạ nàng bao nhiêu năm, nay có hi vọng khiến nàng kích động không thôi.

__ "Không phải là bệnh, do cơ thể muội đặc biệt, không cần dùng đan dược, chẳng qua là muội thiếu công pháp tu luyện hợp với Hàn Băng chi thể thôi. Ngược trở lại, Hàn Băng chi thể còn giúp muội tu Luyện nhanh hơn rất nhiều." __ "Thật sự, muội không nghe nhầm chứ?" Thiên Kiệt khẽ gật đầu, khẽ động tay.

__ "Đây là Công Pháp Băng Phong Thôn Thiên, hợp với Hệ Thủy của muội, để ta giúp muội đã thông kinh mạch bị hàn khí bế tắc." nói xong hắn đặt một tay lên lưng nàng, vận Nghịch Thiên Chi Khí giúp nàng đã thông kinh mạch.

Trải qua hơn nửa tiếng, cuối cùng cũng giúp nàng đã thông kinh mạch và luyện hóa hàn khí trong cơ thể. Hắn chậm rãi mở mắt thu công, nhìn nàng mỉm cười.

__ "Ta đã giúp muội dung hợp hàn khí, cứ theo công pháp này tu luyện sẽ rất tốt cho sức khỏe của muội." __ "Cảm ơn huynh..." Nguyệt Vân Liên xúc động, mắt phượng ứa lệ châu nhìn hắn.

__ "Gặp nhau là có duyên, muội đừng ngại, đây là Tuyết Liên và Linh Hạch ta tặng muội, cố gắng lên. Bước vào cảnh giới Tiên Vương sẽ có biến hóa lớn, với công pháp Băng Phong Thôn Thiên, sẽ nâng cao tu vi của muội." __ "Muội.. muội nào dám nhận." Nguyệt Vân Liên ngại ngùng từ chối. Lần đầu tiên có một nam nhân đối tốt với nàng như vậy, không những giúp nàng luyện hóa hàn khí, tặng công pháp lại còn tặng cả Tuyết Liên. Nên biết rằng, Tuyết Liên từ sắc, là cả một tài sản khổng lồ, cả Nam vực không có một bông thứ hai. Vật quý như vậy, vừa mới gặp mặt, nàng nào dám nhận.

__ "Muội cứ nhận đi, chi là bông tứ sắc thôi mà, Tuyết Liên ngũ sắc hần còn tặng được mà." Bạch Nguyệt Tiên Từ khẽ nắm lấy tay nàng, đặt bông Tuyết Liên lên.

Nguyệt Vân Tiên và Nguyệt Vân Liên tròn xoe mắt đẹp kích động, Tuyết Liên ngũ sắc a. Trong lịch sử đã từng xuất hiện, khiến một màn chém giết lẫn nhau, máu nhuộm đỏ cả Băng Sơn, cuối cùng vẫn bị Linh Thủ thủ hộ giết hết. Sau lần đó cả đại lục này đều không dám mơ tưởng đến nữa, thật không ngờ người nam nhân này lại mang đi làm quà tặng a.

__ "Vậy... muội xin đa tạ." Nguyệt Vân Liên ngập ngừng nhận lấy, bờ vai thon run lên kích động.

Nhìn bóng lưng ba người rời đi, trái tim nàng bỗng loạn nhịp.

__ "Hừ... chàng thật đa tình, gặp mỹ nữ là tặng quà." Huyết Nguyệt Ảnh Vũ hờn dỗi liếc hắn.

__ "Ách.... Hữu duyên thôi mà, với lại giữ lại cũng đâu có tác dụng gì lớn." Nói xong hắn mỉm cười nắm lấy tay nàng.

Về lại chỗ trọ thì trời cũng xẩm tối, dùng xong bữa tối hắn ra ngoài hóng gió. Bất chợt hắn lại nhớ tới Linh Huyền Thư, không biết từ lúc nào, hắn có cảm tình với nàng rồi, bây giờ mới cách xa đã thấy nhớ.

Một chiếc bóng lóe lên, nhào vào ngực hắn, mang theo một mùi thơm thoang thoang. Khẽ vòng tay ôm lấy eo thon, đôi môi cuồng nhiệt hôn lên môi nàng.

__ "Uhm. tối nay ở lại với thiếp được không?" Huyết Nguyệt Ảnh Vũ mặt đẹp đỏ bừng lí nhí.

Hắn chỉ mỉm cười, bế nàng lên, lóe lên biến mất. Vừa vào đến phòng, hai đôi môi tham lam quấn lấy nhau, y phục trên người dần dần rơi xuống.

Sáng hôm sau hắn chậm rãi mở mắt dậy, Hoa Linh Phiêu vẫn ôm lấy cổ hắn ngủ say, miệng vẫn vương nụ cười hạnh phúc. Nhớ đến tối qua triền miên, hắn mỉm cười hôn lên đôi môi nàng.

Uhm. Hoa Linh Phiêu khẽ tỉnh dậy cũng nhiệt tình đáp lại. Đam mê lại rục rịch, hai người lại quấn lấy nhau, trong phòng lại vang lên tiếng rên khe khẽ cùng với hơi thở dốc dồn dập.

__ "Chàng đấy, tối qua còn chưa đủ, mệt chết người ta rồi." Mặc lại quần áo cho hắn, Hoa Linh Phiêu nũng nịu trách yêu.

__ "Ha ha, có nhầm lẫn gì không đấy, không biết ai ăn chưa no, cứ đòi ấy nhỉ? Mà nàng có làm gì đâu? Người mệt là ta mới đúng chứ." __ "Đáng ghét.." Hoa Linh Phiêu véo eo hắn hờn dỗi, miệng xinh cười tươi như hoa. Lâu lắm rồi mới có thời gian một mình bên cạnh hắn, là nữ nhân, cũng có điều khó nói. Tình yêu mà không thường xuyên vun đắp là không ổn. Huống chi cảm giác ấy nàng rất thích, còn muốn sinh cho hắn một hài tử nữa.

Thấy hai người đi ra, Lăng Như Vân chỉ mỉm cười nhìn sư tỷ, trên mặt còn vương nét hạnh phúc, xuân ý dào dạt. Tối hôm qua nàng cũng qua phòng tìm hắn, nhưng không thấy đâu. Biết là hắn bên cạnh sư tỷ, nàng chỉ cảm thấy hơi cô đơn.

__ "Hai người lại đây dùng bữa đi, muội mới làm, còn nóng đấy." Nói xong Lăng Như Vân nắm tay Hoa Linh Phiêu kéo đi.

Ba người rôm rả, vừa ăn vừa nói chuyện. Nhìn không khí ấm cúng, Thiên Kiệt mỉm cười. Để tìm một nơi thế ngoại đào nguyên, xây một căn nhà nhỏ, ngày ngày cùng các nàng như vậy thì thật hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tự Thành Không Gian- Duy Ngã Độc Tôn

Ba người đang trò chuyện, tính toán xem hôm nay sẽ du ngoạn nơi đâu thì kết giới khẽ rung lên, báo hiệu có người tiến vào. Nhận ra luồng khí tức quen thuộc, Thiên Kiệt khẽ động, kết giới mở ra. Một thân ảnh yếu điệu, xinh đẹp thướt tha tiến vào. Toàn thân cung trang hồng y, mái tóc vấn cao, mắt phượng mày ngài, môi son má đào. Nhận ra người tiến vào, nhị nữ thoáng kinh ngạc nhìn qua nhau thăm so sánh.

"Huyền Thư muội thật xinh đẹp a." Lăng Như Vân khẽ mỉm cười tiến đến nắm tay nàng.

"Tỷ quá khen, muội nào được như vậy, câu đó phải là muội nói với hai tỷ thì hợp lý hơn." Vừa nói nàng khẽ liếc qua hắc. Thiên Kiệt cũng khá ngạc nhiên, Huyền Thư hôm nay không những không mang khăn che mặt, ăn mặc duyên dáng, lại còn son phấn, rất khác với mọi khi.

Hắc đâu biết rằng, nàng làm như vậy là để hấp dẫn hắc a. Nhận ra ánh mắt yêu thích của nàng nhìn hắc, ông nội của nàng đã tâm sự với nàng, muốn hấp dẫn hắc phải thay đổi phong cách a. Nhị nữ bên cạnh hắc quá xinh đẹp, nàng cũng phải làm đẹp cho mình chứ.

"Uhm, Huyền Thư, có chuyện gì sao? Không phải muội mới nhận người thân, không ở lại bồi tiếp ông nội của nàng sao?" Nghe hắc nói vậy, một tia thất vọng thoáng hiện ra trong mắt nàng, nhưng rất nhanh, nàng điều chỉnh lại, mỉm cười, nắm lấy tay nhị nữ.

"Vân Tỷ, Phiêu tỷ, muội có chỗ này vui lắm, để muội dẫn hai tỷ đi nha." Nghe có chỗ náo nhiệt, hai nàng không chần chừ liền gật đầu như gà mổ thóc, tam nữ nhìn sang hắc với ánh mắt mong chờ.

"Hôm nay ta muốn bé quan tu luyện một chút, các muội cứ đi ra ngoài vui chơi đi." Thấy hắc lắc đầu từ chối, tam nữ khuôn mặt tươi cười liền ụt rũ, nhưng hắc đã quyết thì rất khó thay đổi.

"Uhm, xin lỗi, huynh muốn cảm ngộ tu luyện, để lúc khác huynh đi với các muội." "Vậy để ta ở lại hộ pháp cho chàng." Hoa Linh Phiêu đề nghị.

"Không cần, nàng cứ đi với mọi người đi, ta tự lo được, cẩn thận một chút." Tam nữ khẽ gật đầu, mặc dù hơi thất vọng rồi đi. Hoa Linh Phiêu khẽ liếc nhìn hắc một cái ý nói cẩn thận rồi rồi đi.

Hắc chỉ biết lắc đầu cười khò, đúng là không thể qua mắt được nàng. Lúc hắc mở kết giới ra, có kẻ đã ném nó vào theo Huyền Thư. Khẽ lật tay, một cái ngọc giản truyền âm nhỏ xíu hiện ra, hắc dùng thần thức thăm dò. Chợt một luồng linh lực bạo phát, hấp lực muốn thôn phệ thần thức của hắc. Thiên Kiệt khẽ nhếch môi, vận Nghịch Thiên Chi Khí, luồng linh lực kia lập tức tan vỡ, hiện ra một luồng thông tin.

"Có chút thú vị, nhưng chút trò vật ấy làm khó được ta sao?" Nói xong hắc lóe lên, biến mất. Một lát sau, trên một đỉnh núi, một mái đình nằm chênh vênh giữa những tảng đá thẳng đứng, chênh vênh bên bờ vực thẳm. Một tiếng đàn êm ái nhẹ nhàng vang lên.

"Đàn hay lắm, lúc đầu ta nghe, cứ ngỡ là có mỹ nữ hện ta đấy." "Ha ha, quá khen, mời ngồi, còn ta cứ ngỡ là người sẽ không đến cơ đấy." Thiên Kiệt khẽ mỉm cười, nhìn một mỹ nam, toàn thân hắc y, tay thon như nữ nhân đang nhẹ lướt trên phím đàn, không ngừng đầu lên, ý trào phúng rõ rệt trong lời nói. Chắc hẳn nghĩ Thiên Kiệt sẽ bị Không Thần Sát Cầm Âm trong ngọc giản vây khốn, có lẽ hắc khá tự tin với tu vi Tiên Vương - Từ Kim bát tinh, cũng là tồn tại đỉnh phong của lục địa này.

Bất Duy Nhân khẽ ngẩng đầu lên kinh ngạc trước vẻ trầm tĩnh không hề lo lắng của hắc, một kẻ tu vi chỉ Linh Tướng - Thanh Đồng nhất tinh lại có thể thoát khỏi uy áp của Tiên Vương lẫn Không Thần Sát Cầm Âm của mình. Một là hắc có công pháp đặc thù, dù rất hiếm công pháp có thể hóa giải Không Âm của hắc, nhưng không phải không có. Hai là hắc có bảo vật áp chế tu vi mới có thể chống đỡ lại được uy áp của hắc. Hắc thiên về suy nghĩ thứ hai hơn, điều này chứng tỏ, kẻ trước mắt hắc cũng có tu vi Tiên Vương, nhưng cấp độ nào thì hắc nhìn không thấu. Từ bao giờ lục địa này xuất hiện một cường giả như vậy? Điều này càng chứng thực suy đoán của hắc, rất có thể đây là cường giả ngoại vực lịch duyệt qua đây a. Tay hắc ngừng lại, một bàn trà hiện ra.

"Tại hạ Bất Duy Nhân của Hắc Địa Quỷ Hồn Tông, việc xảy ra hôm trước, có chút hiểu lầm, mong Huynh độ bỏ quá cho." "Hóa ra là Bất Duy Nhân, Tông Chủ Hắc Địa Quỷ Hồn, ta còn chưa tìm người, người tự vác xác đến, hừ..." Thiên Kiệt tỏa ra uy áp, một lượng linh lực khổng lồ khóa chặt lấy không gian nơi đây. Đùa chắc, sai người ám sát hắc, lại giờ trò ám toán hắc từ đầu đến giờ, một câu khách khí liền bỏ qua sao, sát khí bao trùm toàn bộ không gian.

"Linh Vực.... Người... người là Chí Tôn.." Đối mặt với không gian uy áp, và sát khí nồng nặc, Bất Duy Nhân quỳ sụp xuống, miệng há hốc lắp bắp. Đùa chắc, tự thành không gian của chính mình, duy ngã độc tôn. Rất nhanh, toàn bộ không gian vận vẹo, cảnh vật trước mặt hắc tối sầm lại, tiếng xương cốt bị ép lại, nứt vỡ vụn ra. Đến giờ thì hắc đã hiểu, 40 Linh Tướng đã là gì, cả 4000 Tiên Vương như hắc cũng không chịu nổi một kích của Chí Tôn a. Nhục thân lẫn linh hồn hắc chợt tan vỡ, tiêu thất trong không gian.

Thiên Kiệt khẽ thở ra một ngụm trọc khí, vì tu vi Bất Duy Nhân khá cao, mà hắc còn chưa hồi phục lại đỉnh phong, sợ không diệt sát tận gốc hắc sẽ rất rắc rối. Lợi dụng Nghịch Thiên Chi Khí mô phỏng không gian cầm cố khiến hắc kinh hoàng buông xuôi chống cự, rồi dùng Băng Phong Vô Ảnh diệt sát hắc khiến tiêu hao khá nhiều Nghịch Thiên Chi Khí. Khẽ tặc lưỡi, Thiên Kiệt lóe lên biến mất.

"Ma Thiên Thái Thượng Trưởng Lão... lệnh.... lệnh bài... trấn.... trấn hồn...." Một gã Hắc Y Nhân vội vã chạy vào đại sảnh lắp bắp....

"Từ từ , làm gì mà vội vàng vậy, lệnh hồn của ai...? " Lão già phát tay ra hiệu cho tên kia chậm lại, một nỗi lo vô cớ hiện ra.

_"Bầm.... là của.... Tông..... Tông Chủ..." gã Hắc Y nhân mồ hôi lạnh như mưa, quỳ sụp xuống lấp bắp.

Ầm....

Một tiếng, gã hắc y nhân tan vỡ như bụi phấn, lão già lóe lên phóng ra ngoài hét lên.

_"Duy Nhân... Âm Sát, Thiên Sát, Địa Sát. Tất cả triệu tập về đại sảnh đại điện ngay..." Lão già vận linh lực gầm lên rung động cả Hắc Địa Quỷ Hồn Tông khiến tất cả môn đồ giật mình ngơ ngác, phải biết ba phân bộ Âm Sát, Thiên Sát, Địa Sát rất ít khi lộ diện cả vài trăm năm nay. Trừ khi đến bờ vực sinh tử tồn vong của Tông Phái mới hiện thân.Đủ biết lần này có đại sự a.

Rất nhanh vài ngàn người đã có mặt, kể cả hai Thái Thượng Trưởng Lão tiềm tu mấy trăm năm cũng xuất hiện.

_"Vạn Mộc Lâm, có chuyện gì mà kinh động toàn Tông môn thế này?" Một Thái Thượng Trưởng lão, đầu tóc bạc phơ, đôi mắt đục ngầu, khép hờ mắt dựa lưng vào ghế nhàn nhạt hỏi.

_"Duy... Tông Chủ bị giết chết rồi." Vạn Mộc Lâm, xiết chặt nắm tay, ánh mắt đỏ ngầu xiết từng chữ qua kẽ răng.

_"cái gì?" Toàn đại sảnh ầm ầm phần nộ.

_"Là kẻ nào...?" _"Không thể nào?" _"Kẻ nào đủ bản lĩnh giết được Tông Chủ... Hoàng Thất của Băng Hỏa Đế Quốc sao?" Mọi lời ồn ào, náo nhiệt, phần nộ vang lên không ngớt...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thần Cấp - Vô Song, Truyền Kỳ, Huyền Thoại, Thần Thoại

Một hồi gió tanh mưa máu sắp quét ngang qua Nam Vực, bầu trời yên bình chẳng qua là chuẩn bị đón nhận giông tố mà thôi. Còn nhân vật chính gây ra sự kiện này, Thiên Kiệt đang nhăm chán ngắm cảnh vu vơ. Cũng khá lâu rồi bản thân hắn mới một mình ngắm cảnh, ngao du lạng lẽ. Không phải nói quá chứ cái dị giới này quá mức rộng lớn, riêng cái siêu cấp thành thị này thôi đã ngang ngửa với dân số một quốc gia lớn tại Địa Cầu a. Mà nó mới chỉ thuộc một góc nhỏ của Lục Địa này, vậy Siêu Cấp Thánh Thành, trung tâm sẽ như thế nào, để nó rộng bằng cả Châu Á chứ chẳng chơi, một lục địa như vậy mà vẫn được gọi là Thành Thị thì tổng quát dị giới này ước tính sẽ rộng gấp vài ngàn lần Địa Cầu là ít a. Đúng là so với tạo hóa của tự nhiên, con người quả thực nhỏ bé.

Thật ra suy nghĩ của hắn vẫn quá nhỏ bé, riêng việc phi hành giữa các lục địa đã tốn cả trăm năm, thì riêng phần biển đã là một con số thiên văn rồi. Nếu không có truyền tống trận không gian thì có lẽ một Tiên Vương dùng 500 năm tuổi thọ miệt mài phi hành không nghỉ ngơi thì may mắn lắm mới chạm chân qua hai lục địa. Đó là đường chim bay à nha. Chưa kể những lộ trình có nhiều nguy hiểm phải vòng qua.

Chưa kể, dị giới Tiên Linh Song Nguyệt này mới chỉ là một phần của Thiên Hà vô tận này.

Tại một nơi nào đó trong Thiên Hà Linh Vực.

_"Song Nguyệt Giới Chủ a, cái Linh Giới của ngươi cũng thật yếu kém a, mấy vạn năm rồi, một kẻ vượt qua Thần Cấp - Vô song cũng không có a, thật mất mặt." Một lão già râu tóc bạc phơ, một thân lam y vu vơ chằm chọc.

_"Hừ, nếu năm đó, cuộc chiến giữa đám Thiên Không Ma Vực không nhắm trúng Song Nguyệt Ái Tình Chi Tâm khiến cuộc chiến diễn ra tại Tiên Linh Song Nguyệt khiến Linh Khí Ngịch Thiên tiêu hao trầm trọng, thì đừng nói là Thần Cấp - Vô Song, cả Truyền Kỳ cũng có nữa là đằng khác. Ái chi tiếc....." một mỹ phụ diễm lệ ai oán thở dài.

_"Cũng đúng, lũ Thiên Không Ma Vực này cũng quá càn rỡ, bao lâu nay vẫn gây hấn với chúng ta, mưu đồ thôn tính cả Thiên Hà Linh Vực này, chỉ tiếc lần giao phong năm đó một số lượng lớn cường giả Thần Thoại đều vắng mặt, khiến Thần Giới suy vong, con đường thành Thần đều khép lại, chỉ còn mấy lão già Huyền Thoại như chúng ta đây là cực hạn rồi." một lão già khác cảm thán.

Trận Ma - Thần chi chiến năm đó đã khiến toàn bộ Thiên Hà Linh Vực suy thoái, nhân loại chịu đựng thương tổn quá lớn, Ma tộc cũng khép mình lại chờ ngày vùng lên. Các cường giả Thần Thoại chịu hi sinh phong ấn Thiên Hà Linh Vực lại. Nhưng mấy ngàn năm trở lại đây, ma tộc có dấu hiệu vùng lên, kết giới phong ấn ngày càng lung lay. Còn cường giả trẻ ngày càng ít, mấy vạn năm số lượng Thần Cấp - Vô song ngày càng ít. Đa số đều từ những Linh Giới ít thương tổn nguyên khí đi lên, nhưng cũng chỉ dừng lại tại Truyền Kỳ.

Những tướng Thần cấp - Vô Song đã là cực hạn của tu luyện, nhưng thật sự thứ to lớn vốn dường như là vô hạn, những lão nhân đã cả vài chục vạn tuổi này cũng thế. Thần Cấp - Thần Thoại đã là cực hạn hay chưa?

Ban đầu theo đuổi Thần Cấp - Vô Song, rồi ngao du hư không mới biết Thần Cấp - Truyền Kỳ, rồi lại đến Thần Cấp - Huyền Thoại và cao nhất là Thần Cấp - Thần Thoại. Có hay không, còn tồn tại một giới hạn khác nữa.

Câu trả lời vốn là có, nhưng ai sẽ trả lời được câu hỏi đó trong hư không vô tận này? Không ai trả lời thì không biết có được tính là đúng hoặc sai hay không?

Nói ra cũng thật đau đầu, cái ly đặt trong cái bàn, cái bàn lại trong cái nhà, cái nhà lại trong một cái sân..... cứ tính như vậy thì có khi nào vũ trụ mà chúng ta đang sống cũng chỉ thuộc 1 phần của vũ trụ khác lớn hơn không.....?

Sẽ có giới hạn nào không? Nếu không trả lời được thì hãy cứ đơn giản nó là vô tận đi..

_" Thiên Kiệt ca ca...."

Một giọng nói trong trẻo tinh nghịch vang lên cắt đứt những suy nghĩ miên man của Thiên Kiệt đang ngẩn ngơ ngắm những ngọn sóng lăn tăn trên mặt hồ trong vắt.

Thiên Kiệt chỉ đành lắc đầu cười khổ, oan gia ngõ hẹp a, cái thành thị rộng lớn thế này có đôi khi thật nhỏ bé, đúng là chạy trời không khỏi nắng a.

_" Lâm Lan muội..."

Chưa dứt câu, một thân ảnh hồng y nhỏ nhắn xinh đẹp đã ôm chặt lấy hán thút thít.

_" Huynh... đồ xấu xa, sao lần nào cũng bỏ rơi muội.... híc... híc"

Lời nó ngây thơ vô số tội của Lâm Lan vô tình hay cố ý khiến nhiều cặp mắt hiếu kỳ đổ dồn về phía này khiến hán trọn mắt chết lặng.....

Tiểu yêu này..... muốn giết người mà.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Tiên Hoàng - Nụ Hôn Đầu

Khi mọi ánh mắt hiếu kì đều đổ dồn về phía này khiến Thiên Kiệt mặt đỏ như trái gấc chết lặng, một nỗi buồn khổ bất đắc dĩ khiến hán chẳng biết phải làm gì. Lâm Lan thì vẫn rúc trong ngực hán nỉ non, vạt áo của hán đã ướt đầm lệ châu của nàng.

_" Ngoan. Tiểu muội, mọi người đang nhìn kia, muội định dìm chết huynh trong nước mắt của muội sao? " Khó khăn lắm hán mới phục hồi lại tinh thần, nhẹ vuốt ve mái tóc mây óng ả dài thướt tha đang nhẹ run lên theo tiếng nấc.

Hức..... Nàng đã nín khóc, nhưng vẫn còn khề nấc lên, cánh tay nhỏ bé vẫn ôm chặt lấy hán.

Bất đắc dĩ khiến hán chỉ cười khổ, nhẹ ôm lấy nàng, chớp mắt biến mất trước ánh mắt ngỡ ngàng, kinh động của mọi người xung quanh, khiến người há hốc mồm, người dụi dụi vào mặt.....

_" Đây,.... Không phải là ta hoa mắt đấy chứ? "

_"Không thể nào, Thuần Di sao? Người đó chẳng lẽ là cường giả Tiên Hoàng a. "

_"Toát mồ hôi, hồi nãy nhìn hán chăm chọc, con em nó cường giả bậc này sao lại xuất hiện ở đây? "

Thiên Kiệt rời đi khiến rất nhiều lời bàn tán, cảm thán, có người sợ đến ngất xỉu, Đắc tội cường giả Tiên Hoàng, cái Siêu cấp thành thị này cũng tan theo a.

Rất nhanh sự kiện có cường giả Tiên Hoàng "ghé thăm" đã nhanh chóng được lan truyền, khiến cao tầng Băng Hỏa Đế Quốc như ngồi trên đống than nóng, liền ra lệnh giới nghiêm toàn thành, cầm gây chuyện, đánh nhau trong thành. Một loạt các chấp pháp đội điều binh tuần tra toàn thành, đẩy không khí khẩn trương lên mức cao nhất khiến mọi người không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ đại hội diễn ra sớm hơn dự kiến a, nhưng sao chẳng thấy thông báo gì. Đặc biệt là khu vực của truyền tông trận và công thành, việc kiểm soát người ra vào càng thêm nghiêm ngặt, tránh nội gián và các thế lực nắm được tin tức này mà thừa nước đục thả câu, đắc tội Tiên Hoàng, cái Siêu cấp thành thị với cả trăm triệu sinh linh này.....

Cung Điện Băng Hỏa Quốc

_" Phụ Thân, có chuyện gì mà khiến người thấp thòm, đứng ngồi không yên vậy? "

Một tuần mỹ nam tử, toàn thân hoàng bào, khí chất Vương giả tỏa ra, hẳn chính là Toàn Phong Chấn Thiên - Triệu Phong, cường giả Tiên Vương, cũng là Thế Tử của Vương Triều họ Triệu của Đế Quốc.

"Ài...Phong Nhi, lần này nghe nói có cường giả Tiên Hoàng lịch duyệt qua đây, hành tung bí ẩn, ta cũng không biết à từ nơi nào đến, ngộ nhờ có kẻ dúi mù đại đột mà gây chuyện, kết thù với hãn thỉ ái Vương Triều này khó giữ a"

Trên ngai vàng, một lão giả râu tóc bạc phơ, long bào thêu Bồng Long Hỏa Phượng tranh châu, sắc mặt hồng nhuận tỏa ra uy nghiêm của bậc Đế Vương đang thấp thòm lo âu, ánh mắt luôn nhìn về xa xa.

Chính là Triệu Thiên Long, cường giả mạnh nhất Nam Vực, Tiên Vương - Tử Kim cửu tinh, Đế Vương của Bồng Hỏa Đế Quốc.

"À... Mà Linh nhi đâu? Sao ta không thấy nó, con bé này được nuông chiều quá, khiến nó ương bướng, không coi ai ra gì, mau gọi nó về, tránh chuyện không đâu. Ài."

"Thưa phụ thân, Linh Linh muội nghe nói đang truy tìm kẻ đầu giá tử sắc Tuyệt Liên tại buổi đấu giá ngày hôm qua, hài nhi đến cũng là muốn thương lượng với phụ thân chuyện này."

"Cái gì.....? Tử sắc Tuyệt Liên." một tia bất an chợt hiện lên trong mắt.

Rầm..... Chiếc bàn bằng Ngọc Thạch trầm trở tĩnh xảo thoáng cái vỡ vụn treo chường án của lão giả.

"Hồ đồ..... Tim Công Chúa Linh Nhi về ngay.." lão vận linh lực gầm vang cả cung điện khiến mọi người chấn động.

Công chúa Linh Nhi a, lại làm gì khiến lão Hoàng Đế giận dữ như vậy. Một số Ái Phi và Quận Chúa thì vui vẻ khi người gặp họa. Riêng Tiêu Thanh Âm Quý Phi thì mặt cắt không còn giọt máu, vội hướng thư phòng đi tới. Nhưng lão Hoàng Đế đã như sao xẹt qua bầu trời cung điện, trực tiếp xé mở kết giới bay ra ngoài trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Khi toàn cao tầng đang đau đầu, thì Hắc Địa Quỷ Hồn đã lên vào trong thành, truy tung theo khí tức đặc biệt, tìm đến nơi vẫn ạc của Tông Chủ Bất Dục Nhân. Thật Bất ngờ rằng lúc này, Thiên Kiệt và Diệu Linh Băng Tiên - Lâm Lan cũng đang ở đó.

Trong lúc rối loạn, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, hẳn lại thuận di mang nàng tới đây, có lẽ vì hãn nghĩ nơi đây ó cảnh đẹp lại yên tĩnh, sẽ khiến nàng thoải mái tâm tính hơn.

"Huynh xin lỗi....." Thấy không khí im lặng, Lâm Lan vẫn ôm chặt lấy hắn, khó khăn lắm hắn mới nói được câu, nhưng hắn không ngờ là nàng vốn dĩ đã nín lại khóc òa lên khiến hắn bối rối không biết phải làm gì, muốn đưa tay lên lau nước mắt cho nàng. Nhưng bất ngờ Lâm Lan ngẩng đầu lên, đôi môi hồng nhò xinh đã dán chặt lên môi hắn, mắt vẫn nhắm chặt, lệ châu vẫn không ngừng tuôn xuống, tràn cả vào miệng hắn.

Mặn, đắng, chát như cồi lòng của người Thiếu nữ si tình....

Một cảm giác yêu thương của hắn dành cho người con gái yếu đuối này dâng lên, bàn tay không biết từ bao giờ đã khẽ ôm lấy cái eo thon người thiếu nữ, và.....

Nụ hôn đầu của người thiếu nữ si tình đã được đáp lại...

Nhẹ nhàng, không hoa mỹ, không âm thanh.

Tiếng khóc đã dứt, lệ châu cũng ngừng rơi.

Và.... Ánh mắt từ từ mở ra cùng với tiếng tim đập loạn nhịp của mối tình đầu của người thiếu nữ...

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sống Xa Anh Chẳng Dễ Dàng

Nhìn vào hư không ngược vô định vào xa xăm

Thở dài tiếc nuối biết bao ân hận với một người

Nặng lòng nhau đau vỡ trái tim, người tổn thương đi rồi

Nhận ra phải sống xa anh chẳng dễ dàng, chẳng dễ dàng.

Ong đã biết cần hoa lấy mật
Biết đợi nắng sưởi ấm mỗi ngày
Em giờ không trẻ con như trước
Sẽ không để lạc nhau dù một bước.
Nếu quá khứ có trở lại
Hứa với anh sẽ chẳng còn sự khờ dại
Và sẽ yêu anh êm đềm vững chãi
Gió thổi gọn sóng trả lại mặt hồ yên ả.
Có những nỗi nhớ lẫn át
Chẳng biết vui bao giờ để nở nụ cười buồn
Trái tim em bây giờ chẳng khác
Có cả thế giới nhưng trong lòng lại chơi vơi
Vì anh chính là cả cuộc đời
Anh chiếm hết cả cuộc đời.
Từ lâu tôi nghĩ rằng bao ngốc nghếch
Chịu đựng vì yêu ai cũng trải qua
Người yêu dối hờn hay trách móc là quan tâm đến ta
Chẳng hiểu sao hai đứa cứ xa dần
Thương nhưng vẫn không sao lại gần nữa.
Nhắm mắt nhớ phút đắm đuối
Lúc đôi môi anh thì thầm gọi nhẹ babe
Thấm thiết hôn từ sau
Có những cảm giác ám ảnh chẳng thể phai màu.
I just can't stop missing you babe
Nhưng không ta đã kết thúc
Chẳng thể nói ra lời thật lòng muốn mượn để nói câu
Em xin lỗi, buông xuôi quá khứ chấp nhận vùi bao nhớ thương
Dù ngọt đắng cũng chỉ vì anh.
Nặng lời nhau đau vỡ trái tim, người tổn thương không về.
Cốc... Cốc.....

_"Mời vào. "

Một cô gái mặc đồ công sở, ngũ quan đoan chính, trên tay mang một xấp tài liệu tiến vào, cô khẽ nhíu mày. Nhận ra ca khúc quen thuộc với ánh mắt luôn mơ màng nhìn về phía xa xa của vị giám đốc xinh đẹp khiến cô cảm thấy quái lạ. Đây là lần thứ mười trong tháng này, cô nghe được bài hit Sống xa anh chẳng dễ dàng này. Hình như lúc nào vị giám đốc xinh đẹp này đều nghe bài hát này. Thậm chí có lần vô tình cô còn thấy cô ấy lên lau nước mắt. Bài hát gây cảm xúc tốt đến vậy sao? Hoặc là đúng với tâm trạng giám đốc, nhưng chồng của giám đốc rất yêu chiều cô ấy mà.

_" Có việc gì quan trọng không?" một âm thanh dễ nghe cắt đứt suy nghĩ của cô gái.

_"À, giám đốc, có vài văn kiện cần chị ký xác nhận. " nói xong nàng nhanh chóng đặt xấp văn kiện trước mặt cô gái.

Cô gái xinh đẹp cũng chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ xem qua đồng văn kiện rồi nhanh chóng ký lên đấy rồi đưa lại cho cô gái.

_" Có chuyện gì nữa không? " Cô gái vẫn không nhanh không chậm, chỉ nhàn nhạt hỏi, còn mang theo cảm giác lạnh lùng.

_" À..... Không có gì giám đốc, em đi trước.... " cô đang muốn hỏi điều gì đó, nhưng lời nói tới miệng lại nhin xuống, có lẽ không nên tò mò chuyện riêng tư của người khác, nhất là lãnh đạo càng không nên. Cô vừa xoay người mở cửa bước ra, suýt chút nữa thì đụng vào một người, mà người này cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là chủ tịch tập đoàn này, là chồng của vị giám đốc xinh đẹp kia. Cô đang định chào hỏi thì vị chủ tịch đã nhanh chóng đặt một ngón tay lên miệng, ra hiệu cô im lặng. Cô gái khẽ gật đầu hiểu ý rồi nhanh chóng rời đi, cũng không có đóng cửa lại. Còn cô gái trong phòng cũng khẽ tựa vào ghế, mắt đẹp nhắm lại, đôi hạt lệ châu óng ánh khẽ lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Người đàn ông thấy vậy cũng lắc đầu thờ dãi, khẽ đóng cửa lại rồi cũng xoay người rời đi.

Tiên Linh Song Nguyệt đại lục.

Thiên Kiệt chợt nhận thấy tim chợt nhói đau, hần khẽ đẩy thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của Lâm Lan ra, ánh mắt vô định nhìn vào hư không xa xôi, cảm giác này hần biết, dù xa cách, nhưng mối liên hệ vô hình giữa hần và cô luôn tồn tại. Còn Lâm Lan thì chợt giật mình, cảm giác lưu luyến vẫn còn đọng lại trên môi xinh, đôi dòng lệ lại tuôn rơi, nghĩ rằng hần chán ghét mình, khiến nàng lại nức nở thương tâm. Thiên Kiệt nghe tiếng khóc lại giật mình, thấy nàng khóc thương tâm như vậy hần chỉ lắc đầu cười khô, khẽ kéo nàng vào ngực, nhẹ vuốt mái tóc mây tung bay của nàng dỗ dành. Bất chợt Thiên Kiệt ôm lấy Lâm Lan lóe lên, nấp vào một góc kín đáo, hành động bất ngờ khiến nàng sững sờ, như nghĩ đến điều gì đó khiến khuôn mặt xinh đẹp đỏ hồng lên, nhịp tim không tự chủ cũng rung mạnh, ánh mắt như mong chờ, như có chút sợ hãi chầm chậm khép lại, đón chờ điều sắp xảy ra. Nhưng qua một lúc lâu cũng không thấy hần làm gì, khiến nàng nghi ngờ mở mắt ra, lòng bức bối. "Hay là huynh ấy không thích mình, nhưng không thích sao lại ôm nàng vào chỗ kín đáo như vậy? "Nhưng nàng đang định mở miệng hỏi thì nhận ra rất nhiều khí tức đang tập trung về bên này.

_"Hừ.... Lén lút, giả thần giả quỷ, mau bước ra cho ta. " một âm thanh trong trẻo như chuông bạc vang lên, sau đó một cô gái xinh đẹp cùng hai lão già xuất hiện.

_" Công chúa..... Sao nàng ta lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ nàng biết mình và Thiên Kiệt ca ca ở đây? ". Lâm Lan nhìn hần với ánh mắt dò hỏi, nàng đang định bước ra thì bị Thiên Kiệt kéo lại, lắc đầu ra hiệu với nàng rằng không phải gọi hai người bọn họ.

_" Hắc hắc...Triệu Linh Linh công chúa, thật vinh hạnh được gặp người ở đây... " Một giọng nói quái dị, nửa nam nửa nữ, nửa âm nửa dương truyền đến, sau đó là vài chục hắc y nhân đeo mặt nạ quái dị xuất hiện.

_" Hừ... Các người là ai, sao lại theo dõi bản công chúa? ".

_"Bẩm công chúa, bọn họ chính là Hắc Địa Quỷ Hồn. " một lão già chầm chậm nói ra lai lịch của đám hắc y nhân, hai lão già liền đề cao tinh thần cảnh giác lên cao độ.

_"Hừ, lũ phản tặc, dám theo dõi bản công chúa, muốn chết... ".

_"Hắc hắc, thật ngại quá, chúng ta không theo dõi công chúa, chỉ là trùng hợp thôi... " tên bán nam bán nữ vẫn la lạnh lùng nói, trong lời nói còn kèm theo vị trào phúng, rõ ràng không để công chúa thiên kiều này vào mắt, các tên còn lại thì nhìn chằm chằm vào nàng, ánh mắt còn lóe lên vẻ dâm dục.

Nhận ra ánh mắt bất thiện của đám người lướt qua những vị trí miễn cảm của mình khiến Triệu Linh Linh nổi giận, một đám Linh Tướng tu vi cao nhất chỉ Bạch Ngân tứ tinh, không biết sống chết dám có ý đồ với mình, nàng khẽ phất tay ra lệnh cho hai lão già.

Một lão già gật đầu, liền lóe lên lao vào giữa đám hắc y nhân. Một loạt ánh kiếm như cuồng phong xoay quanh người lão già, vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, vài kẻ tu vi yếu kém không kịp tách ra liền bị kiếm khí cắt thành vài mảnh.Đám người tu vi cao hơn một chút liền tách ra dàn trận.

-" Dàn trận.... " một tiếng hét vang lên, đám hắc y nhân nhanh chóng vây lão già vào giữa.

Mà một đám hắc y nhân lại tiếp tục xuất hiện, lao về phía Triệu Linh Linh và lão già còn lại.

Bất đắc dĩ lão già lại đẩy Triệu Linh Linh sang một bên.

-" Công Chúa, chạy mau. "Xong lão cũng lao về phía đám hắc y nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ma Thần Hàng Lâm _ Sóng Ngầm Trời Dậy

Một đám hắc y nhân nữa lại xuất khiến khiến khuôn mặt xinh xắn của Triệu Linh Linh khẽ tái nhợt, nàng nhanh chóng bóp nát tấm hộ phù của Hoàng thất. Nàng khẽ vung tay, một tầng kết giới nhanh chóng hiện ra, bảo vệ lấy nàng ở giữa. Một loạt công kích như mưa chần lên kết giới chỉ khiến nó rung động nhẹ nhàng, khiến đám hắc y nhân càng điên cuồng tấn công. Phía xa xa, hai cận vệ của nàng cũng khá chật vật vì bị vài trăm người vây công, cả ngọn núi rung lắc dữ dội dưới những luồng linh lực liên tục chần xuống. lâu lâu lại xen vào những tiếng hét thảm thiết của vài tên hắc y nhân bị giết, tràn cảnh máu tanh tràn ngập ngọn núi khiến Lâm Lan muốn ói, khuôn mặt đỏ bừng nép vào ngực của hắn. Tuy đám hắc y nhân đông hơn, nhưng thực lực hai lão già cũng không yếu, đều Linh Tượng-Tử Kim bát tinh cả, cục diện giằng co, pháp thuật công kích của vài trăm người khiến đất đá cây cối bị chần nát bay mù mịt cả ngọn núi. Một bên cầm cự chờ cứu viện, một bên muốn chó nhaoáng tấn công, đám hắc y nhân kéo đến ngày càng nhiều, cỡ vài ngàn tên, mà đám người chấp pháp điện chưa thấy đâu. Thật ra đám người hắc y nhân đã vây quanh cả ngọn núi này, bày ra trận pháp kết giới cách ly mọi khí tức với chần động trong ngọn núi này lại. Xem ra truyền âm phù của Lâm Lan chưa kịp truyền ra ngoài.

Bỗng một Thanh Kiếm khổng lồ được ngưng tụ bằng linh lực đỏ như lửa, xoay tròn như mũi khoan xé kết giới đâm thẳng vào một nhóm hắc y nhân đang điên cuồng tấn công kết giới thủ hộ của Triệu Linh Linh, khiến cả vài chục tên tu vi yếu kém lập tức thành tro bụi, một chiếc hồ sâu hoắm hiện ra khi thanh kiếm xuyên qua được hình thành, Hỏa Linh lực cuồng bạo quét qua, khiến đám hắc y nhân đang điên cuồng phải lùi lại.

_ "Phụ hoàng..... "

_ "Bệ hạ... "

Người vừa xuất hiện chính là Vương giả của Đại Lục này. Băng Hòa Đế Vương - Triệu Thiên Long. Ánh mắt của vị Đế Vương lạnh lùng quét qua, khí tức Đế Vương và uy áp của cường giả Tiên Vương tỏa ra, khiến đám hắc y nhân dừng lại công kích, tỏa ra vây bốn người vào giữa.

_ "Khắc khắc, Triệu Thiên Long, tên tiểu tử nhà ngươi, lâu rồi không gặp, hắc hắc...tốt....tốt. "

Sau tràng cười ghê rợn, sáu thân ảnh hắc y xuất hiện, nhìn vào gương mặt một kẻ, hai mắt đen sì hồm sâu, một nửa lộ ra xương trắng hếu khiến Triệu Thiên Long nhủ mảy kinh ngạc.

_ " Triệu Minh Vũ, là ngươi, không ngờ ngươi còn sống, thì ra ngươi cấu kết với Hắc Địa Quỷ Hồn. "

_ "Hừ, Ta có ngày hôm nay, đều do ngươi và con đàn bà kia dành tặng.. Hắc hắc, ta muốn tìm ngươi hỏi tội lâu lắm rồi, chọn ngày không bằng gặp ngày, xem ra ân oán giữa chúng ta hôm nay nên kết thúc, hắc hắc, ngươi yên tâm, con gái và phi tần của ngươi, ta sẽ thay ngươi chiếu cố... Khắc khắc.. "

_ "Hừ, dựa vào ngươi và đám ô hợp này sao? "

_ " Rồi ngươi sẽ có câu trả lời ngay thôi. " nói xong cả bốn lão già hắc y nhân bắt tay kết một loạt ấn ký kì lạ.

Một đám hắc vụ đen xì dần hình thành, khiến cả bầu trời tối sầm lại, sắp chớp cuồng phong lên tục gào thét, đất đá bị cuốn lên bay mù mịt, Triệu Thiên Long khẽ vung tay tạo nên một bức tường linh lực bảo vệ cả bốn người lại, hắn vẫn lạnh lùng quan sát đám hắc y nhân, vì hắn thấy sáu kẻ xuất hiện, chỉ có Triệu Minh Vũ và một tên đeo mặt nạ bạch kim là có tu vi khá cao Tiên Vương - Tử Kim bát tinh, và hai kẻ Tiên Vương - Thanh Đồng nhất tinh, còn hai kẻ kia mới chỉ Linh Tượng -đỉnh phong. Mặc dù khá bất ngờ, một Hắc Địa Quỷ Hồn nho nhỏ lại có tới năm tên Tiên Vương tọa trấn. Khẽ liếc mắt, vẫn chưa thấy Quỷ Chúa Bất Dụ Nhân trăm năm trước đã đạt Tiên Vương -Tử Kim thất tinh

Chẳng lẽ.....

Hơn hai trăm năm trước, Triệu Minh Vũ vì ghen ghét vì Tiên Hoàng trước khi rời đi Thánh Thành, đã lập Triệu Thiên Long làm Thế Tử, trong khi hắn tài hoa hơn người, tâm kế cũng hơn hẳn Triệu Thiên Long lại không được chọn. Đến người phụ nữ hắn yêu nhất cũng rời bỏ hắn mà theo vị tân nhân Vương này. Ôm hận thù, hắn ngấm ngầm âm mưu đảo chính, cướp ngôi. Nhưng hắn không ngờ rằng, người phụ nữ hắn yêu đấy, luôn bên hắn lại chính là con cò được Triệu Thiên Long an bài bên cạnh mình, khiến kế hoạch thất bại. Làm hắn bị đuổi giết khắp nơi. Trong lần ấy hắn nghĩ mình đã chết thì được một Hắc y nhân cứu. Cũng chính là Âm Vô Hồn-Bất Dụ Nghĩa, môn chủ tiền nhiệm Hắc Địa Quỷ hồn, kẻ đeo mặt nạ bạch kim bên cạnh hắn, cha của môn chủ tiền nhiệm. Nhưng chỉ có hắn biết đó là con của hắn. Khi biết Bất Dụ Nhân bị giết tại Băng Hòa Đế Quốc, thù mới hận cũ, hắn quyết tâm san bằng Đế Quốc này.

Bầu trời lúc này cuồng phong càng ngày càng gào thét, Thiên Địa hôn ám, chao đảo rung lắc dữ dội. Hư không chợt xé mở. Một khí tức lần uy áp khủng bố chợt xuất hiện. Một tia bất an xẹt lên trong mắt Triệu Thiên Long

Không xong,

_ "Ma Thần Hằng Lâm.. "

Một tiếng quát vang lên, một luồng linh lực khủng bố chần thẳng xuống đỉnh ngọn núi...

Ầm.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Hàn Đồng Ngưng Thiên - Duyệt Tuyệt Kiếm

Thiên Địa hôn ám, Nhật Nguyệt vô quang, mùng Thiên Địa bị phong ấn rung lên dữ dội, cuồng phong gào rú, sấm chớp như u linh muốn xé tan cả không gian phong ấn. Nhìn thấy một tràng cảnh này khiến tiểu yêu tinh Lâm Lan mặt nhỏ xinh xắn tái mét, cả người run lên từng chập. Thiên Kiệt khẽ nhíu mày ngưng trọng, con quái thú đen sì, với cái miệng đỏ lòm to khủng bố không ngừng gào rú, từng luồng linh lực như sao băng oanh tạc xuống không phân biệt địch ta. Thân khổng lồ đen kịt với chi chít gai nhọn kèm theo hắc vụ vờn quanh ma sát với không khí phát ra những âm thanh* krik krik" nghe rợn cả tóc gáy.

_"Khắc khắc.... Kê nào triệu hoán bản Hoàng?.Khắc khắc.

Con quái vật khổng lồ, chậm rãi đáp xuống mặt đất nhưng cũng khiến cả ngọn núi rung lắc dữ dội, đất đá văng tứ tung, tạo thành một lốc xoáy khổng lồ xung quanh nó, bỗng ngưng đôi mắt bốc cháy đỏ lòm nhìn qua đám hắc y nhân, cất giọng như u linh hỏi.

_"Không.... Không thể nào, khí tức này.... Uy áp này..... Tiên..... Tiên Hoàng.Ma thú cấp 6."

Triệu Thiên Long run giọng lấm bầm, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng. Triệu Linh Linh thì đôi chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất. Khuôn mặt xinh xắn tái nhợt, đôi mắt run rẩy tràn ngập kinh hoàng. Chỉ có đám hắc y nhân tràn ngập điên cuồng, quỳ rạp xuống,miệng lẩm rầm đọc những chú ngữ khó hiểu.

_"Khắc khắc, biết cái giá khi triệu hồi bản Hoàng chứ? ".

Con quái vật lại cất tiếng như u linh, lướt qua đám hắc y nhân hỏi.

_"Vâng, thưa Đấng tối cao.... " 6 lão già hắc y nhân khẽ liếc nhau gật đầu, ánh mắt không cam lòng nhìn một lượt qua đám hắc y nhân đang quỳ bái. Vốn nghĩ chi triệu hồi một vài ma thú cấp 5 để đối phó với đám Hoàng thất Triệu gia, cướp lại Vương quyền. Thật không ngờ lại đem tới một ma thú cấp 6 mở ra linh trí, tuy đẳng cấp cao thì càng mạnh, nhưng hi sinh thật là quá lớn,còn không biết có điều khiển được nó hay không?. Khiến cả sáu lão già phân vân, nhưng đến nước này thì không thể vẫn hỏi.

_"Tế..... "

Theo tiếng quát và thủ ấn của 6 lão già, hơn một ngàn đệ tử hắc y liền bày trận xung quanh ma thú, từng thủ ấn phức tạp được kết ấn. Còn ma thú trong trung tâm trận không ngừng gào rú.

Phụt, cùng lúc gần ngàn hắc y nhân đồng thời phun ra từng ngụm máu tươi. Lấy tốc độ nhanh như chớp lao vào miệng ma thú, cả ngàn người khuôn mặt tái nhợt, đau đớn vằn vẹo, quỳ rạp xuống. Từng đoàn huyết tinh bị ma thú cắn nuốt, khí tức không ngừng tăng lên, một thân khổng lồ chuyển dần từ màu đen sang màu đỏ như máu

Grao.....

Một tiếng kêu như sấm mang theo công kích âm ba khiến đám người bụng tai kêu gào, dường như muốn chấn nát cả linh hồn, máu tươi rỉ ra trên khoeo miệng và kẽ tay đang bưng lấy tai mình.

-"Khắc khắc..... Mấy lão bắt từ, ta đã trở lại..... "

Sau tiếng hét chói tai, ma hủ há chiếc miệng răng nhọn lờm chồm, máu tươi còn đang chảy tòng tòng. Cái miệng khổng lồ còn to hơn cái đầu ra sức hút lấy đám hắc y nhân kia vào. Từng đám người theo lực hút bay vào miệng nó. Từng tiếng la hét mang theo tiếng rắc rắc như nhai kẹo, từng đọt, từng luồng. Lâu lâu còn có chân, tay, đầu lâu lọt kể rằng rơi xuống đất dưới chân ma thú. Khung cảnh khủng bố khiến tất cả mọi người kinh hoàng muốn nôn mửa. Ngay cả Thiên Kiệt cũng thấy bụng mình nhộn nhạo. Lâm Lan thì đã ngất đi trong vòng tay hắc từ lúc nào. Thiên Kiệt biết lúc mới xuất hiện, con thú chỉ mới bước nửa chân vào Tiên Hoàng thôi. Nhưng sau huyết tế vừa rồi, nó đã chân chính bước vào Tiên Hoàng. Đang cùng cố tu vi ở mức Thanh Đồng nhất tinh

Sau tiếng gào, con ma thú liền ngưng lực, một quả Cầu linh lực khổng lồ ngưng thực trước cái miệng đỏ lòm. Linh lực mang hơi thở hủy diệt tràn ra, nhắm thẳng trời cao phóng đi.

Ầm.. Ầm.....

Rắc..... Rắc.....

Kết giới phòng hộ mất sự duy trì của hơn ngàn hắc y nhân bên trong liền vỡ tan như thủy tinh.

_"Không tốt.... Nó muốn phá kết giới xông ra ngoài.. Mau.... Chặn nó lại, không sẽ là tai ương, kiếp nạn của cả Nam vực... "

Triệu Thiên Long hét lên với hai lão già đang mặt cắt không còn giọt máu không ngừng run rẩy. Dè nén lại sự run rẩy, biết là chết, nhưng không can được nó thì con dân trong thành đều chết. Đợi các cường giả Thánh Thành đến có lẽ nó đã nuốt chửng mất một phần năm cả Nam Vực này rồi.

Ầm.. Phụt.....

Một nhát kiếm quang vàng óng khổng lồ chém lên đầu ma thú. Nhưng chỉ gây vết thương mờ nhạt. Khiến vị Đế Vương ngất ngốc tại chỗ. Xong rồi.....

Một nhát Kiếm Quang Tru Thiên, mang theo toàn bộ uy lực phát ra chỉ gây cho ma thú một vết thương nhỏ nhỏ. Cảnh giới Tiên Vương, so với Tiên Hoàng chỉ như muỗi cắn voi. Mồ hôi lạnh đầm lưng, ánh mắt đỏ ngầu không cam lòng, mang theo một tia sợ hãi thấm tới xương.

_"Khắc....kiến hôi...cũng dám can lên bổn Hoàng.... "

Ma thú dùng đôi mắt đỏ lòm nhìn Triệu Thiên Long đang run rẩy. Vụt..... Một cái đã xuất hiện trước mặt vị Vương Giả. Phải.... Đó là Thuần Di, đặc quyền di chuyển của cảnh giới Tiên Hoàng. Bàn tay lằng không chụp lấy cổ Triệu Thiên Long nhấc lên.

_" Không..... Phụ vương.... "

_" Bệ hạ..... "

Hai lão già điên cuồng gào lên, thúc dục linh lực, lao như tên bắn đánh vào ma trảo khổng lồ đang muốn bóp chết vị Vương giả.

_" Khắc... Lũ kiến hôi.. "

Ma thú đột nhiên vươn ma trảo lại muốn tóm lấy hai lão già

Hừ.....

Đúng lúc này một tiếng hừ khê vang lên. Một đạo kiếm quang mang theo băng hàn thấu xương chém lên ma trảo khổng lồ ấy.

_"Khắc khắc..... Con chuột nhắt, cuối cùng cũng xuất hiện rồi à.... Khắc khắc. "

Con ma thú khinh thường chuyển hướng ma trảo chụp lấy ánh kiếm quang đang lao tới. Phụt..... Đường kiếm sắc bén mang băng hàn khủng bố như dao sắc chặt mía chẻ đôi ma trảo của nó ra. Nơi kiếm quang đi qua, băng hàn lập tức đông lại, không cho miệng vết thương khép lại. Thẳng đến khi tới khuỷu tay của ma thú mới dừng lại. Băng hàn thấu xương khiến ma thú gào rú thê lương như heo chọc tiết, vội thả Triệu Thiên Long ra, chụp vào cánh tay, vận linh lực đốt chảy Băng hàn khủng bố đồng thời cũng nhảy về phía sau mấy trăm mét, khuôn mặt đau đớn vặn vẹo. Đôi mắt bốc cháy đỏ ngầu hung ác, mang theo một tia sợ hãi nhìn chằm chằm vào một nam nhân tuấn mỹ phiêu dật, y phục không gió tự lay, tóc dài phiêu phù che lấp dung mạo như ẩn như hiện. Trong ngực ôm một nữ nhân cũng đồng dạng dung mạo ẩn hiện, nhưng chắc chắn là một người con gái tuyệt sắc. Một tay cầm một thanh kiếm ngưng tụ bằng linh lực hàn băng tuyệt mỹ nó chưa thấy bao giờ.

Mấy ngàn năm bị phong ấn, kiến thức của nó không phải là ít. Thập đại Thần kiếm, Thập đại Thần Dao, Thập đại Thần Tiễn..... Nó không phải không biết, nhưng chưa từng nghe qua Thần Kiếm nào mang vẻ tuyệt mỹ và khí tức hủy diệt như thanh kiếm này khiến nó run từ sâu trong linh hồn. Từng là Tiên Đế chí Cao vô thượng, chiến đấu chém giết với bao nhiêu trận cùng cường giả Nhân tộc Tiên Đế cầm thần khí cũng không khiến nó run sợ đến thế.

Thiên Kiệt đâu biết rằng, bản tính màu mè yêu cái đẹp của hắn, ngưng tụ ra Băng kiếm dựa theo trí nhớ về những thanh kiếm đẹp trên internet lại dọa sợ con ma thú như vậy. Nếu như biết hắn có thể huyền hóa ra cả trăm thanh vũ khí đẹp như này, còn không dọa chết khiếp con ma thú này. Nhớ năm đó trong ảo mộng linh cảnh, khi chiến đấu với Tiên Đế Cuồng Chiến, hắn thua hai cấp nhỏ so với Cuồng Chiến, Long Tộc cường hãn giáp công, bị đàn bay liên tục, thương tích đầy mình, khiến hắn bí quá hóa liều, ngưng hóa ra cây Băng Tiễn đẹp mắt khiến Cuồng Chiến ngây ra trong vài giây thì hắn đã xanh cỏ đỏ đèn rồi.

Hàn Đồng Ngưng Thiên-Duyệt Tuyệt Kiếm

Gần như cùng cả đám người cùng hô lên, ánh mắt run sợ nhìn vào thanh Băng kiếm như muốn đông cứng cả linh hồn kia. Siêu Phàm Thiên khí. Chỉ xuất hiện trong truyền thuyết và một số điển tịch xa xưa viễn cổ. Thánh khí chỉ dùng cho cấp bậc Chí Tôn và Vô Song cường giả. Siêu phàm Thiên khí, Xuất Trần Thiên khí chỉ có Chí Tôn Vô Thượng mới đủ Linh lực điều khiển. Lăng Tuyệt thánh khí, Ngự Không Thánh khí thì chỉ có cường giả Vô Song mới áp chế nổi. Chưa kể một số ghi chép cổ xưa mơ hồ còn có Kinh Thế Thần khí, Hồn Thiên Thần khí mang màu sắc, huyền ảo vượt nhận thức của Nhân loại.

Nếu biết sự màu mè hoa mỹ của mình khiến oanh động gây hiểu lầm nhiều đến thế thì có lẽ khiến hắn cười ngoác miệng ra.

Nhưng sự thật là vậy, những lão bất tử Thần Thoại Cảnh còn biết tới sự tồn tại của cả Thiên khí, Thánh khí, Tiên khí, Thần khí nữa, vì tu vi chưa đủ nên phân loại tại phiên Tỉnh Vực này bị hạn chế thôi

Cấp bậc luyện khí chia làm nhiều cấp.

Phàm khí (hạ, trung, thượng, cực phẩm)

Bảo khí (như trên)

Linh Khí (như trên)

Thiên Khí (Siêu Phàm,Xuất Trà)

Thánh khí (Lăng Tuyệt, Ngự Không)

Tiên Khí (Hồn Thiên, Sở Phụng)

Thần Khí (Tiềm Long, Chí Tôn)

Bài danh Vô Song khí hầu như là chưa một ghi chép nào ghi lại. Mang sắc thái huyền kỳ ảo nhất. Ngay cả mấy vị Thần Cấp - Thần Thoại cũng chỉ mơ hồ, cho nên cấp bậc Linh Khí đã tôn xưng là Thần khí. Bỏ qua cả vài cấp bậc xưng Thần. Chỉ có số ít cường giả Tiên Đế tại Thánh Thành biết một hai mà thôi. Cho nên việc nhầm lẫn và kinh sợ của mọi người ở đây là bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Luân Hồi Tình Kiếp thứ 100

Một câu chuyện khác.

Một thế giới khác. Có lẽ là Song Song, cũng có thể là giao nhau. Cũng có thể là trùng nhau.

Và.....(Tăng hại não, tăng buff yy và thêm..... Kkkk.... Lão bà kkk)

Nội dung cũ...nhưng câu chuyện mới.... Khắc khắc...

_ "Đã đến lúc, hạ màn trò chơi này được rồi. "

_ "Ài.... Ta thật không cam lòng, người phá quy tắc trò chơi, tại sao?.... "

_ "Tại sao? Ta cũng.... Rất muốn biết tại sao?..... "

.....

Khi lão già mở mắt nhìn lên, chỉ thấy một đôi mắt lạnh băng, rét lạnh thấu tâm hồn, thoáng qua vẻ bi ai, như sầu như oán, như hận như yêu. Có tiếc nuối, có cô đơn.....

Một bàn tay xuyên qua vị trí trái tim lão già, máu tươi trào ra thấm ướt bàn tay ngọc ngà, xinh đẹp tuyệt luân. Thấm ướt y phục tàn tạ rách nát theo thời gian. Lão khẽ mỉm cười, đôi mắt già nua nhưng trong suốt dần khép lại. Khuôn mặt giai nhân khuynh thiên hạ phai nhạt dần, môi hồng xinh khẽ nở nụ cười chua xót. Khi lão già dần tan biến, lệ châu đã thấm ướt khuôn mặt giai nhân.

_ "Đừng trách ta.... Nếu có kiếp sau.... Nguyên làm chim liền cánh, ngao du.... Mãi không chia lìa.... "

Nàng khẽ thì thào, khúc môi trào ra dòng máu, hòa lẫn lệ châu, thân thể lung linh xinh đẹp cũng dần nhạt nhòa, chậm rãi tan biến giữa hư không.

Àm.....

Vô số Tinh Cầu lấp lư, bạo tạc nổ tung, kéo theo lượng phá hoại khổng lồ, vô số vũ trụ sụp đổ, pháp tắc lực lượng mất cân bằng chao đảo hỗn loạn. Một vụ nổ khủng khiếp lóe sáng cả vũ trụ. Có đôi khi, ta nhìn thấy ánh sáng lóe lên từ một ngôi sao trên bầu trời, để đến được mắt chúng ta có lẽ ánh sáng phát ra từ ngôi sao đó đã đi cả tỉ năm ánh sáng, từ khi nó phát nổ, đến lúc chúng ta nhìn, nó đã qua cả tỉ năm ánh sáng, có thể đã hình thành một Tinh cầu, một Thiên hà có sự sống cả tỉ năm rồi cũng nên.

_ "A.... Sao băng, Thiên Kiệt ca.... Thật đẹp a, người ta nói, khi gặp sao băng mà cầu nguyện, thì điều ước sẽ thành hiện thực đó. "

Nói xong cô gái nhắm mắt lại, tay nhỏ xinh xắn nắm lấy chiếc cúc áo trước ngực, miệng lầm lầm cầu nguyện. Cầu nguyện xong cô mở mắt ra, khẽ liếc nhìn sang hắn, đang định mở miệng hỏi hắn đã ước xong chưa, thì thấy hắn đỏ cái ảm lên người cô. Quá hốt hoảng, cô theo bản năng muốn đẩy hắn sang một bên, nhưng do mất trọng tâm, bị hắn đè thẳng xuống, đập đầu vào đá ngất xỉu.

Chẳng biết trải qua bao nhiêu lâu, Vô Song Nguyên Tôn chậm rãi tỉnh lại, người suy nhược, đầu đau như búa bổ, vô vàn ký ức quy tắc hỗn loạn trong đầu. Từng dòng ký ức chậm rãi ủa về, chợt cảm thấy má mình ảm ả, có nhịp đập khe khẽ vang lên, một mùi thơm xừ nữ nhu ủa lan, nhẹ nhàng truyền đến. Bàn tay dường như đang nắm thứ gì đó mềm mại, co dãn. Hắn khẽ mở mắt ra, khó nhọc ngược lên....

_ "Ta.. Ta không chết. Đây....là đâu?"

_ "Ui..... "

Hắn đang suy nghĩ mông lung, sắp xếp lại dòng ký ức tán loạn trong đầu, chợt nghe thấy giọng rên khe khẽ dưới thân. Một đôi mắt to đen láy, một khuôn mặt vừa xa lạ, lại thân quen.

_ " A... "

Cô gái hoảng hốt, giật mình. Theo bản năng, cô co chân đạp một nhát đá văng hắt ra, lẩn mấy vòng, đập vào tảng đá, toác cả đầu, máu tươi chảy ào ào. Khi cô định thần lại, thì bị miệng kinh hoàng.

_ " A... Thiên Kiệt, muội.... Muội không có cố ý. "

Cô vội vã bò dậy, đầu còn hơi đau, nhưng cô mặc kệ, bàn tay nhỏ nhắn, nhưng lại chai sộp, sần sùi, vô số sộp to, sộp nhỏ, chụp lên trán, bịt vết thương lại, lòng cô loạn như ma, luống cuống không biết làm sao. Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, lệ rơi như mưa.

Thiên Kiệt..... Vô Song Nguyên Tôn khẽ lẩm nhẩm cái tên này, ánh mắt trống rỗng, đầu đau như búa bổ, bàn tay liên tục đập vào trán mình, miệng không ngừng lẩm nhẩm cái tên này... Chợt hắt khựng lại. Ánh mắt trở nên trong suốt, hắt thấy khuôn mặt của cô gái, ánh mắt lóe lên sự tàn nhẫn, giờ cánh tay lên, chụp ấy bàn tay đang bịt vết thương trên trán hắt. Chợt, hắt lại khựng lại một lần nữa, đuôi tay của cô gái ra, cánh tay nhỏ xinh nhưng chai sần chỉ chít sộp, làn da cũng cháy đen vì khổ cực lam lũ. Ký ức lại ủa về, là kí ức kiếp này.... Ánh mắt hắt dụ lại, nhìn cô đầy trĩu mến yêu thương.

_ "Nàng không phải là Vô Nguyệt Tiên Tôn. Thiên Ý khó dò, mấy tí nă Mấy chục tí năm.... Ta và nàng lại Luân Hồi Chuyển Thế, lần này là duyên, không phải nợ. Là tình, không phải thù. Chẳng lẽ cả hai.... cả hai đều vượt qua tình kiếp luân hồi sao? Không... Không đúng.. Lần này mới là lần 99, chưa qua bách thế luân hồi lần thứ 100. còn một kiếp.... Chẳng lẽ..... Nàng..... Chẳng lẽ..... không.... Can dự vào Thời Gian, Thời Không là mãi mãi không siêu thoát.... Lăng Hoa Phiêu Vân.... nàng thay đổi quá khứ..... "

_ " Không, không phải quá khứ, mà là nàng thay đổi tương lai, hoàn thành lần Luân Hồi thứ 99,..... Thì ra..... Tại sao lại giấu ta? Vậy. Trong linh hồn thân thể này là của ai? "

_ " Lăng Như Vân.... "

_ " Hừm.... mmmm, Thiên Kiệt, huynh sao thế? "

_ " Hoa Linh Phiêu..... "

_ "Sao?.... Thiên Kiệt.... Huynh có bị làm sao không? "

Mặt hắt cứng đờ, nhưng vẫn gắng thều thào câu hỏi nữa.

_ "Lăng Hoa Phiêu Vân..... "

Hắt ôm hi vọng cuối, thì thào gọi tên Vô Nguyệt Tiên Tôn một lần nữa, ánh mắt chăm chú nhìn vào mắt cô gái, nhưng đáp lại hắt à khuôn mặt kinh hoàng, đầm nước mắt của cô gái.

_ " Thiên Kiệt, muội xin lỗi... Huynh bị làm sao thế? Ô....ô... "

Cô gái khóc rống lên, bàn tay không ngừng xoa lên trán hắt, cô cứ ngỡ là mình đập hắt đập đầu vào đá khiến não tổn thương nên mới gọi lung tung như vậy. Cô ghì chặt đầu hắt vào ngực mình, khóc rung trời. Thiên Kiệt còn đang ngỡ ngàng, thì bị nàng kéo vào ngực, hai ngọn núi nhỏ nhỏ ép hắt suýt nữa ngộp thở, mùi thơm xừ nữ thoang thoang xộc thẳng vào mũi khiến sinh lý hắt rục rịch.

_ " Khụ. Khụ....bỏ bản...Tôn.....không..bỏ huynh ra, ngộp chết huynh bây giờ.... "

Nghe thấy vậy, cô gái giật mình đẩy hắt ra, khuôn mặt đỏ ửng, nhưng đôi mắt to đen láy vẫn chăm chăm nhìn vào hắt hỏi:

_ " Huynh. Huynh không sao thật chứ? "

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Một Vòng Tròn - Thiên Ý Trêu Người

Kkhu.... Khụ....

_ " Huynh không sao? Chúng ta về thôi, kéo sư tôn lo. "

_ " Uhm.... "

Hai người vừa đi vừa trò chuyện, thu thập linh thảo, quáng thạch, nhìn nàng ăn mặc rách rưới, chân đế trần khiến hắt cảm thấy chua xót, nhìn vóc dáng

cao gầy đen nhem, linh lực dao động yếu ớt khiến hắn cảm thấy rất thương tâm. Một cô gái mới 15, 16 cái thời đẹp nhất của thiếu nữ, mà nàng phải buồn chài mưu sinh, ăn thiếu mặc thốn.

"Ta đã trở lại, sẽ không bao giờ để nàng phải chịu đau khổ, tổn thương nữa. " Hắn lầm nhảm quyết tâm. Pháp tắc thế giới này quá lộn xộn, Nghịch Thiên Chi Khí còn không có, chứ đừng nói là Hồn Nguyên Chi Khí, có lẽ tình cầu này là cấp thấp nhất trong Thiên Hà này. Chắc..... Muốn hồi phục tu vi tới đỉnh phong e là nói dễ hơn làm, cũng may, chứ không thì quy tắc nơi này sẽ ép ta ra tro bụi mất. Nhưng sống là tốt rồi, tuy thân thể này khá yếu, nhưng may là linh hồn Tiên Tôn ta vẫn còn, có thể từ từ tu luyện lại.

Hừm.....

Thiên Kiệt khẽ liếc mắt lên khe đá trên cao, nơi đó mọc ra một cây nhỏ màu tím, có 7 lá, chính giữa là một bông hoa trắng tinh, thân cây phát ra linh khí dao động cực kỳ nhỏ. Như có như không, là... Nghịch Thiên Chi Khí...

"Thất diệp nhất hoa.... Thật không ngờ một tình cầu thiếu quy tắc như vậy lại nuôi dưỡng ra một gốc ngàn năm..Ha ha ha, trời không tuyệt đường người. Có nó giúp ta đỡ tốn vài trăm năm tu luyện lên Chí Tôn. Trải qua hai kiếp cảnh tâm ma "Vô Tình" và "Hữu Tình". Có thể đi tắt từ Nhân Chuyển cảnh lên thẳng Linh Nhân cảnh mang Nghịch Thiên Chi Khí a.

Thiên Kiệt nén kích động, cẩn thận bò lên vách đá cheo leo, cẩn thận đào gốc linh dược lên. Đùa chắc... Một nơi thiếu quy tắc thiên địa như vậy, một gốc linh dược có thể huyền hóa ra Nghịch Thiên Chi Khí, không khiến Chí Tôn cảnh đánh nhau bể đầu, máu nhuộm Thiên Địa mới lạ.

"Thiên Kiệt ca, huynh đào gốc cỏ đó làm gì vậy, nó không phải linh thảo đâu, nó không có tí dao động linh lực tí nào. "

Sặc... Cỏ....

Cỏ này lòi ra máu chảy thành sông đầy mùi. Tại Tinh vực cao cấp cũng khiến vô số cường giả điên cuồng cướp đoạt đấy.

"Uhm... Huynh thấy nó lạ mắt nên mới đào về trồng làm kiếng thôi. "

"Hi hi.. Huynh biết trồng hoa làm kiếng lúc nào thế? "

Thiên Kiệt đành áp ứng bịa đặt cho có lệ thôi, nếu nói ra lai lịch gốc linh dược này chưa chắc nàng sẽ tin, hoặc là sẽ ngắt xiu mất, dù sao với tu vi Nhân Chuyển - Thanh Đồng nhất tinh, cảnh giới Chí Tôn quá xa vời, là tồn tại không thể ngược tới của lục địa này. Thịnh thoảng cũng có vài linh thảo, quáng thạch khá hiếm mà nàng không biết cũng được hắn đào lên hết, với linh hồn Tiên Tôn, thần thức và ánh mắt của hắn hơn xa đám tu sĩ lục địa này. Thậm chí có một ít linh thạch, linh thảo cao cấp, có trận pháp thiên nhiên, cảm chế hắn cũng thấy, nhưng không dám thu thập, thứ nhất là có yêu thú, linh thú thù hộ, mà tu vi của hắn quá thấp, thứ hai là hiểu biết của "bản thân" này quá ít về thế giới hiện tại. Lòng người nông sâu, tu đạo là dẫm lên nhau mà sống. Nếu không cẩn thận là vạn kiếp bất phục.

Mất cả buổi sáng hai người mới về tới chân núi tông môn, trong trí nhớ của "hắn" thì tông môn này tên Đông Hoa phái, phụ thuộc vào Bách Hoa Tông. Có khoảng ngàn đệ tử, hắn được chỉ biết mình là trẻ mồ côi được một nô tỳ nhặt về rồi nuôi dưỡng, lúc hắn 5 tuổi thì Lăng Hoa Phiêu Vân cũng được người nô tỳ này nhận nuôi trong một lần đi chợ qua cánh rừng sau núi. Nghe kể là khi đó nàng được một nữ nhân đã chết ôm trong ngực. Trên cổ nàng có đeo một sợi dây chuyền hai vàng trắng khuyết chéo nhau như chữ "X", một trắng một đỏ. Mặt sau khắc Lăng Hoa Phiêu Vân, nên lấy tên đó đặt cho nàng.

Ài... Thiên ý mà, ta và nàng cùng xuất thế, không biết Thiên Hà này..... Chợt hắn khựng lại... Không đúng....

Vậy..... Lăng Như Vân, Hoa Linh Phiêu hai nàng sẽ ra sao. Chết tiệt..... Chuyện gì xảy ra đây, Lăng Hoa Phiêu Vân chỉ xuất hiện khi Bạch Nguyệt và Huyết Nguyệt hợp nhất, cũng có nghĩa là hai nàng trở về bản thể của Hắc Nguyệt, là chân thân của Vô Nguyệt Tiên Tôn.

Một dự cảm bất an dâng lên trong lòng hắn. Nếu "Vương Thiên Kiệt" cũng là "hắn" Vô Song Nguyên Tôn- Vương Thiên Kiệt. Lăng Như Vân, Hoa Linh Phiêu cũng là "nàng" Vô Nguyệt Tiên Tôn- Lăng Hoa Phiêu Vân cùng xuất hiện, cùng một thời điểm thì sẽ xảy ra tai kiếp gì nữa đây...

Chết tiệt..... Đầu óc hắn rối như tơ vò. Sẽ ra sao nếu 5 người cùng gặp mặt. Ai sẽ là chân thân, ai là phân thân của nhau. Chết tiệt..... Từng dòng mồ hôi lăn trên trán hắn, khuôn mặt đau đớn, tái nhợt vụn vụn

Ầm...

Một tiếng nổ vang trong đầu, hắn đau đớn lăn ra ngắt xiu đập vào lưng nàng.

"A.... Thiên..."

Chưa hết câu nàng lại một lần nữa bị hắn đè lên, lại ngã đập đầu xuống đất ngắt xiu.

Tai họa..... Phải gọi là họa vô đơn chí..

"Ui.... "

"A tiểu Nguyệt tỉnh rồi, cảm thấy Trong người thế nào? " một mỹ phụ trung niên mặc áo mặc giản dị sồn màu quan tâm hỏi. Nàng là A Tiểu, cũng chính là người nuôi dưỡng, dạy dỗ hai người. Có thể gọi là Nghĩa Mẫu hoặc Sư Tôn.

_ " A Sur Tôn, con không sao. Thiên Kiệt, huynh ấy... huynh ấy sao rồi? "

_ " Không sao....chỉ bị mệt mỏi quá nên ngất thôi.... "

Phù...

Nàng hề thở phào nhẹ nhõm, huynh ấy bị sao vậy? Từ hôm qua đến giờ đã hai lần ngất xỉu rồi?....

.....

Chết tiệt.....

Câu đầu tiên khi hấn tỉnh dậy vẫn là chết tiệt, thật lúc hấn ngất lịm đi, dù thân thể không nhức nhích được, nhưng lại không ảnh hưởng đến linh hồn hấn, những suy nghĩ cứ miên man, như vòng tròn. Không có điểm đầu, cũng không có điểm cuối. Trong Lúc đó hấn đã huyền ảo ra cả ngàn cách, nhưng cách nào cũng ra một vòng tròn, cứ như tự nhiên bị ai đó ném từ trên trời rơi xuống một mê cung hình tròn không có đường ra vậy. Với linh hồn và ý chí Tiên Tôn cũng đành bó tay

Cuối cùng hấn cũng mở mắt ra, tới đâu hay tới đó. Chưa bao giờ hấn cảm thấy bất lực như vậy, đường đường là một Tiên Tôn có khả năng bước lên đỉnh cao của tu đạo Tạo Hóa. Vậy mà giờ bó tay, bó chân.

Thiên ý trên người a.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Một Chữ Duyên

Nam Vực Thiên Diệt

Có người đang đau đầu, có kẻ lại ung dung. Vô Song Nguyên Tôn đang sứt đầu mẻ trán, vô đầu bút tai tại Đông Vực Bạch Nguyệt thì Thiên Kiệt bên này đang rất nhàn nhã.

Nhìn Ma Thú tu vi Tiên Hoàng với ánh mắt khinh miệt, bề ngoài như kẻ bề trên đỉnh cao nhìn xuống chúng sinh nhỏ bé dưới đất.

Cảm giác thấy ánh mắt run sợ của Ma Thú, Thiên Kiệt càng được đà làm tới. Cánh tay nâng Thanh kiếm bằng hoa mỹ khéo chỉ lên trời, dao động linh lực khiến bầu trời tạo ra vô số hoa tuyết bay múa, nhiệt độ giảm nhanh một cách chóng mặt. Dần dần hiện lên một Thanh kiếm bằng băng linh lực khổng lồ hoa mỹ, quanh thân kiếm từng bông tuyết xoay vòng tạo thành những hoa văn phức tạp vô cùng đẹp mắt mà tinh xảo khiến ánh mắt mọi người rớt run. Hoa mỹ đấy, đẹp đấy, nhưng mang cho người khác một cảm giác đông cứng cả linh hồn

Ánh mắt đỏ rực của con ma thú dần chuyển sang mờ nhạt dần.

Trốn... Một ý niệm hiện lên trong đầu nó, nhưng nó cảm giác như xung quanh nó có một lồng giam vô hình. Âm ảnh từ vong mãnh liệt hiện lên trong lòng. Nó rất sợ, nhưng đường đường là Vương giả một cõi, phong vân một đời tung hoành ngang dọc. Nó mạnh mẽ áp chế nỗi sợ hãi xuống, điều động luồng linh lực khổng lồ trong người muốn mạnh mẽ phá tan cái lồng hù vô trên người nó. Toàn thân đen kịt dần trở nên đỏ rực, vô số gai nhọn trên người bành trướng, mọc dài ra, nhìn xa cứ trông như một con vượn có bộ lông con nhím đỏ rực.

Nhìn vẻ khản trương trong mắt ma thú tu vi Tiên Hoàng, Thiên Kiệt nín cười quyết trên đùa nó một phen. Một luồng linh lực liên tục rót vào người hấn, dưới chân hiện lên một hoa văn bông tuyết lục giác, như ẩn như hiện, chậm rãi xoay tròn. Xung quanh lại hiện vô vàn bông tuyết xoay vòng xung quanh nháy múa. Nhìn cứ như cả thế giới đang xoay tròn quanh thân hấn vậy.

Con người ma thú co rút lại, nổi bất an càng ngày càng lớn khi nó nhìn thấy hấn chậm rãi hạ kiếm xuống. Tất cả mọi cường giả có mặt đều nín thở, nhìn thanh kiếm đang chậm rãi hạ xuống.

Xoẹt

Thanh kiếm khổng lồ chợt động đậy, lao thẳng xuống, kéo theo tiếng đứt gãy của không khí đã gần như đóng băng. Nhưng.... Hướng đi của thanh kiếm không phải là nhằm vào ma thú, mà là lao thẳng đỉnh đầu của hấn khiến mọi người há hốc mồm, cảm muốn rớt xuống đất.

Bùm...

Thanh kiếm khổng lồ hoa mỹ kia vỡ tan thành vụn băng, đồ án hoa văn hình bông tuyết dưới chân hấn lao thẳng lên trời nổ tung như pháo hoa bằng bông tuyết rất đẹp mắt. Còn mảnh vụn băng vỡ của thanh kiếm khổng lồ lại thực chất hóa thành một bông hoa tuyết khổng lồ bằng băng dưới chân hấn.

_" Ha ha a. a. a. Cười chết ta mất, có kẻ bị dọa không nhạ a. "

Tất cả mọi người trợn tròn mắt, cảm muốn rớt xuống đất. Đùa. Đây là Tiên Hoàng hàng thật giá thật đấy, giỡn trên đầu cường giả bậc này, một tát là nát nguyên một tòa thành thị cao cấp đấy. Đùa kiểu này, e mạng người quá dài sao? Ra về thần bí, ánh mắt mấy tên hắc y nhân dần bình tĩnh lại, khoe môi nhếch lên tia trào phúng khinh miệt. Còn cường giả Vương Triều mặt như tro tàn, lắc đầu cười chua xót, thể cục đã định, khó trách số trời. Mất Triệu Linh Linh đâm lẹ, vô lực ngồi bệt xuống đất nhìn theo bóng lưng kia. Hi vọng càng lớn, thất vọng càng đau. Thậm chí nàng còn sinh ra cảm giác hận, hận kẻ vô tri, tưởng mình là thánh nhân, nhưng cũng sinh ra chút chua xót. Dám khiêu khích, đùa bỡn cả cường giả Tiên Hoàng, không phải kì tài ngút trời thì là kẻ nào vô nước. Nhìn bóng dáng trẻ tuổi kia, xem ra không quá ba mươi tuổi, tu vi đạt tới Linh Tướng đỉnh phong hoặc Tiên Vương - Thanh Đồng đã là kỳ tài ngút trời rồi. Chỉ tiếc đầu óc không bình thường, nếu được bồi dưỡng sẽ trở thành Vương giả lục địa này, Tương lai trùng kích Tiên Hoàng cảnh, rồi đi Thánh Thành rất cao.

Haizzz.

Nàng bắt lực nhắm mắt lại, buông xuôi, chờ đợi con thịnh nộ giết chóc của Ma thú Tiên Hoàng cảnh. Nhưng.... Ngoài tiếng gió nhẹ lay và tiếng tim đập của mình ra, cảnh giằng giữ trời rung đất sụp không hiện ra như tưởng tượng. Nàng khẽ hé mắt ra...

Đập vào mắt nàng là cảnh tượng không thể tin được. Thiên Kiệt nhẹ nhàng lẳng không, đập từng bước tới trước mặt Ma thú đang đứng im không nhúc nhích. Một tay ôm thân thể lung linh xinh xắn nhỏ nhắn trong ngực, một cánh tay còn lại nhẹ nhàng điểm lên trán con ma thú.

Miệng khẽ lẩm nhẩm:

_" Vô Ảnh Trảm "

Lóe lên một cái biến mất trước ánh mắt tất cả mọi người. Để lại con ma thú với ánh mắt kinh hoàng, với tốc độ mắt thường có thể trông thấy, rất nhanh bị đóng băng toàn thân rồi vỡ vụn như thủy tinh ầm ầm đổ xuống. Còn đám hắc y nhân đã mềm nhũn nằm xuống bất tỉnh dưới uy áp từ lâu. Ánh mắt vẫn mờ thao láo mang theo sự kinh hoàng vô tận.

Nếu Phi Hành là đặc thù của Tiên Vương cảnh giới, Thuấn Di là đặc thù của Tiên Hoàng cảnh giới. Tất nhiên Lãng Không là đặc quyền của Tiên Đế cảnh giới, đập tuyệt vô ngần.

Tiên Hoàng so với Tiên Đế thì chỉ như con kiến với con voi mà thôi. Thật lâu sau khi Thiên Kiệt rời đi, Cháp Pháp Điện mới dần bình tĩnh. Đập vào mắt mọi người là cảnh tượng kinh hoàng, máu, băng, lửa khắp nơi, vô số những hố to nhỏ sâu hoắm, đất đá cây cối văng khắp mọi nơi. Nhưng bắt mắt nhất vẫn là tòa băng hình cánh hoa tuyết to lớn xinh đẹp, dưới ánh nắng tỏa ra cầu vồng óng ánh đẹp mắt kia.

_" Tham kiến bệ hạ, thuộc hạ bất tài, hộ giá chậm trễ mong bệ hạ trách tội. "

Nghe thấy vậy đám người Triệu Thiên Long, Triệu Linh Linh và hai lão giả mới giật mình tỉnh lại. Triệu Thiên Long phát tay áo tỏ vẻ không có gì rồi lao nhanh tới lật tung núi băng vụn lên. Một lúc sau lão kích động cầm lên một viên Ma Hạch màu xám tro, có 7 vòng sáng màu đen xoay quanh. Cánh tay già nua liên tục run rẩy, tùy thời có thể đánh rơi viên Ma Hạch bất cứ lúc nào. Cả đám binh tướng cũng kích động không thôi, ánh mắt hiện lên vẻ cuồng nhiệt, tham lam. Nếu không phải viên Ma Đan đang cầm trên tay Đế Vương, rất có thể mọi người đã lao lên chém giết giành giật.

-" Ma Hạch cấp 7 thật sự là Ma Hạch cấp 7. Ma Thú cảnh giới Tiên Hoàng. Trời ơi... "

Ma Hạch trung cấp, sau Linh Hạch một chút, nói đúng là nó xếp thứ 2 sau Linh Hạch của Linh Thú. Còn Tiên Hạch, Thần Hạch chỉ có trong truyền thuyết, ai giết nổi Tiên Thú, Thần Thú.

Đám binh tướng không dám nhìn chăm chăm vào viên Ma Hạch nữa, Đế Vương buồn vui lẫn lộn, dễ mang họa sát thân. Đám hắc y nhân nhanh chóng bị trấn áp giải đi. Triệu Linh Linh công chúa vẫn ngẩn ngơ ngắm bông hoa tuyết kia, cảm xúc ngồn ngộn trong lòng. Đến nỗi Triệu Thiên Long đến bên cạnh từ lúc nào nàng vẫn không biết. Triệu Thiên Long yêu thương vuốt nhẹ làn tóc nàng.

-" Linh Nhi, có phải có chuyện gì khó nói? "

-" Phụ Hoàng, ta muốn bảo quản bông tuyết này....."

Nhìn vẻ mặt con gái, lão sao không biết là nàng lòng xuân đã động chứ? Nhưng người ta là tồn tại đỉnh cao của thế giới này, chỉ một công chúa nhỏ nhoi của Nam Vực cần cỗi này còn chưa đủ tư cách làm nha hoàn cho cường giả Tiên Đế. Miễn cưỡng có thể làm thiếp cho cường giả Tiên Hoàng thôi. Người ta nói anh hùng khó qua ải mỹ nhân, nhưng mỹ nhân cũng truy cầu anh hùng vậy.

Haizzz... 1 chữ" Duyên. "

Làm sao cho đáng một chữ duyên

Mong đây không phải giấc hảo huyền

Mong cho duyên kiếp kịp ghé đến

Một tấm thiệp hồng sẽ nên duyên!

(Mấy chap trước ta nhầm là ma thú cấp 6, ace thông cảm. Đọc xong cho cmt nhiệt tình phản bình luận và fb dưới truyện nhá.) (Truyện có hay được hay không) (có đi xa đến cùng hay không, cũng dựa vào 1 phần ủng hộ góp ý của các bạn. Hãy để lại cmt cho ta nhé, đừng im lặng, đọc rồi lặng im rồi đi.)

.....

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Chap Đặc Biệt - Phận Hồng Nhan

- "Ui..... Mình đang ở đâu thế này? "

Lâm Lan vừa tỉnh dậy, đập vào mắt cô là ánh nắng trong veo xinh đẹp tuyệt trần, một khuôn mặt tựa thiên tiên không nhiễm khói bụi nhân gian đang nhìn cô, khóe môi xinh nõ nụ cười mỉm nhẹ nhàng nhưng khiến rung chuyển thiên địa, nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh thiên hạ. Là nữ nhân nhưng cũng khiến nàng ngây ngốc.

- "Muội tỉnh rồi, cảm thấy trong người như thế nào? "

_ "Án... Tỷ là? "

_ "Hi Hi..... Tiểu muội không nhận ra Huyền Thư muội muội sao? "

Bạch Nguyệt Tiên Tử - Lăng Như Vân vừa mỉm cười bưng chén cháo nhẹ nhàng đặt bên cạnh. Nụ cười, khí chất, thân hình so với Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư còn cao hơn một bậc, dù đã từng được nhìn thấy dung nhan khuynh thiên hạ của nàng không chỉ một lần, nhưng đây là lần đầu tiên nàng nhìn gần và kỹ đến thế. Mặc dù bản thân cũng là mỹ nhân được xếp hạng, nhưng so với ba vị tỷ tỷ này vẫn kém quá xa, khiến nàng thấy rất tự ti.

_ "Như Vân tỷ, Huyền Thư tỷ thật xinh đẹp a, tựa như Tiên Nữ giáng trần vậy. "

_ "Muội cũng thế mà, nào... uống chén cháo cho lại sức. "

Bạch Nguyệt Tiên Tử khẽ nâng nàng dậy, ôm vào lòng, cứ như một người mẫu thân nâng niu hài tử, vừa thổi vừa đút cháo cho nàng ăn, khiến Lâm Lan được yêu mà sợ, mặt nhỏ xinh ửng hồng, dè dặt ăn như chú mèo nhỏ.

A.....

_ "Linh Phiêu, nàng làm gì thế? Ui..... Mưu sát a. "

Huyết Nguyệt Ảnh Vũ một tay chống nạnh, một tay véo tai Thiên Kiệt lôi đi, cứ như một con cọp hung dữ.

_ "Đáng đời, chẳng tu luyện như vậy đấy? Tu luyện mà người toàn mùi thơm nữ nhân.... "

_ "Uy..... Nàng nhẹ tay thôi, ta thật có nỗi khổ tâm a.. "

Thiên Kiệt phải sử dụng đủ chiêu nịnh nọt, thành thật khai báo chi tiết mới khiến cơn giận của Hoa Linh Phiêu áp chế xuống. Nụ cười giai nhân lại hiện ra, hai người lại nháo nhào, chợt Hoa Linh Phiêu vấp chân, ngã ngửa lên chiếc bàn, Thiên Kiệt theo đà đè lên nàng. Một mùi thơm dễ chịu xộc thẳng vào mặt hắn, nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người dưới thân, khiến đam mê rục rịch. Ánh mắt Hoa Linh Phiêu tròn xoe, nhu tình như nước, khuôn mặt ửng lên rạng rỡ hồng. Nhìn bờ môi Thiên Kiệt đang chậm rãi tiến gần khiến tim nàng đập mạnh, rạo rục, e lệ nhắm mắt.

Chờ mong....

Khi đôi môi hai người chạm nhẹ vào nhau, chiếc lưỡi hồng của hắn như con rắn lượn vào miệng xinh tìm chiếc lưỡi thơm của nàng, tham lam quấn lấy, hút lấy dịch thơm như lan trong miệng, bàn tay nghịch ngợm không an phận luôn vào trong chiếc yếm đào, trèo lên ngọn song phong no tròn, nghịch ngợm xoa nắn nhào nặn khiến nàng phát ra tiếng rên khe khẽ yếu đuối say lòng người. Tay kia cũng không an phận, sớm đã lùa vào trong váy, đặt lên bờ mông mịn màng no đủ.

Khi đôi môi hắn rời khỏi môi nàng, di chuyển về phía chiếc cổ trắng ngần, khẽ hôn lên vành tai thì cả người nàng run lên như điện giật, cả người tê dại vô lực, dưới thân đã cảm thấy rạo rục, dòng suối khẽ tuôn trào. Dùng hết tia thanh tinh và khí lực cuối cùng, nàng khẽ đẩy hắn ra, ánh mắt nhu tình, mặt xinh đỏ như gấc.

_ "Uhm. Không nên... Ở đây.. Bé thiếp... vào phòng..... "

Thiên Kiệt ha hả cười không nói hai lời, bế lấy Huyết Nguyệt Ảnh Vũ đang ôm chặt lấy cổ mình, trực tiếp Thuận Di vào trong giường.

_" Ân... Chàng đây...Có cần phải.....gấp như vậy không? Sợ thiếp trốn mất sao? "

Hoa Linh Phiêu mị nhãn như tơ khế thì thầm bên tai trách yêu.

_" Ha ha... Xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng a. "

Không để nàng kịp nói,môi hắn đã áp xuống.Hai người như tiểu biệt thắng tân hôn, mạnh mẽ gỡ xuống y phục cho nhau. Đến khi trên người đã không còn gì trở ngại, một thân hình tuyệt mỹ, lung linh như ngọc hiện ra, đôi mắt hắn mê luyến ngắm nhìn, như muốn được hòa tan vào thân thể yêu kiều tuyệt mỹ ấy. Đôi ngọn song phong no tròn cao vút, hai hạt anh đào đỏ hồng nhô cao đã sừng sững từ bao giờ. Một mùi thơm nồng nàn đã an tỏa cả căn phòng từ lâu,một lạch đào nguyên mềm mịn đã ướt đầm,sẵn sàng nghênh đón du ngoạn. Chiếc lưới đã ngấm lấy hạt anh đào trên ngọn song phong thơm tho co dãn trắng như ngọc.

Một tiếng rên cao vút như tiếng trời vang lên, hai người đã hòa vào làm một thể. Trong căn phòng xuân sắc vô hạn, bên ngoài từng làn gió khẽ lay cành cây ngọn cỏ lắc lư theo nhịp,như reo hò cổ vũ cho đôi thần tiên quyến lữ.

Chẳng biết qua bao nhiêu lâu cả hai mới thỏa mãn ôm lấy nhau, nhẹ nhàng vuốt ve, âu yếm cho nhau sau cao trào. Chợt Thiên Kiệt giờ tay lên,chụp lấy một dòng linh lực truyền tin. Hắn lắc đầu cười khổ. Còn Hoa Linh Phiêu mặt đỏ như gấc, hung hăng nheo eo hắn trách cứ.

Chắc.....

Lại quên bày kết giới cách âm.

.....

Khi hắn và Huyết Nguyệt Ảnh Vũ bước vào, chỉ thấy Bạch Nguyệt Tiên Tử ánh mắt nhu tình mỉm cười nhìn hai người. Lâm Lan và Linh Huyền Thụ mặt ngọc như gấc cúi gầm xuống muốn chạm tới ngực. Chỉ có Hoa Linh Phiêu là mặt mày xuân quang rạng ngời, hạnh phúc. Thân nhiên như không có chuyện gì ngồi vào bàn ăn. Đến khi Lăng Như Vân khẽ gọi,cả hai người, Lâm Lan, Linh Huyền Thụ mới bối rối ngẩng lên.Nhưng do tâm lý chạy loạn, người thì cảm nhảm đĩa rau, người thì dùng đũa gấp chén gia vị khiến không khí đang căng thẳng bỗng giãn ra, vang lên những tiếng cười vui vẻ.

Cả hai liên tục liếc qua phía hắn, ánh mắt có mong chờ, có ai oán. Khi cả ba người cùng tới gọi hắn dùng bữa thì nghe thấy tiếng động khiến người khác đỏ mặt, trong đầu hiện lên những hình ảnh không dành cho tiểu hài tử,mới dẫn đến tràng cảnh như vậy. Cả hai người len lén thở dài.

Yêu.... Và được Yêu, vốn là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Tưởng như gần, nhưng lại quá xa xôi.

Mỹ nhân ngực ấm môi hồng.

Sợ ai say giấc mặn nồng miên man.....

Mỹ nhân tóc rối thu vàng.

Sợ ai lạc chốn thiên đàng lãng du.....

Mỹ nhân mắt lệ sầu ưu.

Sợ ai chùn bước cho dù muốn đi.....

Mỹ nhân thò thẻ thăm thì.

Sợ ai yếu đuối quên đi chính mình.....!

Ài..... Phận hồng nhan.... Đòi mấy khi như ý nguyện đây... Đòi khi.... Sớm nở tối tàn.

Tuyệt sắc lưu truyền một mỹ nhân

Hồng nhan mệnh cũng bạc muôn phần

Hoa nhường gió lộng vương trên tóc

Nguyệt then mây mờ phủ dưới chân

Ước mãi bình yên nơi gửi phận

Mơ hoài tỉnh lặng chốn nương thân.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Vô Đề

Uhm...

Thời gian, thứ mà người tu luyện nhắm mắt là qua. Đôi khi 1 phút, 1 ngày, 1 năm..... cũng bất quá chỉ là một cái nhắm mắt mà thôi.

Haizz.... Thiên Kiệt lặng lẽ thở dài, chân bắt chéo gác lên nhau, miệng ngậm ngọn cỏ, nằm trên mái nhà, ánh mắt dõi theo hư không. Ở nơi đó hiện lên một khuôn mặt của một người con gái xinh đẹp, nhưng khuôn mặt ấy lại khắc sâu, như lưỡi dao cứa vào tim. Hận càng nhiều, yêu càng sâu đậm, nhưng đau.... Thật sự đau lắm.

Lăng Như Vân nhìn dòng linh lực lưu chuyển, huyền hóa ra khuôn mặt một người con gái xinh đẹp, tựa Tiên Tử không vương khói bụi nhân gian, có nét tương tự nàng và sư tỷ. Nhưng nàng biết, đó không phải là ai trong hai người. Là chấp niệm, là giọt nước mắt hiếm hoi của mình hấn. Nếu Vô Song Nguyên Tôn nhìn thấy hình ảnh này, có lẽ sẽ thốt lên kinh ngạc. Vì hình ảnh đó chính là Lăng Hoa Phiêu Vân.

Duyên kiếp, vốn đã được trời cao xấp xếp.

_ "Như Vân, nàng nói xem.... Hận.... Có xem như là yêu không? "

_ "Câu trả lời vốn nằm trong tim chàng đó thôi..... "

Ân...

Thiên Kiệt khẽ ngồi dậy, kéo Bạch Nguyệt Tiên Tử vào lòng, ánh mắt vẫn hướng lên bầu trời đêm lung linh ánh sao. Hai người cứ như vậy, yên lặng tựa vào vai nhau, ngắm sao đêm. Từng cơn gió lạnh thổi qua, nhưng trong lòng lại ấm áp vạn phần. Bỏ lại phía xa một người, không... là hai người, ánh mắt dõi theo bóng lưng ấy kèm theo hơi thở dài.

_ "Chàng đây.....giải quyết tốt đi. Thiếp không muốn tỷ muội một nhà như oán phụ vậy đâu. "

_ "Như Vân.... Ta...."

_ "Suýt..... Thiếp hiểu.."

Lăng Như Vân đặt ngón tay lên môi hấn, mắt phượng khẽ cười, nhẹ hôn lên môi hấn rồi lóe lên biến mất. Để lại Thiên Kiệt khẽ thở dài, nụ cười gượng gạo. Trời cũng vốn rất công bằng, hấn mất đi người mà hấn yêu nhất, trời lại cho hấn gặp được những người khác yêu thương hấn hết lòng. Bị phụ một tấm chân tình, hấn không muốn như cô, lại phụ một tấm chân tình khác.

Tại địa cầu, pháp luật chỉ cho phép một vợ một chồng, nhưng tại thế giới này, quy tắc đó vốn không tồn tại. Không phải vốn là điều mà hấn vẫn mơ mộng khi đọc tiểu thuyết đó thôi, nhưng mà chân chính trải nghiệm, vẫn là nói dễ hơn làm.

_ "Uhm.. Có chuyện gì, xuất hiện đi, ta biết nàng đang ở đó, rình coi là không tốt a. "

Linh Lung Huyền Nữ khẽ gạt mình, mặc dù nàng đã giấu khí tức và hơi thở đến nhỏ nhất rồi vẫn bị phát hiện. Trái tim nhỏ khẽ đập loạn nhịp, cũng bởi vì chữ "nàng" kia. Từ lâu hấn vẫn gọi nàng là "muội", nhưng hôm nay thành chữ "nàng", dù có ngốc cũng hiểu ra là hấn đã để ý, chấp nhận nàng. Khuôn mặt nhỏ xinh xán ánh lên rạng mây hồng, nàng ngập ngừng định tiến ra.

_ "Thiên Kiệt ca..... "

Đúng lúc ấy một hồng y lóe lên, nhào vào lòng hấn. Huyền Thư chưa xót, lệ quang óng ánh chực rơi, mím môi quay mặt đi. Hóa ra người hấn gọi không phải nàng.

_ "Ách.... Lâm Lan, sao lại là muội? "

Thiên Kiệt giật thót, hấn gọi Linh Huyền Thư, nhưng không nghĩ người xuất hiện lại là tiểu yêu này. Ánh mắt khẽ lướt qua chỗ Linh Huyền Thư ẩn thân.

_ "Ân.... Xin lỗi nàng.... "

Thiên Kiệt truyền âm cho Linh Huyền Thư, ánh mắt lóe lên nỗi khổ bất đắc dĩ. Nhưng ánh mắt Linh Huyền Thư lại lóe lên vẻ hạnh phúc, vì nàng đã rõ. Người hấn nhắc đến là nàng, chỉ là nàng chậm hơn một bước mà thôi.

_ "Là sao? Không phải huynh vừa gọi muội đây thôi.. "

Lâm Lan ánh mắt nghi hoặc nhìn vào mắt hấn, khuôn mặt nhỏ xinh rơm rớm nước mắt khiến người khác hận không thể ôm lấy nàng vào lòng, lau nước

mất, an ủi một phen, nhưng lại khiến hắn rối tinh lên, vì hắn sợ nhất là nước mắt nữ nhân.

Đâu có phải hào hoa là kiếp vận sẽ dẫn tới hạnh phúc đâu. Bất đắc dĩ, vốn là thiên ý trêu người a.

Sắc.....

_" Lâm muội.... Có lẽ là một sự hiểu lầm, khuya rồi, huynh đưa muội trở về nhé? "

_" Vì sao? "

.....

_" Ân.... Vì một thân nữ nhi, qua đêm ở một nơi không minh bạch, khó nói a. "

_" Vì sao huynh cho nó là nơi không minh bạch....?"

Ân.....

_" Huynh.... Dù sao nữ nhi qua đêm bên ngoài..... " "

Thiên Kiệt lấp lửng, hắn mang ý niệm của Địa Cầu, Con gái qua đêm bên ngoài cũng không có gì đáng nói lắm. Nhưng dị giới này, nữ nhân thù thân như ngọc, há có thể qua đêm tùy tiện như vậy.

_" Huynh.....huynh ác lắm.. " "

Lâm Lan lệ châu như mưa rào, một tát hướng mặt hắn đập tới, chỉ nghe chát một tiếng. Nàng xoay người lao ra ngoài, trời xui đất khiến như thế nào lại đâm đầu vào nơi Linh Huyền Thư ẩn thân.

_" Lan muội..... " "

_" Huyền Thư tỷ..... Ô.... Ô.... " "

Linh Huyền Thư cảm nhận nỗi đau của nàng, cũng không biết phải làm như thế nào, đồng bệnh tương liên. Minh còn không biết làm sao, khuyên nhủ người khác làm sao đây? Duyên kỳ ngộ, Duyên phận, khó cho người trong cuộc. Khi cả hai vốn là như nhau, khuyên nhau, đôi khi sẽ gây ra chuyện hiểu lầm. Nàng khẽ hé mắt nhìn hắn, nhưng Thiên Kiệt đã vô tung từ bao giờ.

.....

_" Ách....Ai chơi ác vậy, tỷ nữa tét đầu.....dkm. " "

Trong lúc rối loạn, Thiên Kiệt thuận di ngay ngọn núi hắn gặp con yêu thú, nhưng lại không nghĩ đến nơi đây đã bị phong ấn kết giới bao phủ. Khiến hắn đập đầu té lăn ra đất, tay xoa trán chửi thề ầm lên. Nhưng đợi hắn hoàn hồn là một đôi mắt to đen yêu mị, mang theo nghi hoặc, sau đó là mừng rỡ kềm theo ngưỡng mộ sâu đậm. Tuyệt sắc giai nhân miệng xinh hé to khi nhìn và nghe thấy giọng nói và thân ảnh của hắn.

_" Ách.... Công chúa điện hạ.... " "

Thiên Kiệt chưa kịp định thần, một khí tức qu thuộc ập tới khiến hắn lại cảm cổ chạy mất hút, để lại Triệu Linh Linh vẫn thủ hộ bên bông tuyết đó như chết lặng.

_" Thiên Kiệt..... " "

Một luồng hồng y Tiên Tử, siêu phàm thoát tục, Xuất Trần phiêu nhiên xuất hiện nơi hắn vừa xuất hiện đuổi theo.

Vụt..... Vụt.....

Lại thêm hai Bạch y Tiên Nữ, khí chất, uy nghiêm cũng đồng loạt xuất hiện theo sau hồng y tiên tử nữa xuất hiện, khiến cô công chúa của mảnh Nam Vực này càng chết lặng. Vì nàng nhận ra, một trong hai vị, chính là Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư vô song bài danh bảng, đóa hoa kiều diễm nhất Nam Vực. Tiên Vương cảnh cường giả duy nhất trong những mỹ nhân của Nam Vực.

.....

Hai người cũng lóe lên đuổi theo hướng hồng y Tiên Tử vừa ly khai kia.

_" Thiên Kiệt ư.... Đó là tên của chàng sao? " "

Không lâu sau đó lại có một tiếng gầm, kèm theo một Linh Thú đáp xuống, một thân hình nhỏ xinh yếu điệu nhảy xuống. Miệng khẽ lẩm nhẩm, lệ châu óng ánh.

Trăng lên, trăng tròn, trăng lại khuyết

Tuyết rơi, tuyết phủ, tuyết lại tan

Hoa đẹp, hoa nở, hoa vẫn tàn

Tình nồng, tình thấm, tình vẫn tan

Người hẹn, người hứa, người vẫn quên.

Quên.....

Có hẹn. Có nhớ..... Liệu có quên?.....

Quên quên nhớ nhớ, lệ vẫn rớt

Vô tâm, vô tình lệ vẫn cay

Vẫn là mình đa tình.... Mà thôi.

Ps/ Tác giả:

Ghét con 13.nhưng luôn up đúng ngày 13 của tập trước phát hành. Chap này viết bữa. Hẹn ace 13 ngày nữa nhá kkk.Chap này say viết bậy thôi. Kkkk

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nữ Đạo Tặc Cướp Rượu

Một đêm chơi trò rượt bắt như hồi tuổi thơ lại diễn ra trên người những cường giả mạnh nhất của Nam Vực. Mà nhân vật chính của chúng ta chỉ biết kêu khổ, giờ hẳn mới cảm giác hiểu được nỗi khổ của các ngôi sao lớn là như thế nào. Hắn vẫn đứng đây, trên đỉnh núi cao vút, ánh trăng nhô cao to tròn chiếu rọi thân hình nhỏ nhoi có chút đơn bạc của hắn. Hắn ngồi bên một mép đá cheo leo cao vút nhô ra, dưới gốc Đào già cổ thụ, nhìn từ dưới lên cứ như hình ảnh chú cuội ngồi gốc cây đa trong truyện cổ tích của Việt Nam.

Hắn lẳng lặng, chống tay vào cằm nhẹ suy tư, ánh mắt mông lung. Cách đó không xa, chúng nữ đã tụ tập lại một chỗ nhỏ to chuyện trò.

_" Ân. Hắn là như vậy, luôn tỏa ra khí chất, phong cách rất lạ, có loại mị lực tà tà, bí mật, ta lúc đầu cũng không khá hơn muội là mấy đâu. "

Hoa Linh Phiêu khẽ xoa đầu Lâm Lan an ủi nàng. Ánh mắt khẽ lướt qua thân ảnh của Lăng Như Vân.

_" Hi.. hay là muội hỏi bí quyết của Như Vân muội đi, vì ta thấy hắn đều bên Như Vân muội nhiều nhất a. "

Hoa Linh Phiêu đá quả bóng khó cho Lăng Như Vân.

_" Ân, tỷ nói sai rồi, muội chỉ thuận theo tự nhiên, làm gì có bí quyết gì, mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh....."

Lăng Như Vân nói vậy khiến không khí trầm lại, thuận theo tự nhiên cũng có lý, nhưng tu luyện là nghịch thiên đó thôi. Nhưng câu nói vô tình của nàng khiến chúng nữ lâm vào trầm tư, dường như đang ngộ ra thứ gì đó. Trong lúc các nàng đang lâm vào trạng thái vi diệu ấy, một thân ảnh cung trang Thanh y rực rỡ, một thân ảnh hoàn mỹ yếu điệu nhẹ nhàng đi đến sau lưng Thiên Kiệt. Thiên Kiệt ngửa mặt lên uống hết bình rượu, nhẹ hỏi.

_" Công Chúa giá lâm, có gì chỉ giáo? "

Triệu Linh Linh vẫn im lặng, nhẹ ngồi bên cạnh hắn, một tay giựt lấy bầu rượu trong tay Thiên Kiệt, ngửa đầu uống ừng ực trước ánh mắt kinh ngạc của Thiên Kiệt. Đây là phong cách của Viên Minh Châu của Hoàng Thất sao? Khác xa với tướng tượng về nữ nhân sinh ra trong Hoàng Thất, uy nghiêm, cao ngạo như trong tiểu thuyết hắn đọc trên mạng. Đây khác gì ăn cướp a. Nữ nhân gì mà tự nhiên như ruồi thế này. Hoàng Cung không có rượu a.

Trái lại với biểu hiện ung dung, bình tĩnh bên ngoài nội tâm Triệu Linh Linh lại sóng to gió lớn. Muốn vạ lời muốn nói, nhưng không thể nói ra lời. Đây là lần đầu tiên nàng ngồi gần một nam nhân đến thế, lại còn giựt rượu của người khác. Nếu là trước đây, những người nam tử, những Thiên tài ngút trời khác thấy nàng, ai không cúi đầu kêu một tiếng công chúa, cách xa xa buông lời ơng tiếng ve, chỉ hận không móc được trái tim ra dâng cho nàng. Nhưng lần này nàng lại chủ động, trái tim nhỏ đập loạn. một loại khí chất như uy áp đè lên trái tim nàng. Tiên Đế, những cường giả bậc này tính tình cổ quái, lỡ may chỉ tỏa ra uy áp thôi cũng đủ để nàng vạn kiếp bất phục vì hành động lỗ mãng này. Mồ hôi lạnh đầm lưng, nàng ngưng ánh mắt khuyh thành, cắn chặt môi khẽ liếc nhìn Thiên Kiệt. Chỉ thấy ánh mắt ngạc nhiên của hắn, tùm tùm cười, nào giống một Tiên Đế thần thánh uy nghiêm, cao cao tại thượng như trong truyền thuyết.

_" Công Chúa, chẳng lẽ Hoàng Cung không có rượu a, có gì chạy đến đây cướp rượu của ta? híc.,ta nghèo, chỉ mua nổi một bình a. "

Triệu Linh Linh chết lặng, nghèo a. Nghèo mà mang Tuyết Liên tứ sắc ra tặng hồng nhan a. Phải biết là lấy hết Linh Thạch của Nàng ra cũng không mua nổi một góc nữa. Lai lịch của người đầu giả Tuyết Liên đã được nàng dùng hình thức đặc biệt tìm ra, tất nhiên là dùng uy áp khổng lồ của Vương Triều Triệu gia ra mặt rồi. Cứ ngỡ là một cường giả Tiên Vương ẩn cư bán ra, không ngờ là một tiểu nhân vật Linh Tướng cùng hai nữ nhân che mặt bán đi, sau đó tên này còn tặng lại cho giai nhân. khiến nàng cứ nghĩ là một tên tiểu bạch kiếm phong lưu dốt tiền phá của mà thôi.Nàng mang tư tâm dẫn theo hai lão hộ vệ hoàng cung, vận dụng tinh bảo khổng lồ của Gia Tộc truy tung hắn, tìm đến ngọn núi này. Nhưng không ngờ " Tiểu Bạch Kiếm " phong lưu dốt tiền này lại là cường giả Tiên Đế trong truyền thuyết. Không tốt.... Nàng không đánh chủ ý lên nữ nhân kia, nhưng chưa chắc các vị Vương Tử khác không nổi lên tâm tư cướp của. Nghĩ đến đây nàng không nghĩ gì hết nữa, cắm đầu chạy như bay. Phải ngăn lại những người khác.Đặc tội nữ nhân khác không sao, nhưng nữ nhân TiêĐế nhìn trúng thì họa này cả Nam Vực không ai chịu nổi cơn giận của Tiên Đế.

_" Ân..... Cướp xong chạy a. chắc..."

Thiên Kiệt chẳng hiểu gì, đây là phong cách của Công Chúa dị giới quá. Ăn no mặc đẹp, rảnh rồi sinh nông nổi làm đạo tặc a. Hắn lắc mình, đến bên húng nữ còn đang trầm lặng. Có những thứ, nam nhi vẫn phải đôi mắt thôi.

_" Hi hi, chàng làm gì mà dọa cô nương nhà người ta chạy mất dạng thế? "

Lăng Như Vân, nụ cười như hoa, ánh mắt ai oán nhìn hắn gây họa phong lưu khắp nơi. Không thể phủ nhận, hắn hôm nay đích thực có cái mị lực ấy.

_" Ách.... Như Vân, ta nào có làm gì. Nàng ấy cướp rượu của ta xong chạy mất a. "

Thiên Kiệt đau lòng giải thích.

_" Cướp.... Nhìn nàng mặc cung trang lộng lẫy, chắc chắn là người trong Cung, địa vị không thấp lại đi cướp???. Ân...chúng tỏ nàng có ánh mắt, đó là rượu ủ từ Linh Tuyền ngàn năm cùng với Linh Quả, Linh Thảo ngàn năm ủ thành... Ân chắc là như vậy. "

Lăng Như Vân cũng trầm tư lẩm nhẩm, người ta nói quan tâm quá tất loạn. Nữ nhân khi yêu quá thương mù quáng là như thế. Nam Vực này ai nhìn ra loại rượu đó ngoài nàng và Sư tỷ nàng tự tay làm ra.

Mọi người há miệng kinh ngạc nghe câu chuyện của hai người. Chỉ có Lâm Lan là dờ khóc dờ cười, nàng biết rõ nữ nhân kia là ai, Công Chúa cao cao tại thượng Triệu Linh Linh, viên ngọc quý của Đế Quốc này. Đòi nào lại đi ăn cướp a,chưa kể còn là cướp rượu nữa. Mọi người hàn huyên rồi quyết định đưa Lâm Lan về học viện, tiện đáp ứng lời mời của Trường Viện luôn. Mọi người leo lên lưng Băng Vương Kỳ Lân Vũ bay vút đi. chẳng biết qua bao nhiêu lâu, bỗng nhiên Băng Vương Kỳ Lân Vũ rống lên, phá tan kết giới hạ xuống. Chỉ thấy trước mắt la liệt xác người, nhuộm đỏ cả một vùng, vô số nhà cửa, cây cối ngổn ngang. Một đám người bịt mặt đang vây công một nhóm người. Vô số công kích va chạm, máu văng tung tóe. Cuồng phong, sấm sét, hỏa diễm ngập trời.

_" Vân Tiên, Vân Liên

Ánh mắt Thiên Kiệt nhảy lên, rõ ràng trong nhóm người bị vây giết kia có hai thân ảnh hắn quen biết. Nguyệt Phượng băng bài danh thứ 3.Nguyệt Vân Tiên và Nguyệt Vân Liên, đôi tỷ muội song sinh.

_" Nguyệt Vân Liên, khôn hồn giao Tử sắc Tuyết Liên ra, ta cho gia tộc các ngươi chết thống khoái. nếu không nam giết không tha, nữ thì hãm hiếp bán vào kỹ viện vạn người cười hắc hắc. "

Một tên bịt mặt ra dáng đầu sỏ quát dị quát lên.

_" Đứng... đứng, mau giao ra không thì Nguyệt gia chó gà cũng không tha, đại gia sẽ huyết tẩy tất cả. "

Một tên khác phụ họa, ánh mắt tham lam nhìn về phía song nữ đang cả người đầm đìa máu, y phục rách tung, da thịt trắng như ngọc lộ ra, xuân quang xạ tiết khiến cả đám hú dài như điên.

Ánh mắt Thiên Kiệt nổi lên sát khí ngập trời, không ngờ hắn vô tình lại mang kiếp nạn diệt tộc cho Nguyệt gia. Dường như âm nhận được sát khí của hắn, cả đám người ngẩn ngơ nhìn qua. Cả hai bên ngẩn người quên cả đánh đấm, chỉ thấy một thiếu niên anh tuấn sát khí đằng đằng, sau lưng là bốn nữ nhân đẹp tựa Tiên Nữ, ba trong số bốn người còn hơn hẳn Nguyệt Phượng băng xếp hạng 3 Nguyệt Vân Tiên một bậc. Ánh mắt cả đám bịt mặt sáng lên.

_" Ha ha, trời cũng chiều cổ ta. Lại đưa đến nhiều Tiên Nữ như vậy, bay đâu lên. Nam giết, nữ thì bắt hết lại. "

Cả đám nhao nhao xông lên, còn một ít vẫn vây quanh Nguyệt gia. Chưa kịp động thủ, chỉ nghe "Rống" một tiếng, vô số mảnh băng nhọn hoắt cắt quakhiến một đám tay chân cắt rời ngã xuống. Băng Vương Kỳ Lân Vũ gầm lên, lao vào đám bịt mặt, như hổ lạc vào bầy dê, đại sát tứ phương khiến đám bịt mặt rét run

_"Băng..... Băng Vương Kỳ Lân Vũ, là Diệu Linh Băng Tiên - Lâm Lan "

Đám người bịt mặt hét lên chói tai, bọn chúng tuy đông, nhưng đa số chỉ là Linh Tướng- Thanh Đồng, vài tên Linh Tướng - Hoàng Kim cấp, nào là đối thủ của Linh Thú cấp 5 có lực chiến Tiên Vương cảnh cường giả. Còn Thiên Kiệt từ lúc nào đã xuất hiện bên nhị nữ, vung tay cầm băng Kiếm, vung lên là một đám bịt mặt chia năm sẻ bảy, hắn nổi lên sát tâm, ra tay là diệt sạch.

_ "Dừng tay, bao vây tất cả lại cho ta. "

Một tiếng hét lạnh lạnh vang lên, một đội quân giáp vàng cầm Phá Thiên Kích, cười yêu thú bao vây lấy tất cả. Cả đám người bật mặt lẫn Nguyệt gia đều rớt rít run rẩy quỳ xuống. Thiên Kiệt vẫn giết đỏ mắt, nếu không phải sợ đánh sập nguyên ku vực này khiến chết oan người khác, hẳn đã không nhẹ tay khổ sở như vậy. Chỉ một chiêu là hắn có thể đem nguyên một phần tòa thành này đập nát.

_ "To gan, dám làm phản lại ý của Công Chúa, giết.. "

Một Vị tướng cười yêu thú to như voi, đầu sư tử thân bộ cạp quát lên. Chỉ thấy Băng Vương Kỳ Lân Vũ gầm lên, cả đám yêu thú run rẩy co rúm lại, khác với lúc hùng hổ xông lên.

_ "Dừng tay..... "

Một tiếng quát uy nghiêm vang lên, một đám binh tướng tách ra, lộ một con đường. Một chiếc xe do yêu thú lông lầy kéo tiến vào.

Hai nha hoàn xinh đẹp khẽ vén tấm màn, một thân hoàng cung trang, mũ phượng tiến đến trước mặt chúng nữ thi lễ.

_ "Tiểu muội Triệu Linh Linh, ra mắt các tỷ tỷ. "

_ " Ân...muội là..... A... là nữ nhân đạo tặc kia. "

Hoa Linh Phiêu thốt lên khiến Triệu Linh Linh suýt nữa ngã nhào, mặt xinh đỏ như gấc chín khẽ liếc Thiên Kiệt đang đập lên đầu tên có vẻ là đầu sỏ kia.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Thử Hối Tri Âm.... Có Mấy Người?

_ " Công Chúa giá lâm, Nguyệt gia gia chủ Nguyệt Hồng, cung nghênh thánh giá. "

_ " Cung nghênh thánh giá.... "

.....

_ " Miễn lễ... "

Triệu Linh Linh thi lễ với đám nam nữ lạ mặt khiến tất cả mọi người mắt tròn mắt đẹp, kinh nghi không nói lên lời. Phải biết rằng số người khiến viên Minh châu của Đế Quốc cúi đầu thi lễ không đếm quá hai bàn tay, nhưng không phải là mấy người trẻ tuổi lạ mặt này. Ko biết mấy người này là ai, có lẽ hoàng thất của Quốc gia khác.

Lâm Lan nhanh nhẩu, một tay khoác lấy cánh tay của Triệu Linh Linh nhanh nhẩu giới thiệu mọi người với nhau.

_ " Ân Linh Linh tỷ, đây là Bạch Nguyệt Tiên Tử -Lăng Như Vân tỷ. "

Lâm Lan khẽ đưa tay chỉ 1 nữ nhân có mái tóc trắng như tuyết, toàn thân bạch y trắng ngần phiêu nhiên trong gió, có một loại dao động nhẹ nhẹ, tỏa ra khí chất thuần khiết của một Tiên Nữ, một gương mặt xinh đẹp tuyệt trần, nhẹ nhàng như mây trắng yên tĩnh giữa nền trời xanh thẳm. Nàng khẽ mỉm cười gật đầu, nụ cười của nàng như gió xuân, khuynh Quốc, khuynh Thành. Đường như thấy trước mắt trăm hoa đua nở, muôn loài hợp ca. Là Nữ nhân nhưng cũng khiến Triệu Linh Linh, mặt đỏ hồng, tim đập nhanh, ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của nàng.

_ " Đây là Huyết Nguyệt Ảnh Vũ-Hoa Linh Phiêu tỷ. "

Lâm Lan chỉ về phía một nữ nhân có mái tóc và trang phục đỏ như lửa, một thân hình kiều diễm nóng bỏng ẩn hiện, toát lên vẻ đẹp kiều mị nóng bỏng, làn da như bạch ngọc ẩn hiện dưới trang phục có phần" ẩn hiện "táo bạo, nhưng vẫn hoàn mỹ vô khuyết, với gương mặt lạnh Diêm, uy nghiêm xinh đẹp tuyệt trần. Nụ cười ẩn chứa ý cảnh cao ngạo, rạo rực tâm hồn.

_ " Ân còn đây là Nguyệt Phượng Vô Song bài danh bảng Linh Lung Huyền Nữ - Linh Huyền Thư tỷ. "

Triệu Linh Linh giật mình khi nghe Lâm Lan chỉ về phía một nữ nhân toàn thân cung trang thanh y, một nữ nhân cũng xinh đẹp tuyệt trần, khuôn mặt có vẻ băng giá nhưng ánh mắt như mặt hồ trong veo, ngập ý cười thánh khiết. Đây là lần đầu tiên nàng diện kiến một truyền kỳ của Nam Vực, một nữ Tiên Vương trẻ nhất, mạnh nhất. Bông hoa đẹp nhất của Nguyệt Phượng bang, một người huyền bí luôn che mặt, nay được diện kiến thật đúng với danh hiệu bài danh Vô Song thống trị trên Nguyệt Phượng bang gần 200 năm.

Tam nữ cùng mỉm cười đáp lễ khiến tất cả mọi người như cùng ngẩn ngơ trước vẻ đẹp của cả ba người, có người ước ao, kẻ ghen ghét đố kỵ, người như si như say. Cả thiên địa dường như chỉ còn lại nụ cười khuyên thiên hạ của giai nhân.

Vù... Vù...

Điểm truyền tống trận lóe sáng, vài thân ảnh mang khí tức cường đại tỏa ra uy áp hướng về bên này khiến một số người vừa đứng dậy lại run rẩy quỳ rạp xuống lần nữa. Lần này kể cả Triệu Linh Linh cũng phải khom người. Càng lúc càng nhiều người tiến về Nguyệt gia.

Một ánh sáng xoẹt qua, một con Linh thú khổng lồ kéo một chiếc xe xa hoa lộng lẫy đáp xuống, sau lưng là một đội quân mũ giáp chỉnh tề cười Yêu thú hùng mạnh.

"Băng Hỏa Đế Quốc, Hoàng Thất tử Vương Gia giá lâm. "

"Cung nghênh Vương Gia giá lâm. "

Rèm xe vén lên, một mỹ nữ khẽ dắt tay một người nam tử trung niên to lớn, khí chất cuồng ngạo, bề ngễ thiên hạ bước ra. Cặp lông mày xé lên đờ rợn, tăng thêm vẻ dữ tợn, uy áp đè nén lên mọi người xung quanh, khiến một số người yếu đuối học máu ngất xỉu tại chỗ.

"Hừ..... "

Một tiếng hừ nhẹ bất mãn vang lên khiến uy áp của vị Tử Vương gia tán loạn, biến mất vô tung vô ảnh. Khiến hắn giật mình là dường như có 2 luồng uy áp khiến hắn nghệt thờ, cổ họng ngọt ngọt.

"Khụ... Linh Linh, ở đây xảy chuyện gì....? "

"To gan, thấy Vương gia còn không quỳ xuống hành lễ? Bắt lại cho ta. "

Triệu Linh Linh còn chưa kịp trả lời, một tên cao gầy, mặt quắt tai doi do tửu sắc quá độ đã quát lên. Nhưng chợt ánh mắt hắn sáng lên, ngây ngốc há to mồm khi nhìn thấy mỹ diện tam nữ, nước dãi chảy dài, đôi mắt lóe lên sự dâm tà. Hắn chính là tôn trưởng của Tử Vương gia. Triệu Thiên Sơn. Một kẻ được nuông chiều, ham mê tửu sắc, một bại hoại chỉ từ khiến bao gia đình tan nát, bao nữ nhân uất hận dưới dâm uy của Phủ Tử Vương Gia.

_"Khắc khắc.... Mỹ...nhân

... À không, nghịch tặc to gan, cố ý làm phản, thấy Vương Gia không quỳ, bắt hết lại cho ta. "_

"Dừng tay.... Đại hoàng tử, những vị này là ân nhân của Nguyệt gia, không phải là phản loạn, xin Đại hoàng tử suy xét. "

Nguyệt Vân Liên và Nguyệt Vân Tiên cắn răng nén đau, bỏ ra chắn trước mặt tam nữ cầu tình, nhưng y phục rách bươm khiến cảnh xuân ẩn hiện càng khiến hắn liếm mép nuốt nước dãi ừng ực.

_(Hừ... Nguyệt gia bao nhiêu lần cự tuyệt né tránh bản hoàng tử, hôm nay bản hoàng sẽ hành hạ tỷ muội ngươi đến chết, khắc khắc..... Sung sướng mà chết....)

Một âm mưu được vạch ra, lại thấy diện mạo tam nữ khiến hắn càng điên cuồng.

"To gan, lại dám bao che cho phản tặc, chắc là cùng đồng bọn, bắt hết cả người Nguyệt gia cho ta. "

Hắn mạnh mẽ chụp cái nón oan phản loạn cho Nguyệt gia, hồ hào binh tướng vây bắt đám nữ nhân như hoa như ngọc.

_"Thiên Sơn lão đại, mau cứu ta"

Bỗng một tiếng rên rỉ yếu ớt phát ra, tên dường như là đầu sỏ đang bị "ăn hành" ngập mồm dưới chân Thiên Kiệt kêu lên. Thiên Kiệt liếc nhìn về phía hắn, khiến Triệu Thiên Sơn như nghệt thờ, uy áp cường đại khiến toàn thân hắn run rẩy, cứng ngắc như tượng gỗ. Thiên Kiệt khẽ giơ tay lên giữa không trung. Triệu Thiên Sơn như được ai đó nâng lên từ từ lên trời trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Vèo.....

Triệu Thiên Sơn bay vào tay Thiên Kiệt, nhìn lửa giận trong mắt Thiên Kiệt khiến hắn sợ vãi dãi, một dòng nước tí tách chảy xuống dưới chân hắn, đầu là lần đầu tiên hắn thật sự thấy sợ, cảm giác tử vong gần kề đến thế.

" Là ngươi..... "

Thiên Kiệt chưa nói hết câu, vô số linh lực nhằm người hắn chụp tới, rợn rờ đủ màu sắc, là đám binh lính phủ Tử Vương Gia ra tay, muốn cứu Triệu Thiên Sơn.

-" Hừ... "

Thiên Kiệt khẽ dậm chân, mặt đất xung như nứt ra, muôn vạn cọc băng nhọn hoắt như gai tua tua mọc lên, chặn lại hết các đòn tấn công. Chỉ còn một ít

phía trên đầu.

Xoạt.. Phụt.....

Một thân ảnh là lướt bay lên, tay cầm bảo kiếm lóng lánh, hân người xoay tròn, muôn vàn đoá hoa bằng linh lực đủ màu sắc quẩn vào nhau theo mỗi quỹ tích kỳ lạ, hoa mỹ đánh tan hết các công kích. Thanh y phiêu nhiên, không gió tự bay nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh Thiên Kiệt. Nàng khẽ vén tóc mai mỉm cười với Thiên Kiệt. Nụ cười như ngàn hoa đua nở, mang theo vẻ ái mộ của nữ nhân thuở biết yêu, khiến thiên địa lay động, như gió xuân mang sức sống cho cây lá đâm chồi nở hoa. Nụ cười ấy, khoảnh khắc ấy khiến thiên địa dị tượng. Mây trên trời đang trắng nhẹ bay bỗng chuyển màu hồng, xếp lại hình cặp Uyên Ương chụm vào nhau, như Long Phượng vờn vũ quyện vào nhau cầu vòng hiện lên đan xen như dây tơ hồng. Mọi người đều kinh ngạc nhìn dị tượng, khiến Linh Huyền Thụ má hây hồng, e lệ khẽ dời ánh mắt ra chỗ khác. Ánh mắt Thiên Kiệt khẽ bối rối dịu lại. Mỉm cười với nàng.

Ánh mắt Lăng Như Vân và Hoa Linh Phiêu ngập ý cười, Lâm Lan thì dường như có chút ai oán, chua xót. Đôi tỷ muội Nguyệt Vân Tiên và Nguyệt Vân Liên thì ngưỡng mộ mê say, ước ao.

MỸ NHÂN THIÊN HẠ NHIỀU VÔ KÊ

THỬ HỎI TRI ÂM CÓ MẤY NGƯỜI"

MỸ tử trần ly ngấm chuyện đời

NHÂN hùng phé bút lệ tình rơi

THIÊN vân yểm nguyệt ngân hà đổi

HẠ địa phong duyên chí sỹ rơi

NHIỀU bóng lấm tà đầu vện nghĩa

VÔ gian hữu phúc chẳng sai lời

KÊ rằng giao tiếp muôn bề bạn

THỬ HỎI TRI ÂM CÓ MẤY NGƯỜI?

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Sự Trở Lại Của Những Tiếc Nuối

Đây là phần II.

Liệp Diễm Tàng Kiều Kỳ.

(một câu chuyện khác, một thế giới khác)

Àm.....

Một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên. Một không gian hỗn loạn linh lực cuồng bạo quét bay hết tất cả những gì cản đường chúng. Tất cả như sụp đổ, không gian vững chắc nhất cũng tan vỡ, chỉ để lại đằng sau những tiếng hét chói tai, những tiếng thở dài ai oán, những giọt nước mắt..... Một đòn dùng hết tất cả sức lực, sở học cả đời của cả hai khiến miền đất "hứa", hi vọng của tất cả sụp đổ. Chỉ để lại không gian ngập tràn linh lực hỗn loạn kinh hoàng. Vũ trụ tan nát, sinh linh dường như diệt vong hoàn toàn, tất cả dường như trở về thời điểm vắng lặng, khi tất cả vẫn là một màn đêm u ám, tĩnh mịch vô tận. Dù vẫn đoán được kết cục ngày hôm nay, nhưng với tất cả những ai đang chứng kiến sự kiện này cũng không khỏi thở dài. Một thời đại huy hoàng cứ thế chấm dứt chỉ vì mâu thuẫn không đầu vào đầu giữa hai tồn tại tối cao. Khiến ko biết bao nhiêu tí ti sinh linh diệt vong. Những tuyệt thế cường giả im lặng, nặc cho làn sóng xung kích của chấn động quét qua, thân thể vạn năm bất diệt cũng như một bức tượng đắp lên bằng bụi thế gian, nhẹ tan dần theo làn gió, hóa thành những hạt bụi li ti tan mất khắp vũ trụ mênh mông rộng lớn.

Trước khi tan vỡ. Đôi vàng Huyết Nguyệt, Bạch Nguyệt khẽ tách ra. Lặng lẽ đứng nhìn vàng Dương chói lòa kiều ngạo cũng dần âm đạm. Không gian chìm vào tăm tối, tĩnh mịch.

Nước mắt khẽ rơi, vàng dương tạo ra xung kích hủy diệt quét ngang, thiêu đốt tất cả thành hư vô. Lặng lẽ nhưng hiền hoà, đôi vàng Song Nguyệt ôm lấy, rồi vỡ tan. Rồi thời gian lắng đọng, những hạt bụi ấy, những giọt nước ấy, va chạm vào nhau, hòa tan vào nhau, sau bao nhiêu lần cũng dần hình thành một vũ trụ mới, một..... sự rục rịch, báo hiệu một thời điểm của những sự khởi đầu. Nhưng đâu đó, không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, trong không gian vô tận, những mầm sống đầu tiên của sự kiện ấy rục rịch trỗi dậy, mang theo ý niệm, oán niệm, khao khát bất diệt dần hình thành.

Tách..... Rã.... ă ă.... Rắc.....

Sâu trong ngọn Tuyết Sơn quanh năm băng giá, một tiếng động khẽ vang lên, mặt khối băng không biết đã trải qua bao nhiêu tuế nguyệt bỗng rạn vỡ. Một thân hình rách rưới tàn tạ đổ ập xuống theo những vụn băng, đầu ngón tay và mí mắt khẽ giật giật. Kí ức như ủa về, đôi mắt trĩu nặng khó nhọc chậm chậm mở ra, nhưng cơ thể tàn tạ không biết đã trải qua bao nhiêu lâu đóng băng không kịp thích ứng, chỉ có đôi mắt là chậm chậm thích nghi.

_ Ta... Ta vẫn còn sống, đây là đâu?

Hắn ngơ ngác nhìn xung quanh, đây là một cái động Băng, không biết xung quanh có bao nhiêu là Băng Tinh lấp lánh phản ánh sáng mờ ảo huyền diệu đủ màu sắc. Hắn chỉ nghe tiếng nước khẽ chảy róc rách bên tai.

_ Phải thoát khỏi đây trước đã.

Nhắm mắt lại, hồi tưởng đến lúc đó, không phải hắn có bí kỹ phòng thân đặc biệt, không bị vết nứt thời không kỳ lạ ấy xuất hiện cuốn đi, e rằng bây giờ hắn cũng đã thành những hạt bụi tiêu tán khắp nơi rồi. Hắn chỉ nhớ bị luồng linh lực ấy đập xuyên qua không biết bao nhiêu thời không, va đập không biết vào bao nhiêu thế giới nữa, hắn chỉ cảm nhận được nhưng không thể làm gì, rồi không biết qua bao lâu, tốc độ cũng chậm dần, hắn va phải thế giới này rồi chìm vào ngủ say.

Khẽ vận chuyển một vòng linh lực.Khắc..... Có cái gì đó không đúng, linh khí nơi này tại sao loãng như vậy? Ặc..... Thôi, có còn hơn không, lo chữa trị cho tốt đã. Hắn khó nhọc điều khiển từng chút một nguồn linh khí ít ỏi ấy thành linh lực để khôi phục, việc mà trước đây hắn chỉ hít thở nhẹ một cái thôi là có hiệu quả không biết bao nhiêu ti lần. Không biết đã trải qua nhiều thời gian, cái thân thể tàn tạ ấy mới dần dần cử động được, khó nhọc chống tay ngồi dậy.

-Phù.... Mệt chết ta rồi. Đường đường là một Nguyên Tôn đỉnh Thiên, không ngờ có ngày khốn khổ như thế này. Định mệnh... @\$#\$@-#\$, tên @\$#\$@.....đừng để ta gặp được ngươi,nếu không.....

Rầm..... Rắc..... Ầm..

Chưa chửi hết câu phát tiết oán hận. Mặt băng trên trần động, ngay trên đầu hắn vỡ vụn. Một "vật thể lạ" xuyên qua lớp băng, nhiễm nhiễm đè lên người hắn, khiến hắn khó nhọc lắm mới ngồi dậy được lại bị đè dẹp lép....

_ Khốn Khiếp..... @\$#\$@\$.....

Hắn tức giận gào lên, hùng hổ túm cái "vật thể lạ" ấy ném đi. Nhưng hắn chợt khựng lại. Một cảm giác âm ấm, mềm mại truyền qua xúc cảm của bàn tay khiến hắn như bị điện giật. Định thần lại hai con mắt hắn như muốn lòi ra, miệng thì ngoác ra tưởng chừng chạm đất....

Vi.....

Một tay hắn đang túm lấy một bên ngực thiếu nữ nhà " người ta ".Một tay còn lại, không phải nói. Rất vi diệu, túm khéo thế nào lại giữa hai bắp đùi, ngay " vùng cấm" của " người ta ". Không phải nói là xúc cảm mỹ diệu như thế nào. Đừng tưởng hắn là cường giả tuyệt thế mà lắm. Nói ra thì không ai tin, chứ thật ra hắn vẫn còn " Zin" đấy. Cả đời hắn chỉ tu luyện cuồng, rồi chém giết cuồng, Phong Hoa nhưng không đa tình, Khi biết động lòng xuân thì cũng là lúc tất cả tan vỡ, khoảnh khắc ấy hắn muốn giữ lấy nàng, ôm lấy nàng. Nhưng trước mắt hắn là giọt nước mắt của đôi vàng song Nguyệt.... lặng lẽ nhẹ hòa tan.. Khi đó hắn mới sức tình....

Vi sao?.....

Vi điều gì?.....

Hắn đưa tay ra muốn giữ lại, nhưng.....

Đã muộn rồi.....

Phải, đã quá muộn rồi..

Tách.....

Giọt nước mắt nóng hổi nhẹ rơi... Hối hận, chua xót....

Giọt nước mắt hiếm hoi, có lẽ chỉ là lần thứ hai, chỉ sau cái lần mà hắn cất tiếng khóc chào đời. Nếu có người khác ở đây, nhìn vào hắn bây giờ sẽ thấy rất khó coi. Mắt thì lòi ra, miệng ngoác ra, tay thì vẫn đặt ở vị trí " mẫn cảm " trên người thiếu nữ, cảm tưởng như tên dâm tặc hận không thể " nuốt " luôn người thiếu nữ ấy. Nhưng trên khuôn mặt tưởng chừng như vô lại ấy lại rơi nước mắt, cứ như là " Mèo khóc Chuột " vậy.Nhưng đó là giọt nước mắt thật lòng.

Không biết ra sao, nhưng giọt nước mắt ấy lại rơi ngay miệng người thiếu nữ, như uống được "Tiên Đan",thân hình cô khẽ cựa quậy, vết thương nhanh chóng lấy tốc độ mắt thường nhanh chóng lành lại.

_ Ừm.....

Cô khẽ động dậy rên nhẹ khiến hấn giật mình ném luôn cô xuống nền băng lạnh toát.

_ Á.....

Người thiếu nữ hét nhẹ lên, đầu bị đập nhẹ xuống, thêm vào đó là nền băng lạnh toát khiến cô tỉnh lại. Theo bản năng, cô đập liên hồi vào chân hấn, bàn tay che kín ngực lùi lại phía sau.

_ Dâm tặc, ta giết ngươi.....

Hấn đứng đấy, ngó ra.... Dâm tặc..., ta có làm gì cô đâu, à.... có nhưng đó chẳng qua là ta vô tình thôi mà.... Ai xúi cô ngã từ trên đó xuống đè lên người ta. Khiến ta nghĩ là "vật thể lạ chứ?".

Hấn lằm nhằm trong đầu như vậy...

P/s:

Đây là quyển 1, chap 1.

Do phần I Tiên Linh Song Nguyệt không được như ý, nên ta quyết định viết lại. Không phải hết ý tưởng nhé. Chỉ đơn giản ta nghĩ..... Có 2 Tiên tử tuyệt sắc kề kề bên cạnh như thế. Việc liệt điểm, tâng Kiêu mất hết hứng thú....mà thôi.

Nên quyết định "thay máu" cho Tiên Linh Song Nguyệt. Nên phần II này sẽ có tên là:

LIỆP ĐIỂM TÂNG KIÊU KÝ.

Rất mong sự góp ý và ủng hộ của mọi người trong mục bình luận truyện sau bao nhiêu lâu ta chán nản, bỏ bê. Nay viết lại, (HÃY) cmt cổ vũ cho tác giả lấy động lực nào? Kkk

Tks....

Vtk Trâm Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Nhu Tình Vân Nghê Thường

Thấy thiếu nữ nhìn hấn với đôi mắt rực lửa khiến hấn ngẩn ra. Đã bao nhiêu lâu rồi không ai dám nhìn hấn với ánh mắt "muốn giết người" như vậy. Khiến hấn giật mình cười lớn. Nhưng cười giữa chừng hấn lại giật mình im lặng. Cũng đã bao nhiêu lâu rồi hấn chưa cười vui vẻ như thế...

Vèo...

Một tảng băng nhỏ rất thân thiện "hôn" lên mặt hấn. Rồi sau đó là mưa "sao băng" ân cần nói nhau thăm hỏi một cách hết sức hoa lệ.

_ Ấy... Khoan...khoan... Hiểu lầm, hiểu lầm, ta là người đã cứu cô nương đấy.... Cô lấy oán trả ơn.....

Người thiếu nữ chột khựng lại, đứng vậy... Tên này cô không quen, không chung nhóm với lũ Vương tử đã âm mưu hãm hiếp cô. Ánh mắt cô quét qua đánh giá hấn, cao ráo, khuôn mặt tuấn lãng, khí chất phiêu nhiên, thần bí, ánh mắt có vẻ khá lạnh khốc, nụ cười mỉa tà tà. Tạo cho người ta cảm giác chính tà bất phân. Nhưng có gì đó không đúng, ánh mắt hấn nhìn cô càng ngày càng bất thiện. Cô chột rùng mình, cái lạnh bất chợt khiến cô vô thức nhìn xuống.

Giờ đến lượt cô chết lặng, một bên ngực cô trắng muốt, no tròn, ngao ngễ tung tăng nhô ra, không gì che giấu, vết máu còn vừa mới khô, y phục rách bươm, da thịt trắng muốt, mịn màng phơi bày ra, xuân sắc ẩn hiện khiến mặt cô đỏ như gấc chín. Thẹn quá hóa giận, một tay che ngực, một tay nhặt những khối băng ném như mưa về cái bàn mặt đang thao láo, hạo sắc nhìn chằm chằm kia.

_ Gừ..... Dâm tặc.... Còn chối hả. Không cho nhìn....

_ Ấy ầy, không nhìn, không nhìn...

Hấn vừa xua tay đỡ vừa quay mặt đi. Tâm niệm khẽ động, lấy từ trong nhẫn trữ vật một bộ y phục ném qua cho cô. Đang vừa chửi vừa ném, bỗng một bộ y phục trùm lên đầu cô khi đang cúi xuống nhặt mấy khối băng. Tiện tay túm luôn định ném đi.

_ Dâm tặc..... Ngươi

Đang định phát tác, chợt thấy hấn đã quay mặt đi, trên tay không biết là bộ y phục làm bằng chất liệu gì, tỏa ra mùi thơm thoang thoang dịu nhẹ, hoa văn họa tiết rất đẹp tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ như có như không, rất mềm mại khiến sự chú ý của cô liền tập trung hết vào nó. Tiếng nhắc khẽ "mặc vào đi" khiến cô sực tỉnh. Mặt đỏ tới mang tai khẽ liếc qua phía hấn. Còn nói không phải dâm tặc, rõ ràng là còn mang theo cả y phục của nữ nhân. Quát thêm một câu "Cầm được quay đầu lại" rồi e lệ, chầm chậm thay y phục.

Ở phía xa xa, nghe tiếng sột xoạt thay y phục của cô, khiến toàn thân hấn khô nóng rạo rực, trong đầu liên tưởng tới "bình sữa" ấy vừa nãy còn đang đưa trước mặt mình, khu vực thân bí kia cũng "sờ" qua. Chợt hấn rùng mình, từ bao giờ trong đầu hấn lại xuất hiện những hình ảnh như vậy..Hấn... Thấy đôi từ khi nào? Hay do ngủ say lâu quá, tính cách của hấn đã lây nhiễm quy tắc của thế giới này trong quá trình "hấp thu" và tự chữa trị khi "ngủ say" của mình. Chắc vậy.... Hèn gì hấn có thể nghe, hiểu, nói được ngôn ngữ của thế giới này cứ như là được sinh ra và lớn lên ở đây vậy.

Khi tiếng sột xoạt ấy im bật. Hấn khẽ chầm chậm xoay đầu lại, rón ra rón rén như đạo tặc, tìm thì đập thành thịch như sợ, như kích thích, một cảm giác lạ lùng cứ dâng lên trong lòng. Chợt hấn ngẩn ra...

Đẹp..... Quá đẹp, Giống... Thật sự quá giống nàng ấy. Lúc đó hấn chỉ tiện tay ném ra cho cô Như Ý Vân Thiên Khai, được hấn dùng tơ của Như Ý Vân Thiên Tầm, một loại kỳ thú sống trên vùng mây cao nhất của Thiên Sơn. Với bao nhiêu là vật liệu Tiên cấp tạo ra nó. Nó có thể thay hình đổi dạng, màu sắc dựa theo ý niệm của người mặc nó. Hấn rất yêu quý, chỉ vuốt ve, ngắm nhìn nó mà không sờ mặc. Không biết ma xui quỷ khiến, hay đầu óc hấn lúc đó rồi tung lên mà lại định hình cho nó giống hệt y phục của "nàng ấy" rồi ném luôn cho cô thiếu nữ đang đá chua ngoa này.

Còn cô thiếu nữ vẫn chưa hết bàng hoàng, khi cô chỉ mới nghĩ là mặc nó lên sẽ rất đẹp, thì nó đã tự lóc lên, ôm sát lấy thân hình mình, rất vừa vặn, rất nhẹ, rất ấm trong động băng lạnh run này. Kiểu dáng độc đáo, cứ như y phục Tiên Nữ vậy, không quá kín đáo, cũng không quá hở hang, mặc vào thấy thân hình dường như nhẹ đi, tâm hồn thanh thản. Có cảm giác phiêu nhiên xuất trần, Tiên Nữ đập mây lướt gió. Làm cô ngẫm nghĩ, yêu thích không rời. Lúc này cô mới khẽ liếc nhìn hấn. Đập vào mắt cô là nụ cười như say đắm, như ngô nghê, ánh mắt như yêu thương, pha thêm chút chua sót, sự hối tiếc đang ngầy ra nhìn mình. Hấn như vô hồn tiến chầm chậm về phía cô, khiến cô bối rối, ánh mây hồng lan nhẹ trên má, cúi đầu, nhẹ vẫy về tà áo, tìm cô cứ như nhay loạn muốn lao ra khỏi lồng ngực nhỏ bé vậy. Hấn khẽ chạm vào tóc cô, đột nhiên tóc cô tự chuyển động như có người đang "bới, chải, kết" tóc mình, khiến cô giật mình đẩy hấn ra. Vội sờ lên mái tóc, dường như có thêm vật gì đó khiến cô hốt hoảng. Nhưng ánh mắt chợt lướt qua mặt nước khiến cô ngớ ngàng, bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt che đôi môi anh đào nhỏ xinh lại.

_ Đây.... Đây là mình sao?

Dưới mặt nước in bóng một tuyệt sắc giai nhân, khuôn mặt hằng ngày cũng chỉ ưa nhìn, nay kết hợp với mái tóc kỳ lạ, uốn lượn đan vào nhau, một chiếc trâm ngọc đỏ rực hình vầng trăng khuyết trầm trổ tinh xảo, kèm theo Long Phượng tranh Châu uốn lượn đan theo từng lọn tóc, như Long Phượng ẩn mình trong làn mây, mà mây ở đây là mái tóc trắng như tuyết của cô được vắn lên tạo hình rất tỉ mỉ đẹp đẽ. Tôn lên vẻ đẹp của khuôn mặt nhỏ nhắn, khiến gương mặt ấy trở nên xinh đẹp tuyệt trần, hoa nhường nguyệt thẹn. Một thân bạch y, xuyên ren và họa tiết đồ đẹp mắt, phiêu nhiên như Tiên Tử khiến cô không dám tin vào mắt mình, kẻ dụi dụi mắt, đứng đó xoay một vòng, nhéo nhéo má mình. Không phải là mơ...

_ Ừ. Mmmm.. Rất đẹp, ta đặt cho ngươi một cái tên. Nhu Tinh.... Nhu Tinh Vân Nghê Thường đi. Rất đẹp, xin hỏi tên của cô là gì?

Cô thiếu nữ chợt ngẩn người, Nhu Tinh Vân Nghê Thường, tên rất đẹp,...Cô ngược lên nhìn nụ cười tà mị nhưng chân thành ấy, không hiểu sao lại lí nhí trả lời.

_ Lãng..... Lãng Như Vân? Còn.... Còn ngươi?...

_ Ta...

Hấn giật mình, lâu lắm rồi hấn cũng quên ngay cả chính tên mình. Chỉ quen với cái tên Ngạo Thiên - Vô Song Nguyên Tôn mà mọi người vẫn gọi.

_ Ta.... Họ Vương, tên Thiên Kiệt, Thiên trong Thiên Địa, Kiệt trong Nhân Kiệt.

Nói xong hấn mới ngại ngùng gãi gãi tóc, cái tật ba hoa vẫn chưa chừa. Thật ra hấn vẫn thường được ví von với tên chết tiệt ưa trêu hoa ghẹo nguyệt, lưu tình khắp chốn Hào Hoa-Vô Song Thiên Tôn. Chỉ khác một điều là hấn đi qua trăm hoa không dính phấn hoa như tên Hào Hoa Thiên Tôn kia thôi. Nên tạo ra hình tượng phong lưu, nhưng lạnh lùng lãnh khốc.

_ Thiên Địa Nhân Kiệt.... Vương Thiên Kiệt...

Lãng Như Vân lẩm nhẩm vài câu rồi ôm bụng mỉm cười chảy cả nước mắt,, nhìn cái bản mặt tà tà vô sỉ với cái tên đúng là khác biệt một trời một vực, lại còn giả ngây ngô chỉ khiến cô muốn hét lên "mặt dày, lưu manh vô sỉ" mà thôi.

Nhìn cô thiếu nữ mỉm cười nín cười khiến hấn mặt tối sầm lại. Trước nay chỉ có duy nhất một người dám "khinh thường" hấn như thế. Còn lại thì thành oan hồn hết rồi. Bất giác hấn lại nhớ đến nàng.

_ Hừ....

Hấn hậm hực quay mặt hằm hằm bước đi.

_ Đây... Đây Dâm tặc... Ngươi đi đâu?

Lăng Như Vân vội chạy nhẹ đến nắm tay áo hắn, cô mạnh mẽ thể thôi, thật ra ngoài mạnh mẽ chỉ là để che đi nội tâm yếu đuối mà thôi. Thấy cô gái giữ mình lại hắn làm bộ mặt vô lại quay lại, mắt sáng lên như vợ được con mới.

_Đi thay y phục, chẳng lẽ Như Vân tiểu thư định giúp ta một tay..?

Lăng Như Vân khẽ hé miệng xinh kinh ngạc, nhưng rất nhanh ánh mắt lóe lên sự giả hoạt. Rồi mỉm cười vẻ vô hại, phải nói là ngây thơ vô số tội.

_Được, để ta giúp người.

Thiên Kiệt cũng ngại ra trước nụ cười khuyếch thiên hạ ấy, thoáng chốc tim đập lệch vài nhịp, nhưng chợt nhận ra có gì đó sai sai thì cô nàng đã nhanh chân đạp cho hắn một nhát, theo bản năng Thiên Kiệt khẽ vận Linh lực nhón chân nhảy ra sau né. Nhưng...

Rầm....

Ầm..

Tầm....

Hắn không ngờ quy tắc thế giới này trọng lực quá yếu, hắn lao vút như mũi tên rời cung, đập đầu vào trần động băng rồi rơi tõm xuống hồ. Vô số tảng băng sụp xuống nhấn chìm hắn xuống đáy hồ.

Trên bờ Lăng Như Vân như chết lặng. Giết... Giết người rồi, mình chỉ đá hắn một cái nhẹ thôi mà. Mặc dù có tu luyện võ học, nhưng việc đá bay 1 người vài chục mét đối với cô là điều không tưởng. Từ khi nào cô trở nên mạnh như vậy? Ngỡ ngác qua đi cô phần khích nhún chân nhảy một cái. Quên luôn là mình vừa cho người khác một đá sụp vách động chìm xuống hồ.

_Năm mét, trời ơi mình nhảy cao hơn mặt đất gần năm mét..

Phải biết rằng, đạt đến cấp độ Linh Sĩ Thanh Đồng nhất tinh mới làm được, cả cái Vương Quốc này không quá trăm người làm được a.

Đang vui vẻ nhảy chân sáo, bỗng sau lưng cô vang lên tiếng kêu bất mãn.

_Này tiểu thư, không nhất thiết mưu sát người khác mà trở nên vui vẻ thế chứ?

Theo phản xạ Lăng Như Vân quay ra sau tung một chưởng, kinh phong nghe như có tiếng xé gió khiến cô giật mình. Nhưng không phát ra tiếng nổ hay âm thanh nào. Lòng bàn tay nhỏ nhắn trắng như ngọc của cô bị một chiếc quạt xếp vào chặn lại một cách nhẹ nhàng. Một nam tử với nụ cười tà mị nhìn cô khẽ mỉm cười. Tóc tai gọn gàng vẫn cao nhô nhả, bộ dạng phiêu nhiên, không đẹp hoa lệ nhưng rất có sức hút khiến tim cô đập loạn nhịp. Rồi lại ngoái đầu về phía tên kia chìm xuống, rồi lại nhìn nam tử trước mắt. Cô đang cố gắng liên tưởng một tên đâm tặc rách rưới và nam nhân đầy khí chất phong trần tà mị này.

_Sao? Thấy bản Tôn.... bản công tử anh tuấn tiêu sái, động lòng xuân ư?

Lăng Như Vân ngẩn ra. Anh tuấn tiêu sái?

_Phi.... Anh tuấn tiêu sái, có lưu manh giả danh cầu hùng thì có?

Lăng Như Vân lần này một tay che miệng, một tay ôm bụng cười ngặt nghẽo chứ không mỉm môi nín cười như lúc hắn giới thiệu tên nữa. Khiến cái mặt hắn nghĩ đã làm bao nhiêu Tiên Tử rơi vào bể tình, ngày đêm tương tư tới sẩm lại. Không khác gì đang ăn mà nuốt phải "vật thể lạ" hay bị tào bôn vậy.

Nhưng nụ cười vô ưu, vô lo ấy lại khiến trong lòng hắn cảm thấy ảm áp.

Khẽ ngân nga....

(MỸ tử trần ly ngắm chuyện đời

NHÂN hùng phé bút lệ tình roi

THIÊN vân yểm nguyệt ngân hà đổi

HẠ địa phong duyên chí sỹ rồi

NHIỀU bóng lấm tà đầu vẹn nghĩa

VÔ gian hữu phúc chẳng sai lời

KỂ rằng giao tiếp muôn bề bạn

THỬ HỎI TRI ÂM CÓ MẤY NGƯỜI?)

Con đường mới, cuộc sống mới...

Có lẽ nên.... Bắt đầu thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Khởi đầu mới

Nhìn cô gái vẫn còn đang vui vẻ nhìn đông ngó tây khiến hắn không khỏi mỉm cười.

_ Nè.. Tiểu thư, vấn đề.... Ừm... Theo ta nghĩ là nên tìm cách rời khỏi nơi này rồi hãy vui mừng có được không? Mà đây là nơi nào?

_ Hả.....?

Lăng Như Vân giật mình tỉnh táo lại, phải..... Nên rời khỏi nơi này đã, nhưng đây là Đoạn Mệnh Cẩm Vực, sâu không thấy đáy, 1 trong 10 đại cấm Vực của toàn Đại Lục Song Nguyệt. Trước mắt chỉ là dòng sông băng âm u trải dài tít tắp, chỉ có ánh sáng mờ mờ toát ra từ băng tinh mờ ảo, khe rãnh mình, sự háo hức trong nàng dần chuyển sang lo lắng.

Thấy nàng nhú mày, thần sắc trở nên tái nhợt, khẽ thở dài, hắn vận linh lực dùng thần thức thăm dò hoàn cảnh nơi đây. 1 mét.... 10 mét... 1000 mét..... Mãi không thấy điểm cuối, lên trên cũng vậy. Hắn nhú mày, nhìn nàng với ánh mắt nghi ngờ. Thần thức hắn vừa dò xét lên trên 50.000 mét mới miễn cưỡng thấy ánh sáng và ít thực vật. Một người rơi từ độ cao như vậy xuống mà còn sống, đúng là kỳ tích. Chỉ nhìn những mũi băng, đá nhọn sắc lẹm, tua tủa hai bên là thấy rợn người rồi. Phải nói là vận may của nàng thật là nghịch thiên. Làm sao trở ra được đây? Minh hắn thì đơn giản rồi, bay lên là xong, vấn đề là khi chưa biết gì về thế giới xa lạ này, việc đề lộ thực lực là một cách không phải khôn khéo lắm.

Chát.....

Hắn vỗ trán một cái cười khò, đường đường là người đứng trên đỉnh cường giả như hắn mà cũng có lúc ngớ ngẩn như vậy, tuy chưa khôi phục hoàn toàn, nhưng người có thể gây nguy hiểm cho hắn chắc không quá một bàn tay a. Trước thực lực tuyệt đối, có gì phải lăn tăn a.

Grao....

Bỗng mặt nước tách ra, một con Linh thú toàn thân băng phiến óng ánh lao ra khỏi mặt nước, phóng một đồng khối băng nhọn hoắt về phía Lăng Như Vân khiến nàng bủn rủn vô lực nhìn ánh băng nhọn hoắt to dần trong ánh mắt.

Rõ ràng, một con rồng băng mỹ lệ, toàn thân ánh lên màu lam, những long phiến óng ánh đến chói mắt, nhưng quan trọng là những chiếc vây mọc trên lưng nó, to lớn dựng đứng lên như những thanh kiếm sắc lẹm. Ngũ trảo nhìn như những thanh đao khổng lồ với đường cong hoàn mỹ, khủy tay, khủy chân cũng thế, những thanh đao xếp kèm nhau (tương tự như bộ vuốt của phim người sói ấy) khiến người ta sớn gai ốc vì độ sắc bén và nguy hiểm từ vong. Sừng, cằm cũng là như thế. Một cái tên xẹt qua trong đầu nàng. Thánh Thú- Lam Kiếm Nhận Long. Xếp thứ hai Thánh Thú- Phong Vân Bàng. Một cỗ sợ hãi khiến nàng hồn mê ngay tức khắc.

_ "Ồ... Kiếm Long sao có loại hậu duệ dị loại thế này? "

Thiên Kiệt khẽ nhú mày, nhưng cũng về một đoạn phù ấn lên không trung, cả thân hình khổng lồ của Lam Kiếm Nhận Long khựng lại, dường như bị giam cầm giữa không gian, hắn phát nhẹ cánh quạt, con Lam Kiếm Nhận Long khẽ run rẩy rồi từ từ biến mất vô tung vô ảnh. Nó bị truyền tống đi nơi nào thì không ai biết, nhìn tu vi nó khá cao, tuổi thọ cũng không còn bao nhiêu nên hắn tha cho nó một mạng, đồng thời cũng cho nó một đoạn tạo hóa, nắm được hay không còn phải xem vận khí của nó.

Liếc nhìn cô gái bị dọa cho ngất tại chỗ khiến hắn mỉm cười, lắc lắc đầu. Cũng hay, đang không có biện pháp, thần thức tỏa ra, niệm khẽ động hai người nháy mắt dịch chuyển bên một dòng suối. Một cái phát tay, một thân cây cổ thụ ngã xuống, tự chẻ ra thành từng khúc cỡ hình dạng khác nhau, rồi lại một cái phát tay, một ngôi nhà nho nhỏ hiện ra, mang theo vẻ đơn sơ, cổ xưa hiện ra. Thiên Kiệt dùng linh lực đặt nàng lên giường, rồi lại lấy trong nhẫn ra một cái chăn đắp lên cho nàng.

- " Ừm.. Mmmm. "

Không biết qua bao nhiêu lâu, Lăng Như Vân khẽ rên một tiếng yêu kiều,, mí mắt khẽ giật giật, chậm chậm mở ra. Đập vào mắt nàng là một mái nhà tranh đơn sơ, gọn gàng. Giật mình nàng ngồi nhổm đầu dậy, tung chăn lên nhìn xuống.

- " Phù.... Không sao hết, nhưng đây là đâu? "

Nàng cứ nghĩ mình bị cường gian, nhưng không sao, cả người vẫn bình thường, y phục vẫn còn hoàn chỉnh. Khoan.... Cái chăn này, thật là đẹp, mềm, thật ấm, còn mùi thơm này.... Thật dễ chịu, thoải mái, yên bình a. Khoan, y phục này đâu phải của mình.....à.....! Đang nhớ lại thì một mùi cá nướng thơm lừng khiến chiếc bụng nhỏ của nàng sôi ùng ục. Nàng khẽ xuống giường, chỉnh lại y phục rồi chậm chậm tìm nơi phát ra mùi cá nướng, chỉ thấy bên dòng

suối nhỏ, một nam tử đang qạt lửa nướng cá.

_ "Ngươi tỉnh rồi, đói chưa? Lại đây ăn chút cho lại sức. "

Thiên Kiệt cũng không quay lại, một tay vẫn qạt lửa, một tay chỉ tăng đá bằng phẳng, ý nói nàng ngồi xuống.

_ " Là ngươi? Tại sao ta lại ở đây? Con Thánh..... Thánh Thú kia đâu? "

Lăng Như Vân chỉ mơ hồ nhớ lại, làm sao mình có thể thoát khỏi cái chết dưới một đòn của Thánh Thú, không nói là Thánh thú bài danh hạng hai, chỉ là Thánh Thú cũng đã không thua gì cường giả Tiên Đế của nhân loại.

_ " À.... Ta cũng không biết, chỉ nhớ lúc đó vách hang động sụp xuống, chắn một đòn đó, rồi ta cũng hôn mê. Khi tỉnh lại thì đã ở đây rồi.

_ " Thật vậy? "

_ " Thật... "

Lăng Như Vân còn muốn hỏi tiếp những nghi ngờ của mình, chỉ cảm thấy trước mặt âm ảm, mùi thơm xộc vào mũi. Thì ra hần đã cầm xâu cá nướng đưa tới trước mặt nàng. Nàng khẽ cau mày, nhưng vẫn không khách khí nhận lấy. Thiên kiệt thì cầm một con khác rồi nhảy lên tảng đá to cạnh đấy nằm xuống, hai chân bắt chéo, một tay gối đầu, vừa nhìn trời vừa ăn ngon lành. Nhìn cách hần vênh vào khiến nàng hừ nhẹ một cái, cũng mang phần của mình cắn một miếng.

_ " Ngon, thật sự là quá ngon, lớp vảy ngoài khá giòn, thịt vừa thơm vừa mềm, vừa vào miệng khiến cả thân trần cảm giác thư thái, ngon, ngọt, cay.... Dù loại vị nhưng lại khéo hòa quyện với nhau tạo cảm giác thật khó tả... Chỉ một chữ... Ngon. Khiến ai đã ăn một miếng chỉ muốn ăn tiếp, không cưỡng lại được mỹ vị này. Một luồng linh lực lặng lẽ vận chuyển, một vòng rồi lại một vòng khiến tu vi nàng đang nhanh chóng tăng lên. Đây.... Đây... Cái này là cá nướng hay đan được vậy? Chỉ ăn thôi cũng tăng lên tu vi a. Lăng Như Vân cũng không để ý cái gì thực nữ nữa, cúi đầu ăn như quý đôi đầu thai, đến khi cắn vào miếng xương cá mới giật mình, hóa ra nàng đã ăn xong cả con cá to cả hai ký là ít.

_ " Đây... còn.... "

Lăng Như Vân nhìn về phía hần muốn hỏi xem còn không thì đã thấy hần đã ngáy o o, miệng còn ngậm cọng cỏ đang đưa khiến nàng tròn tròn mắt. Đây, như vậy cũng ngủ được, ăn xong là lăn ra ngủ ngay được, thiên tài a. Nàng chỉ bực mình, dậm chân một cái rồi ra dòng suối nhỏ tẩy rửa tay chân mặt mũi, hậm hực đi vào nhà tranh. Ngồi xuống vận chuyển linh lực tu luyện. Thiên Kiệt nhắm mắt nhưng hần vẫn biết nàng giận đối a. Ai bảo một số ít người được ăn đồ hần chế biến ai cũng mặt dày đòi hần làm tiếp, ca đầu phải đầu bếp a, (thật là có voi đòi 2 bà Trưng mà.)

Bạn đang đọc truyện *Tiên Linh Song Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.